

Autoarea bestseller-ului
P.S. Te iubesc

Cadoul
Cecelia Ahern

Cecelia Ahern

Cadoul

Traducere din limba engleză de

MARILENA IOVU

Editura ALLFA

2013

2

EDITURA ALLFA

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul

personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea

integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de

calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit

recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără

acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi

pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

THE GIFT

Cecelia Ahern

Copyright © 2008 by Cecelia Ahern

CADOUL

Cecelia Ahern

Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePub: 978-973-724-651-6

ISBN PDF: 978-973-724-650-9

ISBN Print: 978-973-724-260-0

Redactare: Olimpia Novicov

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Design copertă: Andra Penescu

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512, București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

3

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

4

Rocco și Jay,

cele mai mari daruri.

Amândoi, în același timp.

5

Cadoul

Dacă ți-ai dori un cadou de Crăciun, care ar fi acela?

În fiecare zi Lou Suffern se luptă cu timpul. Trebuie să fie mereu în două locuri în același timp.

Trebuie să facă mereu două lucruri deodată. Noaptea când doarme, visează. Și între două vise, ziua

aleargă la o întâlnire de afaceri, făcându-și planuri pentru următoarea. Când e acasă cu soția și

copiii

săi, mintea lui e în altă parte.

În drum spre serviciu, într-o dimineață de iarnă, Lou îl întâlnește pe Gabe, un om fără adăpost care stă în fața clădirii de birouri. Intrigat de acesta și descoperind că îi poate fi util, Lou îi găsește lui Gabe un post la serviciul de curierat intern.

Dar curând Lou regretă că l-a ajutat pe Gabe. Simpla lui prezență îl neliniștește – cum poate Gabe să fie în două locuri în același timp?

Pe măsură ce Crăciunul se apropie, Lou începe să înțeleagă valoarea timpului. Află ce e cu adevărat important în viață, dar, în același timp primește cea mai aspră lecție dintre toate.

Aceasta e o poveste despre oamenii care, asemenea cadourilor, ascund secrete sub învelișurile de poleială, până când apare persoana potrivită care le dă la o parte și descoperă ce se află înăuntru.

Uneori trebuie să dai la o parte multe învelișuri pentru a afla cine ești cu adevărat.

6

1.

O armată a secretelor

Dacă într-o dimineață de Crăciun ai cutreiera agale pe străzile unui cochec cartier rezidențial, n-ai putea să nu observi cum casele, în toată splendoarea lor strălucitoare, sunt acoperite de cadourile

împachetate care stau sub brazii din interior. Fiindcă fiecare dintre ele ascunde un secret. Tentația de

a împinge cu degetul și a pipăi pachetul este echivalentă cu a trage cu ochiul printre perdelele date la

o parte pentru a-ți face o idee despre o familie în dimineața de Crăciun; să surprinzi un moment care

este ținut departe de toți ochii iscoditori. Pentru lumea exterioară, într-o tăcere calmă, dar

misterioasă, care există doar în această dimineață a fiecărui an, casele ar trebui să stea umăr lângă

umăr ca soldății de plumb: cu pieptul scos înainte, burta suptă, mândre și protectoare cu tot ce se

află în ele.

Casele în dimineața de Crăciun sunt cufere cu adevăruri ascunse. O cununică pe ușă ca un deget dus la buze; jaluzele lăsate, ca niște pleoape închise. Apoi, la un moment oarecare, dincolo de jaluzelele lăsate și draperiile trase, va apărea o strălucire caldă, un foarte mic semn că acolo se petrece ceva. Ca atunci când privești pe cerul nopții stelele ce apar una câte una, dând la iveală mici

bucăți de aur strecurate pe o rază, luminile se aprind, în spatele jaluzelelor și draperiilor, în lumina

slabă a dimineții. Așa cum cerul se umple cu milioane de stele, strada începe să prindă viață, încăpere cu încăpere, casă cu casă.

În dimineața de Crăciun, peste tot domnește o liniște deplină. Străzile pustii nu insuflă teamă, dimpotrivă. Este o imagine care îți inspiră siguranță și emană căldură, în ciuda aerului rece al iernii.

Din motive ce țin de fiecare familie în parte, ziua aceasta e pur și simplu mai plăcută dacă o petreci

înăuntru. În timp ce afară e sumbru și pustiu, în case e o frenezie de culori luminoase, o isterie a sfâșiatului hârtiei cu care sunt ambalate cadourile și a panglicilor colorate. Se aude muzica specifică

de Crăciun, iar în aer plutesc esențe de sărbătoare, scorțișoară și tot felul de alte mirodenii.

Exclamații de încântare, îmbrățișări și mulțumiri explodează ca niște artificii de petrecere. Aceste zile de Crăciun sunt zile de stat în casă; niciun cerșetor nu e afară, căci până și ei au un acoperiș deasupra capului.

Pe străzi nu sunt decât cei care colindă de la o casă la alta. Mașinile opresc în fața porților și din ele sunt scoase cadouri. Urările de bun venit răzbat din pragul ușii prin aerul rece, unde întrezărești

ceea ce se află înăuntru. Apoi, când ești chiar acolo, emoționat, răspunzând la invitație – gata să pășești pragul, un străin de rând, dar simțindu-te un oaspete binevenit – ușa din față se închide, luând

cu ea și restul zilei, reamintindu-ți faptul că acest moment nu-ți este destinat.

În acest cartier oarecare de case de jucărie, un suflet rătăcește pe străzi. Acest suflet nu reușește

7

să pătrundă frumusețea lumii misterioase a caselor. Acest suflet are intenții războinice, ar vrea să

dezlege panglica și să sfâșie hârtia pentru a afla ce e în spatele ușii cu numărul douăzeci și patru.

Pentru noi nu prezintă nicio importanță cu ce se ocupă locatarii casei cu numărul douăzeci și patru, deși, dacă vreți să știți, un copilaș de zece luni, nedumerit de motivul pentru care obiectul acela mare, verde, sclipitor și țepos se află în colțul camerei, încearcă să ajungă la jucăria roșie lucioasă care reflectă în mod comic o mână grasuță și o gură lipicioasă. Aceasta în timp ce o fetiță de

doi ani se înfășoară în hârtie de împachetat, plină de sclipici ca un hipopotam în noroi. Nu departe de

ei, *Ei* îi pune un lăntișor nou cu diamante în jurul gâtului *Ei*, în timp ce ea rămâne fără suflare, își duce mâna la piept și își clatină capul a neîncredere, așa cum a văzut că fac femeile din filmele alb-

negru.

Nimic din toate acestea nu prezintă importanță pentru povestea noastră, deși înseamnă enorm pentru individul aflat în fața grădinii casei cu numărul douăzeci și patru, privind spre draperiile trase.

Are paisprezece ani și inima sfâșiată. Nu poate vedea ce se întâmplă, dar poate ghici, căci imaginația

lui a fost bine alimentată de lamentările de azi ale mamei lui.

Așa că își ridică brațele deasupra capului, face un pas înapoi, după care, cu toată forța de care este în stare, își ia avânt și aruncă cu putere obiectul aflat în mâinile sale. Se retrage ca să privească,

cu o veselie amară, cum un curcan înghețat, cântărind șapte kilograme, sparge fereastra livingului

casei cu numărul douăzeci și patru. Draperiile trase acționează, încă o dată, ca o barieră între el și ei,

încetinind zborul păsării prin aer. Însă, neavând viață pentru a se putea opri, pasărea – și măruntaiele

ei – coboară rapid spre podeaua din lemn de-a lungul căreia se răsuțește și alunecă până la locul său

final de odihnă, sub pomul de Crăciun. Acesta era cadoul lui pentru ei.

Oamenii, aidoma caselor, își păstrează bine secretele. Uneori secretele sălășluiesc în ei, alteori ei își adăpostesc secretele. Își înfășoară brațele strâns ca să le țină aproape, își împletesc limbile mincinoase în jurul adevărului. Dar, în timp, adevărul triumfă, se ridică deasupra tuturor lucrurilor.

Se agită și se zvârcolește până când limba umflată nu mai poate să se înfășoare în jurul minciunii,

până când vine momentul în care trebuie să scuipe cuvintele și să trimită adevărul plutind prin aer și

prăbușindu-se în lume. Adevărul și timpul merg întotdeauna mână în mână.

Aceasta este o poveste despre oameni, secrete și timp. Despre oameni care, asemenea cadourilor

împachetate, ascund secrete, oameni care se învelesc cu multe straturi, până să apară în fața celor

cărora le sunt destinați, care le dau la o parte pentru a putea privi în adâncul sufletului lor. Uneori trebuie să te dăruiești cuiva pentru a vedea cine ești. Uneori trebuie să dezvelești anumite lucruri pentru a ajunge la miez.

Aceasta este o poveste despre o persoană care se descoperă pe sine. Un om cu o viață încâlcită, al cărui suflet este revelat celor pentru care contează. Iar el descoperă ceea ce contează cu adevărat.

La momentul potrivit.

8

2.

O dimineață de surâsuri

Sergentul Raphael O'Reilly se mișca încet și metodic prin bucătăria înghesuită a stației de poliție

Howth, cu gândul la surprizele acelei dimineți. Cunoscut drept Raphie, pronunțat *Rei-fi*, la cincizeci

și nouă de ani mai avea doar un an până la pensie. Nu se gândea că va aștepta cu atâta nerăbdare acea

zi până ce evenimentele acelei dimineți nu l-au luat de umeri, l-au întors cu susul în jos, fiind silit să-

și vadă toate ideile preconceptuate scuturate la pământ. Cu fiecare pas pe care-l făcea, auzea cum îi

pocnea sub bocanci ceea ce altădată erau credințele lui de nezdruncinat. Dintre toate diminețile și

momentele pe care le trăise în cariera lui de patruzeci de ani, dimineața asta fusese cea mai cea.

Își puse două lingurițe pline de cafea solubilă în cană. Cana, având forma unei mașini de poliție newyorkeze, fusese adusă de la New York de unul dintre băieții de la stație, drept cadou de Crăciun.

Făcuse o mutră ofensată la vederea ei, dar în secret o considerase amuzantă. Ținând-o strâns în mâini

în acea dimineată a surprizelor, se întoarse în timp, cu cincizeci de ani în urmă, când primise o mașină de poliție de jucărie de Crăciun, de la părinții lui. A fost un dar pe care el îl prețuise, până ce

l-a abandonat afară, mașinuța ruginind în ploaie, pasagerii de jucărie ieșind și ei la pensie. Acum ținea cana în mâini și tot ce îi venea era să o împingă pe blatul de bucătărie și să facă ca sirena de

poliție, până s-ar fi ciocnit de punga de zahăr care s-ar fi răsturnat și s-ar fi vărsat în mașinuță.

În loc să facă lucrul ăsta, se uită de jur-împrejur prin bucătărie ca să se asigure că e singur, apoi își puse o jumătate de linguriță de zahăr în cană. Căpătând ceva mai multă încredere, tuși pentru a

ascunde foșnetul pungii de zahăr, în timp ce lingurița coborî încă o dată în pungă și sergentul mai aruncă iute încă o linguriță plină în cană. Cum reușise să pună două lingurițe, se obrăznic și introduse din nou lingurița în pungă.

— Aruncă arma, spuse autoritar o voce de femeie din pragul ușii.

Speriat de prezența neașteptată, Raphie tresări, iar zahărul din linguriță se risipi pe masă. În cană se ridica o moviliță de zahăr. Era timpul să ceară ajutoare.

— Te-am prins în flagrant delict, Raphie, spuse colega lui, Jessica apropiindu-se și luându-i lingurița din mână.

Ea luă o altă cană din dulap și o împinse către el. Sâni voluptuoși ca de porțelan ai Jessicăi atinseră mașina, iar băiatul din Raphie se gândi cât de fericiți trebuie să fie pasagerii bărbați din mașinuță.

— Vreau și eu una, îi întrerupse ea gândul la tipii care jucau An-tan-tichi-tan cu Jessica Rabbit.

— Te rog, o corectă Raphie.

— Te rog, îl imită ea, dându-și ochii peste cap.

9

Jessica era nou angajată. Venise în secția de poliție cu șase luni în urmă, iar Raphie era mai mult

decât atașat de ea. Avea o slăbiciune pentru blonda athletică de douăzeci și șase de ani și o sută șaptezeci și patru de centimetri, care părea mereu dornică de muncă și capabilă, indiferent de îndatorire. Mai simțea că adusese o energie feminină necesară în echipa alcătuită numai din bărbați

de la secție. Mulți dintre ceilalți colegi erau de aceeași părere, dar nu chiar din aceleași motive ca ale lui Raphie. El o privea ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată. Sau o avusese, dar o pierduse.

Alungă gândul acela din minte și o privi cum curăță urmele zahărului care se vărsase.

În ciuda energiei Jessicai, ochii ei – migdalați și de un cafeniu atât de închis, aproape negri – ascundeau ceva în adâncul lor. Ca și cum ar fi fost adăugat un strat proaspăt de pământ, iar buruienile

sau ceea ce putrezea în interior începea să se iasă la iveală. Ochii ei aveau un mister pe care el nu

dorea să-l exploreze, dar știa că orice ar fi fost, o făcuse să meargă mai departe în acele momente de

cumpănă, când cei mai sensibili ar fi mers în direcția opusă.

— O jumătate de linguriță n-o să mă omoare, adăugă el morocănos după ce-și gustă cafeaua, știind că încă o linguriță ar fi făcut-o perfectă.

— Dacă săptămâna trecută, când ai tras pe dreapta acel Porsche, era cât pe-acți să mori, acum o jumătate de linguriță de zahăr te va omorî cu siguranță. Chiar vrei să faci un alt atac de cord?

Raphie se înroși.

— A fost un *murmur* la inimă, Jessica, nimic mai mult și te rog să vorbești mai încet, spuse el în șoaptă.

— Ar trebui să te odihnești, spuse ea mai încet.

— Medicul a spus că sunt perfect sănătos.

— Atunci medicul tău trebuie să facă un control la cap, tu n-ai fost nicicând perfect sănătos.

— Mă cunoști doar de șase luni, mormăi el, înmânându-i cana.

— Cele mai lungi șase luni din viața mea, îl ironiză ea. Bine, haide, ia zahăr brun, spuse ea, simțindu-se vinovată, vârând lingurița în punga de zahăr brun și turnând o linguriță plină în cafeaua

lui.

— Pâine neagră, orez decorticat, zahăr brun, toate brune. Îmi aduc aminte de o perioadă când

viața mea se vedea în culori.

— Pariez că îți amintești și de vremea când îți puteai vedea tălpile când priveai în jos, îi replică ea instantaneu.

Străduindu-se să dizolve complet zahărul din cana lui, ea amestecă atât de energic cu lingurița, încât în mijloc se ivi un fel de intrare. Raphie privi cu atenție acolo și se întrebă: dacă ar pătrunde prin intrarea din cană, oare unde ar ajunge?

— Dacă vei muri bând asta, să nu dai vina pe mine, spuse ea, în timp ce îi întinse cana.

— Dacă voi muri, te voi bântui până vei muri.

Jessica zâmbi doar cu gura, nu și cu ochii, zâmbetul stingându-i-se undeva între buze și baza nasului.

El privi cum portalul din cană dispărea încetul cu încetul, și o dată cu aburul care ieșea din

10

lichid, șansa de a pătrunde în altă lume dispărea și ea. Da. Fusese o dimineață a naibii de grea. Nu o

dimineață de zâmbete, sau poate că da. O dimineață de surâsuri. Nu se putea hotărî.

Raphie îi înmână Jesicăi o cană de cafea aburindă, neagră, fără zahăr, așa cum îi plăcea ei și amândoi se sprijiniră de masă, unul în fața celuilalt, buzele lor sorbind cafeaua, tălpile lor atingând

pământul, iar gândurile lor hoinărind printre nori.

El o studie pe Jessica, ținând cana cu amândouă mâinile și privind în cafeaua ei, ca într-un glob de cristal. Ce mult și-ar fi dorit să fie așa, ce mult și-ar fi dorit ca să aibă darul prezicerii pentru a opri multe dintre lucrurile care se petreceau sub ochii lor. Obrajii ei palizi, ochii ei roșii, erau singurele semne care trădau dimineața pe care o avuseseră.

— Ce mai dimineață, nu, fetițe?

Ochii migdalați străluciră, dar ea se stăpâni și se îndârji. Dădu din cap și luă o gură de cafea drept răspuns. Își dădea seama din încercarea ei de a-și ascunde grimasa, că frigea, dar ea mai sorbi

o dată sfidător. Înfrunța chiar și cafeaua.

— La primul Crăciun când am fost de serviciu am jucat șah cu sergentul tot schimbul.

Ea deschise gura după o scurtă pauză.

— Ce noroc pe tine.

— Mda, dădu el aprobator din cap, rămas pe gânduri. La momentul acela nu am apreciat lucrul ăsta. Speram că voi avea parte de multă acțiune.

Ai grijă ce-ți dorești, era fraza care plutea în aer între ei, ca un miros urât.

— Ai câștigat?

El ieși din transă.

— Ce să câștig?

— Jocul de șah.

— Nu, chicoti el. L-am lăsat pe sergent să câștige.

Ea strâmbă din nas.

— Eu nu te-aș lăsa să câștigi.

— Nu m-am îndoit nicio secundă că ai face asta.

Considerând că băutura fierbinte ajunsese la temperatura potrivită, Raphie luă în sfârșit o gură de cafea. Imediat se apucă de gât, tușind și împrôșcând, prefăcându-se că moare și știind imediat că

în ciuda eforturilor sale de a înveseli atmosfera, ceea ce făcea era de prost gust.

Jessica de abia dacă ridică o sprânceană, continuând să-și bea cafeaua.

El râse, apoi se lăsă iar tăcerea.

— Ai să fii bine, o asigură el.

Ea îl aprobă din cap și răspunse scurt, de parcă știa deja asta.

— Da. Ai sunat-o pe Mary?

El dădu din cap că da.

— Imediat. E cu sora ei.

O minciună de sezon, albă, pentru un Crăciun alb.

11

— Tu ai sunat pe cineva?

Ea încuviință, dar își feri privirea, neoferind mai mult, niciodată nu oferea mai mult.

— I-ai... ăă... i-ai spus?

— Nu. Nu.

— Ai să-i spui?

El se uită iar în zare.

— Nu știi. Tu ai să spui cuiva?

Ea ridică din umeri, cu privirea enigmatică, ca de obicei. Arată din cap spre hol și spre camera de detenție.

— Băiatul rebel așteaptă acolo.

Raphie oftă.

— Ce pierdere. (A unei vieți, sau a propriului său timp, nu era foarte clar).

Lui i-ar folosi dacă ar ști.

Jessica făcu o pauză chiar înainte de a mai sorbi o înghițitură și își aținti ochii ei negri migdalați în ochii lui, de peste buza căinii. Vocea ei era fermă, asemenea credinței unei măicuțe, neclintită și

lipsită de orice îndoială, încât el n-ar fi trebuit să-i pună la îndoială siguranța.

— Spune-i lui, zise ea pe un ton hotărât. Dacă nu vom spune nimănui dintre cei pe care îi cunoaștem, hai să-i spunem lui.

12

3.

Băiatul rebel

Raphie intră în camera de interogatoriu, de parcă ar fi intrat în sufrageria de acasă și ar fi fost gata să

se așeze pe canapea cu picioarele întinse pentru restul zilei. Nu era nimic amenințător în comportamentul său. În ciuda înălțimii sale de o sută optzeci și șapte de centimetri, simțea că nu poate umple spațiul ocupat de corpul lui fizic. Ținea capul, ca de obicei aplecat în contemplare, sprâncenele căzute acoperindu-i ochii de mărimea unui bob de mazăre. Ținea spatele ușor aplecat, de

parcă ar fi cărat o mică cochilie în care să se adăpostească. Pe burtă avea o cochilie și mai mare.

Într-o mână ținea un pahar de plastic, în cealaltă cana de cafea NYPD băută pe jumătate.

Băiatul rebel privi cana din mâna lui Raphie.

— Mișto. Pe naiba.

— Așa e și să arunci un curcan spre o fereastră.

Băiatul zâmbi superior la această întrebare și începu să mestece unul din capetele șiretului hanoracului cu glugă.

— De ce ai făcut asta?

— Taică-miu-i un pungaș.

— M-am prins eu că nu e un cadou de Crăciun în semn de apreciere pentru un tată model. De ce te-ai gândit la curcan?

Băiatul dădu din umeri.

— Maică-mea mi-a zis să-l scot din congelator, încercă el o explicație.

— Și cum a ajuns din congelator pe parchetul din casa tatălui tău?

— L-am cărat tot drumul până în apropiere, după care a zburat, zâmbi el iarăși cu superioritate.

— Când vă gândeați să stați la masă?

— Pe la trei.

— Voiam să întreb în ce zi. Îți trebuie cel puțin douăzeci și patru de ore timp de decongelare pentru fiecare trei kilograme de curcan. Curcanul vostru avea opt kilograme. Ar fi trebuit să-l scoateți

din congelator acum trei zile dacă voiați să-l mâncați astăzi.

— Da, bine, cum spui tu, Ratatouille. Se uită la Raphie ca și cum ar fi fost nebun. Dacă l-aș fi umplut cu banane aș fi fost scutit de probleme?

— Motivul pentru care ți-am spus asta este că dacă l-ai fi scos când ar fi trebuit, n-ar fi fost atât de greu încât să spargă fereastra. Asta pentru un juriu, ar putea suna ca un plan, iar banane și curcan

nu e o rețetă inteligentă.

— Dar n-am planificat asta! scânci el, arătându-și vârsta.

13

Raphie luă o înghițitură de cafea privind adolescentul.

Băiatul se uită la paharul din fața lui și făcu o grimasă.

— Nu beau cafea.

— Bine.

Raphie ridică paharul de plastic de pe masă și îi goli conținutul în cana lui.

— E caldă încă. Mersi. Deci mai spune-mi ceva despre dimineața asta. La ce te gândeai, fiule?

— Dacă nu ești ticălosul acela gras prin fereastra căruia am aruncat o pasăre, nu sunt fiul tău. Și ce e asta, o sesiune de terapie sau un interogatoriu? Vrei să mă acuzi de ceva sau nu?

— Așteptăm să vedem dacă tatăl tău va face plângere împotriva ta.

— Nu va face, spuse el, ridicând privirea în tavan. Nu poate. Am sub șaisprezece ani. Așa că dacă îmi dai drumul acum, nu îți vei mai pierde vremea cu mine.

— Mi-am pierdut deja destulă.

— E Crăciunul, mă îndoiesc că ai prea multe de făcut pe aici. El trase cu coada ochiului la burta lui. Altceva decât să mănânci gogoși.

— Ai fi surprins.

— Pune-mă la încercare.

— Un copil tâmpit a aruncat un curcan și a spart o fereastră azi dimineață.

Băiatul miji ochii și se uită la ceasul de pe perete, care ticăia.

— Unde sunt părinții mei?

— Spală grăsimea de pe jos.

— Ția nu sunt părinții mei, se răsti el. Cel puțin ea nu e mama mea. Dacă vin să mă ia, n-o să merg cu ei.

— A, mă îndoiesc că vor veni. El vârî mâna în buzunar și scoase o bomboană de pom. Desfăcu tacticos ambalajul, care foșni în camera tăcută.

— Ai observat vreodată că cele cu căpșuni sunt ultimele care sunt luate din brad? zâmbi el înainte de a o introduce în gură.

— Pariez că nu mai rămâne nimic în brad când ești tu pe acolo.

— Tatăl tău și partenera lui...

— Care, vă rog să consemnați, băiatul rebel îl întrerupse pe Raphie și se aplecă spre aparatul de înregistrat, este o curvă.

— E posibil să ne viziteze pentru a depune o plângere.

— Tata n-ar face asta, înghiți el în sec, cu ochii ieșiți din orbite.

— Se gândește să o facă.

— Ba nu, scânci el. Dacă va face lucrul ăsta, va fi pus de ea. Ticăloasa.

— E foarte posibil să o facă fiindcă acum îi ninge în living.

— Ninge?

El arăta din nou ca un copil. Cu ochii mari, plini de speranță.

Raphie mesteca bomboana.

14

— Unii oameni preferă să ajungă direct la ciocolată, eu prefer să o sug.

— Suge asta – băiatul rebel se apucă de șliț.

— Asta să i-o spui prietenului tău.

— Nu sunt gay, pufni el, apoi se aplecă în față și copilul din el se întoarse. Hai, spune, ninge?

Vrei să mă lași să văd? Mă uit de la fereastră.

Raphie înghiți bomboana și se sprijini în coate pe masă. Vorbi ferm.

— Cioburile de la fereastră au ajuns pe copilul de zece luni.

— Și? se răzvrăti el, dându-se brusc înapoi, dar arătând îngrijorat. Începu să tragă de o pieleță din jurul unghiei.

— Era sub pomul de Crăciun, unde a aterizat curcanul. Din fericire nu s-a tăiat. Copilul, nu curcanul. Curcanul a suferit câteva răni. Nu cred că va supraviețui.

Băiatul părea ușurat și nedumerit în același timp.

— Când vine mama să mă ia?

— E în drum spre noi.

— Fata cu – el își făcu mâinile cupă peste piept – balcoane mari mi-a spus asta de acum două ore.

Raphie se supără de felul în care vorbise despre Jessica, dar rămase calm. Băiatul nu merita asta. Dar oare merita să-i spună povestea?

— Poate că mama ta merge încet cu mașina. Drumurile sunt foarte alunecoase.

Băiatul se gândi la asta și păru îngrijorat. Continuă să tragă de pieleță din jurul unghiei lui.

— Curcanul era prea mare, adăugă el după o pauză lungă, încleștându-și și descleștându-și pumnii pe masă. A cumpărat un curcan la fel de mare ca atunci când el era acasă. S-a gândit că se va întoarce.

— Mama ta credea asta despre tatăl tău.

El încuviință.

— Când l-am scos din congelator m-a apucat nebunia. Era prea mare.

Din nou tăcere.

— Nu credeam că va sparge fereastra, spuse el, mai încet, privind pieziș. Cine și-ar fi închipuit că un curcan poate sparge o fereastră?

El privi spre Raphie atât de disperat, încât, cu toată seriozitatea situației, Raphie trebui să lupte să nu zâmbească de ghinionul lui.

— Am vrut doar să-i sperii. Știam că sunt acolo jucându-se de-a familia fericită.

— Ei bine, acum nu mai fac asta, cu siguranță.

El nu spuse nimic, dar păru mai puțin fericit decât atunci când Raphie intrase.

— Un curcan de opt kilograme pare foarte mare pentru doar trei persoane.

— Mda, mă rog, tata e un grăsan ticălos, ce pot să spun...

Raphie avea aerul unui om care-și pierde timpul. Sătul până-n gât, se ridică să plece.

— Familia lui tata venea la noi la masă în fiecare an, se dădu el bătut, strigând către Raphie,

15

încercând să-l țină în încăpere. Dar anul ăsta au hotărât că nu vor veni. Curcanul ăla era al naibii de

mare numai pentru noi doi, repetă el, clătinând din cap.

Abandonând bravura, tonul i se schimbă.

— Când va ajunge mami aici?

Raphie ridică din umeri.

— Nu știi. Poate după ce îți vei învăța lecția.

— Dar e Crăciunul.

— O zi la fel de bună ca oricare să-ți înveți lecția.

— Lecțiile sunt pentru copii.

Raphie zâmbi auzindu-l.

— Ce? se răsti el, defensiv.

— Eu am învățat una într-o zi.

— O, am uitat să adaug *retardați*, desigur.

Raphie se îndreaptă spre ușă.

— Și ce lecție ai învățat? întrebă iute băiatul, iar Raphie putea ghici din vocea lui că nu voia să rămână singur.

Raphie se opri și se răsuci pe călcâie, simțindu-se trist, arătând la fel de trist.

— Probabil că a fost o lecție nașpa.

— Ai să descoperi că cele mai multe lecții sunt așa.

Băiatul rebel stătea aplecat peste masă, hanoracul lui cu glugă, cu fermoarul desfăcut atârna pe un umăr, urechile roz ieșeau din părul lui gras care stătea pe umeri, avea obraji acoperiți de pistrii,

iar ochii albaștri senini. Era doar un copil.

Raphie oftă. Cu siguranță va trebui să iasă mai repede la pensie fiindcă îi spunea povestea asta.

Trase un scaun și se așeză.

— Să se consemneze, spuse Raphie, *tu* m-ai rugat să ți-o spun.

16

Începutul poveștii

17

4.

Observatorul pantofilor

Lou Suffern trebuia să fie mereu în două locuri în același timp. Când adormea, visa. Între vise, alerga

printre activitățile zilei, făcând planuri pentru ziua următoare, așa că atunci când alarma ceasului îl

trezea la șase în fiecare dimineață, nu era niciodată odihnit. Când era la duș repeta prezentările, iar

uneori, cu o mână dincolo de perdeaua de la duș, răspundea la e-mailuri de pe BlackBerry. În timp ce

lua micul dejun citea ziarul, iar când fiica lui de cinci ani îi povestea câte ceva, el asculta știrile de dimineață. Când fiul lui de un anișor învăța să facă lucruri noi în fiecare zi, fața lui Lou arăta interes,

dar în același timp creierul lui analiza de ce simte exact contrariul. Când își lua rămas bun de la soție, sărutând-o, se gândea la altă femeie.

Fiecare acțiune, mișcare, întâlnire, orice gândea era mereu acoperit de altceva. Când mergea cu mașina la serviciu vorbea la telefon în trei. Micul dejun ajungea la dejun, prânzul la aperitive, băuturile se transformau în mese, mesele în gustări, gustările în... ei bine, asta depindea cât de norocos era. În acele nopți norocoase petrecute în oricare casă, apartament, cameră de hotel sau birou, simțea că apreciază norocul și compania celorlalți, convingându-i desigur pe cei care nu-i împărtășeau aprecierea – anume soția lui – că era în altă parte. Pentru ea, el era țintuit la o întâlnire

de afaceri, într-un aeroport, termina o lucrare importantă, sau era pierdut în nebunia traficului de Crăciun. În două locuri, în mod magic, în același timp.

Totul se suprapunea, era mereu în mișcare, mereu trebuia să fie în altă parte, își dorea mereu să fie în altă parte sau, mulțumită unei intervenții divine să poată fi în ambele locuri în același timp. Petrecea cât mai puțin timp posibil cu fiecare persoană și îi părăsea cu sentimentul că vorbise suficient. Nu întârzia, era mereu precis, mereu la timp. În afaceri își controla perfect timpul, în viață era ca un ceas de buzunar stricat. Era perfecționist și avea o energie nesfârșită în goana lui pentru

succes. Totuși, existau niște limite – era dornic să bifeze lista tot mai mare a dorințelor sale și era atât de plin de ambiție pentru a atinge noi înălțimi amețitoare – ceea ce-l făcea să se avânte peste capetele persoanelor cele mai importante. Ele nu erau trecute în agendă, deși l-ar fi putut ridica mai

sus în mai multe moduri decât ar fi putut să o facă orice nouă afacere.

Într-o anumită zi de marți dimineața, de-a lungul docurilor în continuă dezvoltare din Dublin, pantofii din piele neagră ai lui Lou, lustruiți la perfecție, călcau cu încredere în raza vizuală a unui anumit om. Acesta urmărea pantofii în mișcare în acea dimineață, așa cum îi privise și ieri și cum presupunea că-i va vedea și mâine. Niciun picior nu era mai bun decât celălalt, ambii aveau aceeași

abilitate. Fiecare pas era egal în lungime, rulajul de la toc la vârf foarte precis; pantofii se îndreptau

spre înainte, prima oară apăseau călcâiul, apoi împingeau degetul cel mare, îndoind glezna. Perfect de

fiecare dată. Sunetul ritmic când atingeau pavajul. Nu aveau o greutate care să cutremure pământul

sub ei, așa cum se întâmpla cu alții decapitați care alergau la această oră, având capul încă pe pernă,

deși corpul lor era în aer liber. Nu, pantofii lui făceau un sunet cadențat, la fel de supărător și de nedorit ca picăturile de ploaie pe un acoperiș de sticlă, tivul pantalonilor lui fâlfâind ușor, ca un steag înălțat pe catarg, într-o briză ușoară.

Observatorul pantofilor aproape că aștepta ca pietrele din pavaj să se lumineze în clipa în care călca pe ele, iar proprietarul pantofilor să înceapă să danseze step, la cât de intensă și pretențioasă

urma să fie acea zi. Pentru observator era clar că urma o zi intensă și pretențioasă.

De obicei pantofii negri lustruiți ieșind de sub costumele negre impecabile treceau cu stil pe lângă observator prin ușile turnante și pășeau în intrarea de marmură a celei mai moderne clădiri de

sticlă, pentru ca mai apoi să fie înghițiți de mulțime. Dar în acea dimineață pantofii se opriră chiar în

fața observatorului. Apoi se întoarseră, cu zgomot, răsucindu-se pe cimentul rece. Observatorul nu

avu de ales decât să-și ridice privirea de la pantofi.

— Poftim, zise Lou, înmânându-i o cafea. Este un *americano*, sper că nu te superi, aveau probleme cu aparatul, așa că n-au putut să-mi dea o *latté*.

— Atunci du-o înapoi, spuse observatorul, întorcând nasul de la paharul de cafea aburindă care i se oferise.

Spusele lui fură întâmpinate de o tăcere uluită.

— Glumeam doar, râse el văzându-i privirea mirată, apoi foarte iute – în caz că gluma n-ar fi fost apreciată, iar gestul ar fi fost regândit și retras – luă înapoi paharul cu degetele lui înghețate.

— Ți se pare că arăt ca unul căruia îi pasă de spuma de lapte? zâmbi el strâmb, înainte ca privirea să i se schimbe într-una de extaz pur. Mmmm.

Își apropie nasul de marginea paharului pentru a simți mirosul boabelor de cafea. Închise ochii și o savură, nedorind ca simțul văzului să îi fure acest miros divin. Paharul fusese atât de fierbinte, sau

mâinile lui atât de reci, încât îl arsese, trimițându-i torpile de căldură și fiori în tot corpul. Nu știuse

cât îi era de frig până ce nu simțise căldura.

— Mulțumesc tare mult.

— Pentru puțin. Am auzit la radio că azi va fi cea mai rece zi a anului.

Pantofii lucioși băteau dalele de ciment, iar mănușile erau frecate ca urmare a cuvintelor lui.

— Eu i-aș crede. Nu zic că-i ger, dar e suficient de frig pentru ca să-mi înghețe boașele. Dar asta mă va ajuta – el suflă ușor deasupra cafelei, pregătindu-se să ia prima sorbitură.

— Nu are zahăr, se scuză Lou.

— A, nu pot să cred. Observatorul pantofilor dădu ochii peste cap și trase iute paharul de la gură, de parcă ar fi conținut o substanță letală. Am acceptat-o fără lapte, dar să uiți de zahăr este deja

prea mult.

Pricepând mesajul și gluma, Lou râse de această dată.

— Bun, gata, am priceput.

— Cerșetorii nu au de ales, nu așa se spune? Dar se poate spune oare că cei care au de ales ar

19

putea ajunge cerșetori?

Observatorul ridică o sprânceană, zâmbi și, în sfârșit, luă prima înghițitură. Atât de absorbit de senzația de căldură și de cofeina care îi traversa corpul înghețat, nu observă că dintr-odată el devenise cel observat.

— O, sunt Gabe, se prezentă el și întinse mâna. Gabriel, dar toată lumea care mă cunoaște îmi spune Gabe.

Lou întinse mâna. Pielea caldă a mănușilor strânse mâna rece.

— Sunt Lou, dar toată lumea care mă cunoaște îmi spune ticălos.

Gabe râse.

— Ești sincer. Ce-ar fi să-ți spun Lou până te voi cunoaște mai bine?

Își zâmbiră unul altuia, apoi tăcură, brusc stânjeniți. Ca doi băieței care încercau să se împrietenească în curtea școlii. Pantofii lustruiți începură să se foiască, o combinație de pași prin care Lou voia să se încălzească, dar și să se hotărască dacă să plece sau să rămână. Pantofii se răsuciră încet spre clădirea de alături. El voia să urmeze direcția pantofilor.

— O dimineață aglomerată, nu-i așa? spuse Gabe liniștit, aducând pantofii iarăși cu fața spre el.

— Până la Crăciun mai sunt doar câteva săptămâni, e mereu o perioadă febrilă, îl aprobă Lou.

— Cu cât sunt mai mulți oameni în jur, cu atât e mai bine pentru mine, spuse Gabe în timp ce o monedă de douăzeci de cenți ateriză în paharul lui. Vă mulțumesc, îi spuse el doamnei care îi aruncase

moneda din mers.

Din mișcarea corpului acesteia ai fi putut crede că moneda îi alunecase din buzunar, nu că fusese

dăruită. El ridică privirile spre Lou făcând ochii mari și zâmbind mânzește.

— Ai văzut? Măine fac eu cinste cu cafea, se amuză el.

Lou încercă să se aplece cât se poate de discret pentru a arunca o privire în conținutul cutiuței.

Moneda era singură pe fundul paharului.

— O, nu-ți face griji. Îl golesc din când în când. N-aș vrea ca oamenii să creadă că-mi merge prea bine, râse el. Știi cum este.

Lou încuviință, dar de fapt nu știa cum este.

— N-aș vrea ca oamenii să știe că am locuința aceea luxoasă de lângă apă, adăugă Gabe, arătând

dincolo de râu.

Lou se întoarse și se uită dincolo de Liffey la noul zgârie nori de pe cheiul Dublinului, la care se referea Gabe. Prin sticla în care se reflecta părea că acea clădire este oglinda magică din centrul orașului. De la vasul viking care fusese reconstruit și era ancorat la țărm, până la macaralele și noile

clădiri de birouri și comerciale care flancau râul Liffey, la norii de la ultimele etaje, clădirea

oglindea totul și reflecta spre oraș, ca o plasmă gigantică. Avea forma unei vele, iar noaptea clădirea

era luminată în albastru și fusese subiectul cel mai discutat din oraș în primele luni de la inaugurare.

Dar ca orice eveniment nu putea dura la nesfârșit.

— Am glumit că am casa aceea, să știi, spuse Gabe, părând un pic preocupat că afirmația asta i-ar fi putut sabota veniturile.

20

— Îți place clădirea aceea? întrebă Lou, privind încă absorbit spre ea.

— E preferata mea, mai ales noaptea. E unul dintre principalele motive pentru care stau aici. În

afară de faptul că pe aici trece multă lume, desigur. Dar peisajul singur nu mi-ar da să mănânc.

— Noi am construit-o, spuse Lou, întorcându-se din nou spre el.

— Chiar?

Gabe îl privi cu mai multă atenție. Avea între treizeci și patruzeci de ani, un costum la patru ace, era proaspăt ras, cu obrazul neted ca fundulețul unui bebeluș, părul îngrijit înspicat uniform cu fire de

păr alb, de parcă cineva ar fi luat un recipient de sare și, în afară de părul alb ar fi presărat și farmec,

într-un procent de 1 la 10. Lou îi amintea lui Gabe de un actor de cinema din filmele vechi,

înveșmântat într-un palton lung, negru, de cașmir, emanând un aer suav și sofisticat.

— Pariez că asta ți-a dat să mănânci, râse Gabe, simțind un ușor acces de invidie în acel moment, ceea ce îl deranjă, fiindcă nu mai avusese acest sentiment, până ce nu-l studiasse pe Lou. De

când îl cunoscuse aflase două lucruri care nu îi erau de ajutor, fiindcă deodată îi era frig și era invidios, în timp ce înainte îi fusese cald și era mulțumit. Având acest lucru în minte, deși se mulțumise mereu cu propria lui companie, el prevăzu că imediat ce urma să se despartă de acest domn, va trăi un sentiment de singurătate, pe care nu îl conștientizase până atunci. Să vezi atunci invidie, frig și singurătate. Ingredientele perfecte pentru o pâine amară de casă.

Clădirea făcuse mai mult decât să-l hrănească pe Lou. Îi adusese câteva premii, iar pentru el personal o casă în Howth și noul model de Porsche pe care și-l dorise mereu – acesta după Crăciun,

mai exact, dar Lou știa că nu trebuie să-i spună asta omului care stătea pe trotuarul rece, învelit într-o

pătură murdară. În loc de asta, Lou schiță un zâmbet politicos, făcând ca de obicei două lucruri deodată; gândindu-se la ceva, dar spunând altceva. Dar Gabe intuise diferența dintre cele două și

între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Ei, trebuie să plec la serviciu. Lucrez chiar ...

— Alături, știi. Recunosc pantofii. Sunt la nivelul meu, zâmbi el. Deși ieri nu i-ai purtat pe aceștia, ci unii maro, dacă nu mă-nșel.

Sprâncenele îngrijite ale lui Lou se ridicară. Ca o piatră aruncată într-un ochi de apă, făcură să se ivească numai încrețituri pe fruntea încă netedă.

— Nu-ți face griji, nu te urmăresc – el desprinse o mână de pe paharul fierbinte, ridicând-o în semn de apărare. Sunt aici de ceva timp. Dacă îmi tot apari în cale...

Lou izbucni în râs, apoi se uită în jos spre pantofii săi care deveniseră subiect de conversație.

— Incredibil.

În ciuda direcției privirii lui Lou, Gabe știa că remarca îi fusese adresată lui și abilității sale de a remarca pantofii, nu era un compliment făcut de Lou propriilor picioare, care deși erau îngrijite, nu meritau asemenea laude.

— Nu te-am remarcat niciodată până acum, gândi Lou cu voce tare, iar în timp ce vorbea retrăia fiecare dimineață în care făcea acest traseu până la serviciu.

— Absolut în fiecare zi, spuse Gabe cu falsă mândrie în voce.

21

— Îmi pare rău, nu te-am observat. Lou clătină din cap. Întotdeauna sunt pe fugă, cu cineva la telefon, sau în întârziere în altă parte. Trebuie să fiu mereu în două locuri în același timp, spune soția

mea. Uneori mi-aș dori să fiu clonat, atât sunt de ocupat, râse el.

Gabe îl privi ciudat, zâmbind.

— Apropo de fugă, e prima dată când nu-i văd pe băieții ăștia alergând. Gabe arătă cu capul spre pantofii lui Lou. Aproape că nu îi recunosc stând pe loc. Astăzi nu arde nimic înăuntru?

— Mereu arde ceva, crede-mă, râse Lou. Făcu o mișcare rapidă cu brațul și, ca la dezvelirea unei capodopere, mâneca hainei se dădu la o parte suficient de mult pentru a da la iveală ceasul lui

Rolex din aur. Ajung mereu primul la birou, așa că nu mă grăbesc.

Se uită la ceas concentrat, dar deja se gândea la întâlnirea de după-amiază.

— În dimineața asta nu ești primul, spuse Gabe.

— Ce?

Întâlnirea din mintea lui Lou fusese deranjată, iar el se afla din nou pe străzi, în fața biroului său, vântul rece al Atlanticului biciuindu-le fețele, armatele de oameni încolonate mărșăluind spre serviciu.

Gabe făcu ochii mici.

— Mocasini maro. V-am văzut mergând împreună de câteva ori. A venit deja.

— Mocasini maro? râse Lou, nedumerit mai întâi, apoi impresionat și imediat preocupat de identitatea persoanei care ajunsese la birou înaintea lui.

— Îl știi, are un mers pretențios. Ciucurii din velur fac zgomot la fiecare pas, pac-pac, de parcă i-ar arunca intenționat. Are tălpile moi, dar calcă apăsat. Tălpi mici și pășește spre exterior. Tălpile

sunt mereu uzate spre exterior.

Fruntea lui Lou era brăzdată de concentrare.

— Sâmbăta poartă niște pantofi de parcă ar coborî direct de pe iacht.

— Alfred! râse Lou, recunoscând descrierea. Asta fiindcă probabil chiar vine de pe ia... Dar se opri imediat. A venit deja?

— Cam acum jumătate de oră. Pășea grăbit după câte părea, însoțit de o altă pereche de pantofi negri, fără șireturi.

— Pantofi fără șireturi?

— Pantofi negri. Bărbătești. Lustruiți, dar fără model. Simpli și la obiect, făceau ce fac pantofii de obicei. Nu pot spune prea multe despre ei, decât că erau mult mai lenți decât ceilalți pantofi.

— Observi multe, remarcă Lou, întrebându-se ce fusese omul ăsta înainte de a ateriza pe pavajul rece din pragul unei intrări, dar în același timp mintea lui se străduia să-și dea seama despre cine era

vorba. Faptul că Alfred sosise atât de devreme la serviciu îl buimăcise. Umbra vorba că un coleg al

lor – Cliff – avusese o cădere nervoasă, iar asta îi entuziasmase, da, erau entuzișmați de perspectiva

unui nou post. Dacă Cliff nu s-ar fi însănătoșit, ceea ce Lou spera în secret, urmau să aibă loc mari

schimbări în companie și orice comportament neobișnuit al lui Alfred avea un caracter suspect. De

fapt comportamentul lui Alfred în orice etapă era suspect.

22

Gabe făcu cu ochiul.

— Nu cumva ai nevoie de o persoană care să observe câte ceva pe aici?

Lou desfăcu mâinile înmănușate.

— Îmi pare rău.

— Nu-i bai. Știi unde sunt dacă ai nevoie de mine. Sunt tipul cu Doc Martens, râse el, ridicând pătura și arătându-și bocancii negri.

— Mă întreb de ce au venit atât de devreme. El se uită spre Gabe, de parcă ar fi avut puteri speciale.

— Mă tem că aici nu te pot ajuta, dar să știi că au luat masa împreună săptămâna trecută. Sau cel puțin au plecat din clădire cam pe la ora prânzului și s-au întors la finalul pauzei de masă. Ce au făcut

între timp poți doar ghici, chicoti el. Astăzi însă e prea frig pentru așa ceva. Mult prea frig pentru ghicit.

— În ce zi au fost la masă?

Gabe închise iarăși ochii.

— Cred că vineri. E rivalul tău, tipul cu mocasinii?

— Nu, e prietenul meu. Într-un fel. De fapt mai mult o cunoștință.

La auzul acestor vești, Lou părea că dă pentru prima dată semne că stătea la palavre.

— E colegul meu, dar căderea nervoasă a lui Cliff este o ocazie pentru fiecare dintre noi, vezi tu ca să...

— Îi furați postul colegului bolnav, încheie Gabe fraza în locul lui, cu un zâmbet. Drăguț.

Pantofii care se mișcau mai încet? Cei negri? Aseară au plecat de la birou cu o pereche de Louboutins.

— Lou- Loub, ce sunt ăștia?

— Îi recunoști după tălpile de lac roșii. Aceștia aveau tocuri de o sută douăzeci de milimetri înălțime.

— Milimetri? Îl chestionă el, deci tălpi roșii, mda, spuse Lou, memorând totul.

— Ai putea pur și simplu să-ți *întrebi* prietenul, vreau să zic cunoștința, adică colegul, cu cine s-a întâlnit, sugerează Gabe cu o sclipire în ochi.

Lou nu îi răspunse la această sugestie.

— Bun, acum trebuie să plec. Am lucruri de văzut, oameni de întâlnit și toate în același timp, crede-mă, îi făcu el din ochi. Îți mulțumesc pentru ajutor, Gabe. El îi strecură o bancnotă de zece euro

în pahar.

— Să trăiești, se luminează Gabe, luând-o imediat din pahar și vârând-o în buzunar. El îi făcu un semn cu degetul. Să nu le spui toate astea, da?

— Ai dreptate, îl aprobă Lou.

Dar în același timp, nu era deloc de aceeași părere.

23

5.

Etajul treisprezece

— Urcați?

Se auziră niște mormăieli, iar câteva persoane din liftul aglomerat dădură din cap către domnul de la etajul al doilea care privea plin de speranță fețele adormite. Toți răspunseseră în afară de Lou,

care era prea preocupat să studieze încălțările celui care intrase în spațiul închis, pășind peste fanta

îngustă dincolo de care se căsca hăul negru de dedesubt. Bocanci maro care erau îndreptați spre ușa

din față. Lou căuta tălpi roșii și pantofi negri. Alfred sosise azi mai devreme și probabil luase masa

cu pantofii negri. Pantofii negri au plecat de la birou cu pantofii cu tălpi roșii. Dacă descoperea cine

avea tălpi roșii, putea afla cu cine lucra și atunci ar fi știut cu cine se întâlnea Alfred în secret. Acest

procedeu i se părea mai potrivit lui Lou decât să-l întrebe pur și simplu pe Alfred, ceea ce spunea

multe despre natura onestității lui Alfred. La asta se gândea atunci când stătea în tăcerea stânjenitoare

pe care doar un lift în care se înghesuie mai multe persoane care nu se cunosc o poate aduce.

— La ce etaj mergeți? se auzi o voce înăbușită din colțul liftului, unde un bărbat era bine ascuns – poate înghesuit – și cum era singura persoană care avea acces la butoane era silit să-și asume responsabilitatea de a comanda oprirea liftului.

— La treisprezece, vă rog, spuse noul venit.

Se auziră câteva oftaturi, iar o persoană scoase o exclamație de enervare.

— Nu există etajul treisprezece, replică vocea fără corp.

Ușile liftului se închiseră, iar acesta începu să urce rapid.

— Vă rog să vă grăbiți, îl rugă el.

— Ăă... Bărbatul răscolea prin servietă căutând lista.

— Puteți să mergeți fie la etajul doisprezece, fie la paisprezece, îi sugeră vocea înăbușită. Nu există treisprezece.

— Cu siguranță trebuie să coboare la etajul paisprezece, propuse altcineva. Etajul paisprezece este practic etajul treisprezece.

— Vreți să apăs pe paisprezece? întrebă vocea pe un ton mai ursuz.

— Ăă... Bărbatul continua să caute printre hârtii.

Lou nu asculta conversația neobișnuită din liftul în care de obicei nu se vorbea, fiindcă era preocupat să studieze pantofii din jurul lui. Mulți pantofi negri. Unii cu modele, unii uzați, alții lustruiți, unii cu șireturi, alții fără. Evident niciunii nu aveau tălpi roșii. Observă că pantofii de lângă el încep să se miște de pe un picior pe altul. O pereche plecă încet de lângă el. Ridică imediat capul,

când liftul se opri.

24

— Urcați? întrebă o tânără.

De data asta se auzi un cor de „da”-uri masculine.

Ea intră postându-se în fața lui Lou care îi studia pantofii, în timp ce bărbații din jur se uitau la alte părți ale corpului ei într-o tăcere grea pe care doar femeile o simt, într-un lift plin cu bărbați.

Liftul urcă iarăși. Șase... șapte... opt.

În sfârșit bărbatul cu bocancii maro lăsă servieta jos, fără să fi luat ceva din ea și cu un aer abătut făcu un anunț.

— Patterson Developments.

În timp ce bărbatul cu bocanci maro scormonea agitat prin servietă, mormăind ceva legat de etajul treisprezece, Lou deveni din preocupat enervat. Fusese sugestia lui să nu existe numărul treisprezece pe panoul liftului, deși evident că exista etajul treisprezece. Nu era un spațiu liber, sau

nimic înainte de a ajunge la etajul paisprezece; doar etajul paisprezece nu plutea deasupra unor cărămizi invizibile. Etajul paisprezece chiar *era* treisprezece, iar birourile lui erau la etajul treisprezece. Însă erau cunoscuți ca având sediul la etajul paisprezece. De ce lucrul ăsta nedumerea

pe toată lumea, nu înțelegea; pentru el era clar ca lumina zilei.

— Bună dimineața, domnule Suffern, îl întâmpină secretara fără să-și desprindă privirea dintre hârtii.

El se opri lângă biroul ei și o privi ciudat, neînțelegând.

— Alison, spune-mi Lou, ca de obicei, te rog.

— Desigur domnule Suffern, spuse ea cu aroganță, refuzând să-l privească în ochi.

În timp ce Alison se deplasă spre un alt birou, Lou încercă să-i vadă tălpile pantofilor. Încă stătea în fața biroului ei când ea se întoarse, refuzând să-i întâlnească privirea în timp ce se așeză și

începu să dactilografieze. Încercând să nu stârnească bănuieli, el se aplecă să-și încheie șireturile

trăgând cu ochiul printr-un orificiu al biroului ei.

Ea se încruntă și se așeză picior peste picior.

— S-a întâmplat ceva, domnule Suffern?

— Spune-mi Lou, repetă el, încă neștiind ce să creadă.

— Nu, spuse ea făcând fițe și privi în altă direcție, luându-și agenda de pe birou. Vreți să ne uităm peste întâlnirile fixate astăzi?

Se ridică și ocoli biroul. Bluză de mătase fixă pe corp, fustă strâmtă – ochii lui îi măsurau trupul, apoi ajunseră la pantofi.

— Ce înălțime au tocurile?

— De ce?

— Au o sută douăzeci de milimetri?

— Habar n-am. Cine măsoară tocurile în milimetri?

— Nu știu. Unii oameni. *Gabe*, zâmbi el, urmând-o în timp ce intrau în biroul lui, încercând să îi vadă tălpile.

— Cine naiba e Gabe? mormăi ea.

— Gabe este un om fără adăpost, râse el.

Când se întoarse spre el pentru a-l lua la întrebări, îl prinse cu capul aplecat, studiind-o.

— Te uiți la mine la fel ca la tablourile astea de pe pereți, se grozăvi ea.

Impresionismul modern. Nu fusese niciodată un fan al acestuia. De-a lungul zilei, în mod regulat, se oprea pentru a se uita la formele nedefinite care acopereau pereții acestor birouri. Pete și linii pictate de-a valma pe pânză, care reprezentaseră probabil ceva pentru artist, dar puteau fi foarte ușor

așezate cu fundul în sus sau cu fața în spate, era cam același lucru. Se gândea la banii care se cheltuiseră pe ele – și apoi le compară cu picturile care îi împodobeau ușa frigiderului acasă; artă naivă pictată de fiica lui, Lucy. Și aplecând capul într-o parte, așa cum făcuse cu Alison acum, știa că

undeva exista o educatoare care avea milioane de euro în buzunare în timp ce artiștii de patru ani, cu

vopsea pe mânuțe și limbile scoase de concentrare, primeau bomboane gumate în formă de ursuleți,

în loc de un procent din venituri.

— Ai tălpi roșii? o întrebă pe Alison, în timp ce se îndrepta spre scaunul gigantic din piele, în care ar fi putut încăpea o familie cu patru persoane.

— De ce, am călcat pe ceva?

Se ridică pe un picior și făcu o săritură, încercând să-și păstreze echilibrul, în timp ce-și verifică talpa, făcându-l pe Lou să se gândească la imaginea unui câine care încearcă să-și prindă coada.

— Nu contează. El se așeză la birou, fără chef.

Ea îl privi chiorâș, apoi își îndreptă din nou atenția spre agenda din fața sa.

— La opt și jumătate ai un telefon cu Aonghus O'Sullibháin despre necesitatea de a deveni un vorbitor fluent de irlandeză pentru a cumpăra acel teren din Connemara. Totuși, spre norocul tău, am

aranjat ca acea conversație să fie *as Béarla*.

Ea zâmbi superior aruncându-și capul spre spate, aidoma unui cal, dându-și la o parte șuvițele de

păr de pe față.

— La opt patruzeci și cinci ai o întâlnire cu Barry Brennan în legătură cu melcii pe care i-a găsit pe terenul din Cork.

— Ține pumnii strânși să nu fie prea mulți, mormăi el.

— Cine știe, domnule, ar putea fi rude cu dumneavoastră. Aveți rude în Cork? Tot nu voia să-l privească. La nouă și jumătate...

— Stai puțin.

În ciuda faptului că era singur cu ea în încăpere, Lou se uită în jur, sperând să primească un ajutor.

— De ce îmi spui *domnule*? Ce te-a apucat astăzi?

Ea privi într-o parte, mormăind ceva de genul „Tu nu ești cu siguranță un domn”.

— Ce-ai spus? Dar nu așteptă ca ea să-i răspundă. Am o zi aglomerată, m-aș putea descurca fără

sarcasmul tău, mulțumesc. Și de când agenda zilei trebuie anunțată de dimineață?

— Credeam că, dacă vei auzi *o voce răspicată* care să-ți spună cât este de plină ziua ta, ai putea decide să-mi lași mână liberă ca să-ți fixez mai puține întâlniri în viitor.

26

— Vrei să muncești mai puțin Alison, despre asta este vorba?

— Nu, roși ea. Nicidecum. Mă gândeam că ai putea să-ți schimbi un pic rutina de lucru. În loc să petreci zilele ca un nebun, alergând de colo-colo, ai putea să-ți petreci mai *mult* timp cu mai *puțini* clienți. Clienți pe care să-i faci mai fericiți.

— Alison, ești nouă în companie, așa că nu voi lua în seamă ce ai spus, dar să știi că așa conduc eu afacerile, e clar? Îmi place să fiu ocupat, n-am nevoie de o pauză de masă de două ore și să fac

lecții cu copiii la masa din bucătărie. Ai spus ceva de clienți mai fericiți – spuse el mijind privirea –

ai primit reclamații?

— Mama ta. Soția ta, spuse ea oțărâtă. Fratele tău. Sora ta. Fiica ta.

— Fiica mea are patru ani.

— A sunat când ai uitat să o iei de la lecțiile de dans joia trecută.

— Asta nu contează, făcu el o grimasă. Fiindcă fiica mea de patru ani nu va provoca o pierdere de sute de milioane de euro companiei, nu-i așa? Ai primit reclamații de la alți oameni, care nu

poartă *aceiași* nume de familie cu al meu?

Alison căzu pe gânduri.

— Sora ta și-a luat înapoi numele de fată după divorț?

El o privi fără expresie.

— Atunci nu, domnule.

— Care-i treaba cu *domnule* ăsta?

— M-am gândit – spuse ea roșie la față – că dacă vei continua să mă tratezi ca pe o străină, voi proceda și eu la fel.

— Cum adică te tratez ca pe o străină?

Ea privi în altă parte.

— Alison, suntem la birou, ce ai vrea să fac?, murmură el cu voce scăzută. Să-ți spun cât de mult mi-a plăcut să o fac cu tine, în timp ce discutăm despre întâlnirile programate azi?

— Nu ai făcut-o cu mine, doar ne-am sărutat.

— Mă rog, dădu el din mână plictisit. Despre ce e vorba?

Ea nu răspunse, dar obrazii îi ardeau.

— Poate că Alfred mi-a spus ceva.

Inima lui făcu atunci un lucru neobișnuit, pe care nu-l mai făcuse până atunci. Un soi de palpăire.

— Ce ți-a spus?

Ea îi evită privirea și începu să se joace cu colțul unei pagini.

— Mi-a spus ceva de genul că ai lipsit la întâlnirea de săptămâna trecută.

— Nu ceva de genul, vreau să știu exact ce ți-a spus.

Ea se zbârli.

— Ei bine, după întâlnirea de săptămâna trecută cu domnul O'Sullivan, el – adică Alfred, înghiți ea, mi-a sugerat să încerc să te controlez mai mult. Știa că sunt nouă aici, iar sfatul lui a fost să nu te

mai las să ratezi o altă întâlnire importantă.

27

Lui Lou îi fierbea sângele în vene, iar prin minte îi treceau tot felul de gânduri. Nu mai simțise niciodată o asemenea tulburare. Își petrecuse toată viața alergând de la un lucru la altul, ratând

jumătate din primul pentru a ajunge la capătul celui de-al doilea. Făcea asta toată ziua și zi de zi, simțind mereu că era în depășire pentru a ajunge pe cineva din urmă. Era o muncă grea și obositoare.

Făcuse mari sacrificii pentru a ajunge acolo unde se afla. Își iubea munca, era profesionist adevărat,

dedicat fiecărui aspect al ei. Să fie criticat fiindcă lipsise la o întâlnire care nici măcar nu fusese programată în dimineața când își luase liber, îl înfuria. Îl înfuria și faptul că acest lucru se datorase familiei. Dacă ar fi ratat această întâlnire fiindcă era la o altă întâlnire programată nu ar fi făcut atâta

caz, dar în acest caz se mânie pe mama lui. Pe ea trebuise să o ia din spital, după ce i se făcuse o

operație la șold, în dimineața aceea. Se înfuriase pe soția lui care îl convinsese să facă asta după ce

sugestia lui de a trimite o mașină ca să o ia de acolo o mâniase până peste poate. Îl supăraseră și sora

lui Marcia și fratele lui mai mare Quentin care nu făcuseră acest lucru. Era un om ocupat, iar singura

dată când pusese familia mai presus de serviciu, a trebuit să plătească prețul. Se ridică și se îndreptă

spre fereastră, mușcându-și buzele și simțind o asemenea furie încât îi venea să ia telefonul, să-și

sune toată familia și să le spună:

— Vedeți? De asta nu pot fi mereu cu voi. Vedeți? Uite ce-ați făcut acum!

— Nu i-ai spus că a trebuit să o iau pe mama de la spital?

Spusese asta încet fiindcă ura să spună așa ceva. Ura să audă aceste cuvinte, pe care le

disprețuia când le auzea rostite de alți colegi. Ura scuzele, ura ca viețile lor personale să fie aduse la

birou. Pentru el era o lipsă de profesionalism. Ori îți făceai treaba, ori nu.

— Nu, fiindcă era prima mea săptămână aici, iar domnul Patterson era lângă el și n-am știut ce ai fi vrut să le spun...

— Domnul Patterson era cu el? întrebă Lou, cu ochii aproape ieșiți din orbite.

Ea încuviință, cu ochii măriți, ca o jucărie din acelea care au arc în locul gâtului.

— Am înțeles. Inima lui începu să încetinească, înțelegând ce se petrecea. Dragul lui prieten Alfred făcea șmecheriile lui obișnuite. Șmecherii de care Lou credea că fusese scutit până acum.

Alfred nu făcea niciodată lucrurile ca la carte, vedea lucrurile dintr-o perspectivă ciudată, în conversații proceda la fel; încerca mereu să-și dea seama care e cel mai bun mod din care să iasă, în orice situație.

Lou căută cu privirea ceva pe birou.

— Unde e corespondența mea?

— La etajul doisprezece. Băiatul care făcea practică s-a încurcat din cauza faptului că etajul treisprezece lipsește.

— Etajul treisprezece nu lipsește! Noi *suntem* la acest etaj! Ce naiba au pățit cu toții azi?

— Suntem la etajul paisprezece, iar faptul că nu există etajul treisprezece a fost o greșeală îngrozitoare de proiectare.

— Nu e o greșeală de proiectare, spuse el pentru a se apăra. Unele dintre cele mai mari clădiri din lume nu au etajul treisprezece.

28

— Nici acoperișuri.

— Ce?

— Colloseum-ul nu are acoperiș.

— Ce?! se răsti el din nou, neînțelegând. Spune-i băiatului care face practică ca de acum să o ia pe scări și să numere etajele. Așa nu va mai greși. Dar de ce se ocupă un practicant de acest lucru?

— Harry spune că nu are suficient personal.

— Nu are personal? E nevoie de o singură persoană care să se urce în lift și să-mi aducă la etaj corespondența aia nenorocită. Cum adică nu are personal? Vocea lui urcă câteva octave. Până și o

maimuță ar putea face treaba asta. Există oameni care ar muri numai să lucreze într-un loc ca...

— Într-un loc ca ce? întrebă Alison, dar Lou nu o mai auzea, fiindcă se întorsese cu spatele și privea de la fereastra lui de sus spre trotuar, având o expresie neobișnuită pe chip pe care ea o putea

vedea reflectată în geam.

Ea se îndepărtă încet, simțind, pentru prima dată în ultimele săptămâni o ușoară ușurare că aventura lor, deși numai o pipăială pe întuneric, nu mersese mai departe; poate că îl judecase

greșit,

poate că era ceva în neregulă cu el. Ea era nouă în companie și nu îl înțelegea complet. Tot ce știa

despre el era că îi amintea de lepurele din Alice în Țara Minunilor, părând mereu că a întârziat la o

întâlnire foarte importantă, dar reușind să ajungă la toate întâlnirile exact la țanc. Era un om amabil

pentru cei cu care se întâlnea și avea succes la serviciu. În plus era chipeș, fermecător și conducea un

Porsche și alte lucruri de acest fel, pe care ea le prețuia mai mult decât orice altceva. Sigur, simțise

un pic că o mustră conștiința pentru ce se întâmplase săptămâna trecută cu Lou când vorbise cu soția

lui la telefon, dar totul fusese șters, după părerea lui Alison, de naivitatea ei absolută când era vorba

de infidelitățile soțului ei. În plus, toți avem câte un punct slab și oricine poate fi iertat dacă călcâiul

lui Ahile se întâmpla să fie chiar ea.

— Ce pantofi poartă Alfred? strigă Lou, înainte ca ea să închidă ușa.

Ea se întoarse în birou.

— Care Alfred?

— Berkeley.

— Nu știi, se înroși ea la față. De ce vrei să știi?

— Pentru un cadou de Crăciun.

— Pantofi? Vrei să-i dai cadou lui Alfred o pereche de *pantofi*? Dar am comandat deja la *Harrod's* coșuri de Crăciun pentru toată lumea, așa cum mi-ai cerut.

— Află asta pentru mine. Dar nu vreau să fie evident. Interesează-te așa, în treacăt, vreau să-i fac o surpriză.

Ea îl privi suspicios, mijind din nou privirea.

— Sigur.

— O, iar fata cea nouă de la clienți. Cum o cheamă, Sandra, Sarah.

— Deirdre.

— Interesează-te și de pantofii ei. Vezi dacă au tălpi roșii.

— Nu au. Sunt de la Top Shop. Ghete negre pe picior, din velur cu model. Mi-am cumpărat și eu o pereche anul trecut. Când erau la modă.

Spunând acestea, se îndepărtă.

Lou oftă, se prăbuși în scaunul lui supradimensionat și se apăsă cu degetele la baza nasului sperând să oprească migrena care se contura. Poate că o lua razna. Petrecuse deja cincisprezece

minute azi dimineață vorbind cu un om fără adăpost, timp care ar fi putut fi utilizat mai bine, ceea ce

nu-i stătea deloc în caracter, dar fusese silit să se oprească. Era ceva în comportamentul acelui tânăr

care îl făcuse să se oprească și să-i ofere cafeaua lui. Nefiind în stare să se concentreze la agenda

zilei, se întoarse încă o dată pentru a privi orașul. Decorațiuni gigantice de Crăciun împodobeau cheiul și podurile; vâsc și clopote uriașe, care se legănau dintr-o parte în alta. Râul Liffey avea nivelul ridicat și curgea pe sub fereastra lui spre Golful Dublin. Străzile erau pline de oameni care se

îndreptau spre serviciu, purtați de curenți, în aceeași direcție cu cea a râului. Călcau pe pavaj, trecând în viteză pe lângă uriașele siluete de cupru îmbrăcate în haine ponosite, create pentru a-i comemora pe cei care în timpul foametei fuseseră siliți să străbată acest chei pentru a emigra. În loc

de bocceluțele cu câteva lucrșoare, irlandezii din acest cartier duceau acum câte o cafea *Starbucks*

într-o mână, serviete în cealaltă, femeile mergeau la birou asortând pantofii sport la fustă, și purtând

în genți pantofii cu toc. Un destin cu totul diferit și nesfârșite ocazii care îi așteaptă pe acești oameni.

Static era doar Gabe, care stătea ascuns în pragul ușii, lângă intrare, acoperit cu o pătură și privind pantofii ce treceau pe lângă el, fără ca el să aibă șanse asemănătoare cu stăpânii acestora.

Deși, privit de la etajul al treisprezecelea, se zărea ca fiind un pic mai mare decât un punct pe trotuar,

Lou îi vedea brațul ridicându-se și coborând în timp ce își bea cafeaua, făcând ca fiecare înghițitură

să dureze, deși acum aceasta se răcise probabil. Gabe îl intriga. Nu în ultimul rând datorită

talentului

său de a-și reaminti fiecare pereche de pantofi care intra în clădire, de parcă ar fi fost formule matematice, dar mai alarmant fiindcă persoana de dincolo de acei ochi albaștri îi era foarte familiară.

De fapt îi amintea lui Lou de el însuși. Cei doi bărbați aveau cam aceeași vârstă și, dacă ar fi fost ferchezuit, Gabe ar fi putut fi ușor confundat cu Lou. Părea un om arătos, prietenos și capabil. Ar fi putut atât de ușor să fie Lou cel care stătea afară pe trotuar privind lumea care trecea, și totuși cât de

diferite erau viețile lor.

În acel moment, de parcă ar fi simțit ochii lui Lou ațintiți asupra lui, Gabe ridică privirea. Era cu treisprezece etaje mai sus, iar Lou simțea că Gabe i se uită direct în suflet, ochii lui sfredelindu-l.

Asta îl nedumerea pe Lou. Implicarea lui în dezvoltarea acestei clădiri îl făcea să știe, dincolo de orice îndoială, că privind de afară nu puteai vedea înăuntru. Gabe nu l-ar fi putut vedea cum stătea

și se uita în sus, cu bărbia în aer și o mână streășină la ochi pentru a opri lumina, aproape ca un salut.

Probabil se uita doar la vreo reflexie de vreun fel, se gândea pe bună dreptate Lou, poate o pasăre

trecuse pe deasupra și îi atrăsese atenția. E clar, o reflexie, doar atât putea fi. Dar privirea lui Gabe

era atât de intensă când ajunse la etajul treisprezece, spre fereastra biroului lui Lou, apoi spre ochii

lui, încât îl făcu pe Lou să îndepărteze gândul că era nevăzut. Ridică mâna, zâmbi gătuit și schiță un

salut. Înainte de a mai aștepta vreo reacție de la Gabe, își îndepărtă scaunul de fereastră și se răsuci,

30

având pulsul accelerat, de parcă ar fi fost prins făcând ceva ce nu trebuia.

Sună telefonul. Era Alison, care nu părea deloc fericită.

— Înainte de a-ți spune ce am de zis, vreau să-ți spun că am absolvit facultatea de management cu media nouă.

— Felicitări, zise Lou.

Ea își dresă vocea.

— Hai să-ți spun. Alfred poartă mocasini maro, măsura șapte. Se pare că are zece perechi de același fel pe care-i poartă zi de zi, așa că nu cred că ideea de a-i lua o altă pereche pe post de cadou

de Crăciun ar fi binevenită. Nu știu ce marcă sunt, dar lucrul trist este că aș putea să aflu lucrul ăsta

pentru tine.

Ea își recăpătă suflul.

— Cât despre pantofii cu tălpi roșii, Louise a cumpărat o pereche nouă și i-a purtat săptămâna trecută, dar au ros-o la glezne, așa că i-a dus înapoi la magazin, însă vânzătorii n-au vrut să-i primească fiindcă era evident că îi purtase, talpa roșie era un pic roasă.

— Cine e Louise?

— Secretara domnului Patterson.

— Aș vrea să aflu de la ea cu cine a plecat de la serviciu în fiecare zi săptămâna trecută.

— Nici gând, nu e în fișa postului!

— Poți pleca mai devreme de la serviciu dacă reușești să aflu asta.

— Bine.

— Îți mulțumesc că rezisti la o asemenea tensiune.

— Nicio problemă, mă pregătesc pentru cumpărăturile de Crăciun.

— Nu uita și de lista mea.

Deci, în ciuda faptului că aflase foarte puțin, același sentiment ciudat puse stăpânire pe inima lui, ceea ce alții ar fi numit-o panică. Iar bărbatul de afară avusese dreptate în legătură cu pantofii, nu fusese un lunatic, așa cum sperase în secret. Mai devreme, Gabe îl întrebuse dacă nu avea nevoie de

un ochi care să observe clădirea, așa că, luând telefonul, Lou își reconsideră decizia de mai devreme.

— Te rog să-mi faci legătura cu Harry de la curierat și te rog să iei una din cămășile mele de schimb, o cravată, pantaloni din dulap și să le duci jos, tipului care stă așezat lângă ușă. Du-l mai întâi la toaleta bărbaților, asigură-te că e curat, apoi condu-l în camera unde se ia corespondența. Numele lui este Gabe, iar Harry îl va aștepta. Îi voi rezolva mica lui problemă de personal.

— Ce?

— Gabe. E prescurtarea de la Gabriel. Dar spune-i Gabe.

— Nu, am vrut să spun...

— În acest moment te rog. Alison?

— Ce e?

— Mi-a plăcut sărutul nostru de săptămâna trecută și aștept cu nerăbdare să o facem în viitor.

Auzi cum îți scapă un mic hohot de râs înainte să închidă telefonul.

31

Iar o făcuse. Deși, de regulă, spunea adevărul, avea calitatea aproape admirabilă de a spune și câte o minciună sfruntată. Și ajutând pe altcineva – Gabe – se ajuta și pe sine; o faptă bună era un

adevărat triumf pentru suflet. În ciuda acestui lucru, Lou știa că undeva în spatele conspirației și a salvării sufletului se afla un alt complot care era începutul unei salvări de alt gen. A pielii lui proprii.

Și chiar mai adânc, în străfundurile sufletului său de bărbat-ceapă, știa că această mână întinsă era

determinată de teamă. Nu doar de teama că – dacă toată rațiunea și norocul l-ar fi părăsit – Lou ar fi

putut să se afle în poziția lui Gabe în acest moment, dar într-un strat atât de departe de suprafață, încât

aproape că nu era simțit și nu era cu siguranță văzut, exista teama unei fisuri – un impuls în ingineria

proprie a carierei lui Lou. Voia să o ignore, dar îl necăjea. Teama era acolo, fusese acolo mereu, dar

era deghizată în altceva pentru ca ceilalți să nu o poată vedea.

La fel cum era și etajul treisprezece.

32

6.

O afacere pecetluită

În timp ce întâlnirea lui Lou cu domnul Brennan în legătură cu melcii – slavă cerului nu mulți, dar totuși problematici – de pe terenul în construcție din Cork era pe punctul de a se încheia, Alison apărură la ușa biroului acestuia, privind neliniștită, ținând încă teancul de haine pentru Gabe în

brațele

ei desfăcute.

— Scuze, Barry, trebuie să încheiem acum, spuse iute Lou. Trebuie să fug, trebuie să fiu în două locuri în acest moment, amândouă în partea cealaltă a orașului și știi cum e traficul.

Și așa, cu un zâmbet de porțelan și o strângere caldă de mână, domnul Brennan se trezi iar în lift, coborând la parter cu paltonul împăturit pe braț și hârțoagele îndesate în servieta înghesuită sub celălalt. Totuși, fusese o întâlnire plăcută.

— A spus nu? o întrebă Lou pe Alison.

— Cine?

— Gabe. N-a vrut să vină?

— Nu era nimeni acolo, răspuse ea încurcată. Am stat la recepție și l-am tot strigat pe nume – Doamne, cât a fost de jenant – și n-a venit nimeni. Asta a fost o glumă, Lou? Nu pot să cred că m-ai

păcălit din nou după ce m-ai făcut să-l duc pe unгурul acela care vindea trandafiri în biroul lui Alfred.

— Nu e o glumă.

O luă de braț și o trase spre fereastră.

— Dar nu e nimeni acolo – spuse ea cu exasperare în glas.

Lou se uită pe geam și îl văzu pe Gabe în același loc, pe jos. Începuse să plouă mărunț, la

început cu stropi mari, apoi în rafale biciuitoare, după care stropii se transformară în lapoviță. Gabe

se trase mai aproape de ușă, își strânse picioarele la piept, cât mai departe de trotuarul ud. Își ridică

gluga hanoracului pe cap și strânse șiretul, care privit de la etajul treisprezece părea să fi tras de corzile sufletului lui Lou.

— Acela nu e un bărbat? întrebă el, arătând spre fereastră.

Ea își concentrează privirea, își apropie nasul de geam și se bâlbâi.

— Ba da, dar...

El îi luă hainele de pe brațe.

— Mă duc eu, îi spuse.

Imediat ce Lou ieși prin ușile turnante ale clădirii, aerul înghețat îi biciui fața. I se opri respirația

de la frig și simțea ploaia ca niște cuburi de gheață alunecându-i pe piele.

33

Gabe se concentra intenționat la pantofii care treceau pe lângă el, gândindu-se la altceva, fără îndoială încercând să ignore elementele care îl loveau din toate părțile. Mintețea lui era în altă parte,

oriunde, numai aici nu. Pe o plajă unde era cald, cu nisip catifelat și unde râul Liffey din față lui era o

mare nesfârșită. În acea lume simțea un fel de binecuvântare, pe care n-ar fi trebuit să o simtă un om

în situația lui. Dar chipul lui nu reflecta această stare. Nu mai avea privirea aceea mulțumită de dimineață. Ochii săi albaștri erau mai reci, căldura din ei se dusese în timp ce urmărea pantofii lui Lou, îndreptându-se de la ușile turnante până la pătura lui.

Gabe urmărise acești pantofi, desigur, imaginându-și că sunt picioarele unui localnic care lucra pe plaja unde stătea acum tolănit. Localnicul venea spre el cu un pahar de cocktail aflat într-un echilibru periculos în mijlocul tăvii, ținând tava sus, departe de corp, ca brațele unui candelabru.

Gabe comandase băutura de ceva vreme, dar nu se supără fiindcă întârzie. Era o zi mai caldă decât

de obicei, nisipul era ticsit de corpuri ciocolatiu strălucitor, mirosind a nucă de cocos, așa că îi iertă

această întârziere. Aerul cald și umed îi încetinețea pe toți. Picioarele încălțate în șlapi care se apropiau de el se cufundau în nisip, risipind nisip în aer cu fiecare pas. Pe măsură ce se apropiau,

granulele de nisip deveniră stropi de ploaie, iar șlapii se transformară într-o pereche familiară de pantofi lustruiți. Gabe ridică privirea, sperând să vadă un cocktail multicolor, plin cu fructe și umbreluțe de hârtie în vârf. În loc de asta îl văzu pe Lou cu un teanc de haine pe braț și îi luă o clipă

să revină în prezent, la frig, la zgomotul traficului și la goana și îmbrânceala care îi înlocuise paradisul lui tropical.

Nici Lou nu mai arăta ca dimineață. Părul lui nu mai avea bretonul acela lucios și perfect pieptănat, ca al lui Cary Grant, umerii costumului parcă erau acoperiți de mătreață, căci din cer cădeau fulgi mici pe costumul lui scump și dura un pic până se topeau. Era neobișnuit de răvășit, iar

umerii lui de obicei relaxați erau aduși înainte, într-un efort de a-și apăra urechile de frig. Tremura, simțind lipsa paltonului din cașmir, ca o oaie proaspăt tunsă, acum golașă, cu smocuri de blană pe ici

pe colo.

— Vrei o slujbă? îl întrebă Lou sigur de sine, dar vocea îi era înceată și blajină, căci jumătate din volum îi fusese luat de vânt și întrebarea îi fusese pusă unui străin aflat jos pe trotuar.

Gabe zâmbi cu simplitate.

— Ești sigur?

Luat prin surprindere de reacția lui, Lou dădu din cap că da. Nu se aștepta la o îmbrățișare și la un sărut, dar oferta lui părea ca ceva la care se aștepta. Asta nu-i plăcea. Era mai obișnuit să i se dănuiască de bucurie, cu exclamații de ooo și aaa și mulțumesc și cuvinte îndatoritoare. Dar nu primi

nimic din toate astea de la Gabe. Primi doar un zâmbet liniștit și – după ce aruncase pătura de pe el și

se ridică cât era de înalt – o strângere de mână recunoscătoare – care, în ciuda temperaturii de afară,

era surprinzător de caldă. Fără ca Gabe să mai audă vreun cuvânt era ca și cum ei pecetluiau o înțelegere, pe care Lou nu își amintea să o fi negociat.

Stăteau în picioare, având exact aceeași înălțime, iar ochii albaștri ai fiecăruia se uitau fix în ochii celuilalt, ai lui Gabe de sub gluga care fusese trasă pe ochi, ca a unui călugăr. Îl priveau pe Lou

34

cu o asemenea intensitate, încât Lou clipi și se uită într-o altă direcție. În timp ce clipi i se strecură un

fir de îndoială în minte, acum că ceea ce fusese doar un gând al unei fapte bune devenea realitate.

Îndoiala adia ca un oaspete încăpățânat din holul unui hotel unde nu a făcut rezervare, iar Lou stătea

în spatele ghișeului de la recepție, neștiind ce decizie să ia. Unde să cazeze îndoiala. Să o păstreze

sau să o îndepărteze. Avea multe întrebări pe care să i le pună lui Gabe, multe lucruri pe care probabil ar fi dorit să le știe, dar în clipa aceea se gândea la unul singur.

— Pot avea încredere în tine? îl întrebă Lou.

Voia să fie convins, ca mintea lui să stea liniștită, dar nu se gândea că va primi un asemenea răspuns.

Gabe răspuse fără să clipească.

— Pe de-a-ntregul.

Apartamentul Prezidențial i se cuvenea domnului pentru cuvântul dat.

35

7.

După o oarecare chibzuială

Gabe și Lou plecară din aerul înghețat și pătrunseră în căldura sălii de la intrare. Cu pereți, podea și

stâlpi de granit desenați în spirale de crem, caramel și culori de ciocolată Cadbury, lui Gabe aproape

că-i venea să muște din ceva. Știuse că-i era frig, dar până ce nu simțise căldura, nu avusese idee în

ce măsură. Lou simți toți ochii ațintiți asupra lui când îi arătă omului cu aspect de cerșetor drumul pe

lângă recepție până la toaleta bărbaților de la parter. Nepreaștiind de ce, Lou se apucă să verifice fiecare cabină a toaletei înainte de a vorbi.

— Uite, ți-am adus astea. Lou îi înmână teancul de haine, care erau acum un pic umede. Poți să le

păstrezi.

Se întoarse cu fața la oglindă pentru a-și pieptăna părul în poziția perfectă, scutură fulgii și

stropii de ploaie de pe umeri și încercă din răspuț să revină la normalitate, fizic și mental, în timp

ce Gabe examina încet hainele. Pantaloni gri Gucci, o cămașă albă, o cravată de mătase gri cu alb. Le

atingea cu delicatețe, de parcă o singură atingere le-ar fi transformat în zdrențe.

În timp ce Gabe își abandonă pătura într-un colț, apoi intră într-una dintre cabine pentru a se

îmbrăca, Lou străbătea încăperea dintr-o parte în alta răspunzând la telefoane și la e-mailuri. Era atât

de ocupat cu munca încât atunci când ridică privirea de la aparat nu-l recunosc pe bărbatul din fața

lui și își îndreptă din nou atenția spre BlackBerry. Dar apoi ridică încet capul, dându-și seama printr-

o tresărire că era Gabe.

Singurul lucru care trăda faptul că era același om o constituia perechea murdară de ghete Doc Martens de sub pantalonii Gucci. Totul i se potrivea perfect, iar Gabe stătea în fața oglinzii, admirându-se în sus și în jos ca într-o transă. Fesul care acoperise capul lui Gabe dădea acum la iveală o claie de păr negru, asemănător cu cel al lui Lou, doar că mai murdar. Căldura înlocuise frigul din oase, buzele îi erau acum pline și roșii, obraji roz, în loc de culoarea palidă de mai devreme.

Lou nu prea știe ce să spună, dar simțind un moment care era mult mai intens decât ce l-ar fi făcut să se simtă în largul lui, spuse ceva de suprafață.

— Știi chestia cu pantofii pe care mi-ai spus-o mai devreme?

Gabe făcu semn că da.

— A fost bună. Nu m-ar deranja dacă ai fi atent și în continuare la astfel de lucruri. Spune-mi din când în când ce mai vezi.

Gabe încuviință în tăcere.

— Ai unde să stai?

36

— Da.

Gabe se privi în oglindă; vocea lui era abia auzită.

— Deci ai o adresă pe care să i-o dai lui Harry? El e șeful tău.

— Nu vei fi tu șeful meu?

— Nu.

Își scoase BlackBerry-ul din buzunar și începu să apese pe butoane fără a căuta ceva anume.

— Vei fi într-un alt... departament.

— A, desigur.

Gabe se îndreptă, părând un pic încurcat fiindcă crezuse altceva.

— Bine. Grozav. Îți mulțumesc tare mult, Lou, pe bune.

Lou dădu din cap, simțindu-se jenat.

— Uite, îi înmână el pieptănul, privind în altă parte.

— Mersi.

Gabe îl luă, dădu drumul la robinet, apoi începu să-și pieptene părul ciufulit. Lou îl zori, după care îl conduse spre ieșirea de la toaletă și merseră pe culoarul de marmură spre lifturi.

Gabe îi întinse pieptănul lui Lou. Acesta clătină din cap și făcu un gest că nu mai are nevoie de el, privind în jur să se asigure că nimeni altcineva nu mai zărise gestul.

— Păstrează-l. Ai un număr de angajat, cod de asigurat, chestii din astea? începu el să îl descoasă.

Gabe clătină din cap, îngrijorat. Își mângâia cravata de mătase, de parcă ar fi fost un animal de companie de care îi era teamă să nu o ia la fugă.

— Nu-ți face griji, vom rezolva toate astea. Bine. Se îndepărtă, căci începuse să îi sune telefonul. Mă grăbesc, trebuie să fiu în mai multe locuri în acest moment.

— Desigur. Mulțumesc din nou. Eu unde...?

Dar Gabe fu întrerupt căci Lou o luase la sănătoasa pe hol, cu mișcări nervoase în timp ce vorbea la telefon, pe jumătate mergând, pe jumătate dansând, așa cum fac cei care vorbesc la mobile.

Mâna lui stângă clincănea mărunțișul din buzunar, mâna lui dreaptă era lipită de ureche.

— Gata, Michael, trebuie să fug. Lou închise cu un pocnet telefonul și făcu o exclamație de enervare când găsi o mulțime și mai mare de oameni care aștepta lifturile.

— Lucrurile astea trebuie neapărat să fie rezolvate, se răsti el.

Gabe îl fixă cu o privire pe care Lou nu o putea descifra.

— Ce e?

— Unde mă duc? întrebă el din nou.

— O, scuze, trebuie să cobori un etaj. Camera de curieri.

— Aha. El păru că rămâne pe gânduri, apoi iarăși afișă expresia lui plăcută. Bine, mulțam fain, dădu el din cap.

— Ai mai lucrat într-un asemenea post? Pariez că e... ăă... un loc foarte interesant.

Lou știa că făcuse un gest minunat oferindu-i lui Gabe un loc de muncă și că nu era nimic în

neregulă cu postul pe care i-l propunea, dar într-un fel simțea că nu era suficient, că tânărul aflat în

fața lui nu era doar capabil, dar se și aștepta la mai mult. Nu avea o explicație rezonabilă a motivului

pentru care se simțea astfel, fiindcă Gabe era la fel de blând, prietenos și de recunoscător cum fusese

din prima clipă în care îl întâlnise, dar era ceva în felul în care... mă rog, era ceva.

— Vrei să ne întâlnim la prânz? îl întrebă Gabe cu speranță în glas.

— Nu pot, răspuse Lou, în timp ce telefonul îi țârâi din nou în buzunar. Am astăzi o zi atât de încărcată și trebuie să... se opri, căci ușile liftului se deschiseră, iar oamenii începură să urce. Gabe

făcu un pas pentru a urca împreună cu Lou.

— Liftul acesta urcă, spuse încet Lou, cuvinte menite a fi o barieră în calea lui Gabe.

— A, bine. Gabe făcu câțiva pași înapoi. Dar înainte ca ușile să se închidă și câțiva oameni să alerge ca să-l prindă, Gabe mai puse o întrebare.

— De ce faci asta pentru mine?

Lou înghiți cu noduri și își îndesă mâinile în buzunare.

— Consideră că e un cadou.

Iar ușile se închiseră.

Când Lou ajunse în sfârșit la etajul treisprezece, fu mai mult decât surprins să ajungă în zona biroului său și să-l vadă pe Gabe împingând un cărucior pentru corespondență, punând pachete și

plicuri pe birourile oamenilor.

Neștiind ce să spună în loc să se gândească la timpul cât durase pentru a ajunge la acest etaj, el privea cu gura căscată la Gabe.

— Îmm. Gabe se uita nesigur de la stânga la dreapta. Aici e etajul treisprezece, nu-i așa?

— Este paisprezece, replică Lou pe nerăsuflăte, rostind cuvintele mai mult din obișnuință, fără să își dea seama ce spunea. Sigur că aici trebuie să fii, doar că... încercă să spună, dar se opri ducându-și mâna la frunte, care era fierbinte.

Spera ca acele clipe în care stătuse în ploaie fără palton să nu îi fi provocat o răceală. Ai ajuns aici atât de repede încât... nu contează, clătină el din cap. Lifturile astea blestemate, mormăi ca

pentru sine, îndreptându-se spre birou.

Alison sări de pe scaun, blocându-i intrarea în birou.

— Marcia e la telefon, strigă ea tare. Din nou.

Gabe împinse căruciorul spre capătul coridorului plușat al altui birou, una dintre roți scârțâind puternic în liniștea holului. Lou îl urmări uluit pentru o clipă, apoi ieși din transă.

— Nu am timp, Alison, sincer, trebuie să fiu în altă parte acum și am o întâlnire înainte să pot pleca. Unde-mi sunt cheile? Și încep să cotrobăiască prin buzunarele paltonului care atârna în cuierul din colț.

— A sunat de trei ori de azi dimineață, șuieră ea, blocând receptorul și ținându-l departe ca și cum ar fi fost o otravă. Probabil consideră că nu îți transmit mesajele ei.

— Mesaje? o tachină el. Nu-mi amintesc să-mi fi lăsat mesaje.

Alison se răsti cu o voce pițigăiată, ținând receptorul sus, în aer, astfel încât Lou să nu ajungă la

38

el.

— Să nu îndrăznești să faci asta, nu da vina pe mine! Sunt deja trei mesaje pe biroul tău, și toate numai de azi dimineață! Iar familia ta oricum mă urăște și așa.

— Poate că au motive, nu? Lou se apropie de ea, făcând-o să se retragă spre biroul ei.

Dezbrăcând-o din priviri, el avansă cu două degete pe brațul ei și îi luă receptorul. Auzi o tuse ușoară din spatele lui și făcu un pas în față trăgând telefonul la ureche. Prefăcându-se că nu-i pasă, se

întoarse nepăsător pe călcâie pentru a vedea cine îl întrerupsese.

Gabe. Cu căruciorul lui scârțâitor pe care de data asta, ca prin minune, nu îl auzise.

— Da, Marcia, spuse el la telefon, către sora lui. Da, sigur că am primit zece mii de mesaje de la tine. Alison a fost drăguță și mi le-a transmis pe toate.

Zâmbi dulce spre Alison care scoase limba la el, înainte de a-l conduce pe Gabe în biroul lui

Lou. Acesta se ridică pe vârfuri, privindu-l cu atenție pe Gabe.

Urmând-o pe Alison în biroul lui Lou, Gabe privi de jur împrejur camera imensă, ca un copil la grădina zoologică. Lou observă cum privește baia imensă din dreapta, ferestrele mari cât peretele, cu

o panoramă superbă asupra orașului, biroul gigantic din stejar care ocupa mai mult spațiu decât era

necesar, canapeaua de pe partea stângă, masa de consiliu pentru zece persoane, plasma de un metru

de pe perete. Era la fel de mare, sau mai mare decât orice apartament din Dublin.

Gabe se uita prin încăpere, peste tot. Expresia de pe chipul lui era greu de descifrat, apoi ochii lor se întâlniră și Gabe zâmbi. Și zâmbetul era curios. Nu era chiar fața admirativă pe care o spera

Lou și cu siguranță nu exprima invidie. Era mai mult o privire amuzată. Indiferent ce ar fi fost, ucise

imediat mândria și satisfacția care stăteau în rândul emoțiilor pe care planificase să le trăiască apoi.

Era un zâmbet care părea a fi doar pentru Lou, dar problema era că Lou nu era prea sigur dacă gluma

era despre el, sau dacă râdea de ea împreună cu Gabe. Simțind o lipsă de încredere cu care nu era

obișnuit, dădu din cap spre el, aprobator.

Între timp, la telefon, Marcia continua să spună verzi și uscate, iar Lou simți cum capul i se înfierbântă.

— Lou? Lou mă asculți? întrebă ea încet.

— Desigur, Marcia, dar acum nu pot să rămân pe loc fiindcă trebuie să fiu în două locuri și niciunul dintre ele nu se află aici, spuse el, apoi după o scurtă pauză râse, ca să îndulcească lovitura.

— Da, știu, ești atât de ocupat, spuse ea și, fără intenția de a-l lua peste picior, adăugă, nu te-aș deranja la serviciu dacă ai mai veni și tu duminica pe aici, din când în când.

— Iar începi. El dădu ochii peste cap, așteptând să audă predica obișnuită.

— Nu, nu iar încep, te rog să mă asculți. Lou, am nevoie de ajutorul tău. Știi că nu te-aș deranja, dar eu și Rick trecem acum prin perioada asta cu divorțul și... oftă ea, am nevoie de ajutor cu petrecerea, nu pot face asta singură.

— Sigur că nu poți.

Nu prea știa ce putea sau nu să facă ea, fiindcă nu avea habar despre ce vorbea, era atât de preocupat cu paranoia care îl cuprinsese privind mișcările lui Gabe prin birou.

Întinse firul telefonului până în colțul camerei, pentru a-și lua paltonul. Într-o încercare

neîndemânică de a apuca haina, ținând în același timp telefonul între ureche și umăr, scăpă receptorul. Își puse paltonul înaintea de a se apleca pentru a lua receptorul. Marcia încă vorbea.

— Deci poți măcar să-mi răspunzi la o singură întrebare legată de locul petrecerii?

— Locul petrecerii, repetă Lou. Mobilul îi sună în buzunar, iar el închise difuzorul, nedorind nimic mai mult decât să răspundă.

Ea nu răspunse pentru o clipă.

— Da. Locul petrecerii, spuse ea atât de încet, încât Lou trebui să-și încordeze urechea pentru a o auzi.

— A, da locul petrecerii de... Se uită spre Alison foarte alarmat, care veni spre el ținând un bilețel galben.

— Aha! exclamă Lou, smulgându-l din mâna ei și rostind cuvintele, ca și cum le-ar fi citit. Pentru aniversarea tatălui tău – adică a tatălui *meu*. Vrei un loc pentru petrecerea de aniversare a tatei. Lou simți încă o dată o prezență în spatele lui.

— Da, spuse Marcia ușurată. Dar nu am nevoie de o sală, avem deja două, ții minte că ți-am spus? Vreau doar să mă ajuți să aleg una dintre ele. Quentin o vrea pe una, iar eu pe cealaltă, iar mamei îi e indiferent și...

— Nu mă poți suna pe mobil, Marcia? Chiar trebuie să fug, voi întârzia la un prânz de afaceri.

— Nu, Lou! Spune-mi doar pe care...

— Uite ce e, am un loc grozav de petrecere, o întrerupse el iarăși, uitându-se la ceas. Tatei îi va plăcea și toată lumea se va simți minunată, vorbi el pe un ton repezit.

— Nu vreau să mergem în altă parte. Știi cum e tata. Doar o mică adunare de familie într-un loc intim, unde el să se simtă în largul lui.

— Intim și în largul lui. Am înțeles. El luă un pix din mâna lui Alison și scrisse o notă pe bilețel pentru petrecerea pe care spera că o va organiza ea. Perfect! În ce dată e?

— De ziua lui. Vocea ei era tot mai stinsă cu fiecare cuvânt.

— Am înțeles, de ziua lui.

El ridică privirea întrebător spre Alison care își luă agenda și începu să o răsfoiască la viteză maximă.

— Credeam că vrei să o facem în weekend, ca toată lumea să se poată dezlănțui. Știi tu, să-l

lăsăm pe unchiul Leo să-și facă de cap pe ringul de dans, zâmbi el disprețuitor.

— Tocmai a fost diagnosticat cu cancer de prostată.

— Nu asta voiam să spun. Deci care weekend ar fi mai aproape? improviză el.

— Ziua tatei cade într-o vineri, spuse ea obosită. E pe douăzeci și unu decembrie, Lou. La fel cum a fost anul trecut și în fiecare an înainte de asta.

— Douăzeci și unu decembrie, bun.

El se uită acuzator spre Alison, care tremura fiindcă nu găsisese această informație înainte.

— Asta înseamnă în weekend-ul următor, Marcia, de ce ai amânat până acum?

40

— Nu e târziu, ți-am spus că totul e aranjat. Ambele săli sunt pregătite.

Lou nu o mai asculta, luă agenda de la Alison și începu să o răsfoiască.

— A, nu, îți vine să crezi? E data când avem petrecerea de Crăciun la serviciu și chiar trebuie să fiu acolo. Vin câțiva clienți foarte importanți. Putem face petrecerea tatei sâmbătă, atunci pot face niște schimbări, gândi el cu voce tare. Da, sâmbătă ar putea încăpea.

— Tatăl tău împlinește *șaptezeci* de ani, nu poți schimba data din cauza unei petreceri la serviciu, spuse ea dezamăgită. În plus muzica, mâncarea, totul a fost deja stabilit pentru acea zi. Trebuie doar să hotărâm care dintre cele două locuri de petrecere este...

— Anulăm totul, spuse Lou, trecând pe lângă colțul biroului și pregătindu-se să închidă telefonul.

Sala la care mă gândesc are propriul meniu și muzică, așa că nu va trebui să miști un deget, da? Gata,

am rezolvat. Grozav. Ți-o dau acum pe Alison ca să stabilești cu ea toate detaliile.

El lăsă receptorul pe birou și își luă servieta.

Deși simțea prezența lui Gabe în spatele lui, nu se întoarse.

— E totul bine, Gabe? întrebă el, ridicând dosarele de pe biroul lui Alison și punându-le în servieta lui de pe birou.

— Mda, grozav. Mă gândeam să cobor cu tine în lift, fiindcă văd că avem același drum.

Lou închise servieta, se întoarse și nu încetini deloc în drumul lui spre lift, gândindu-se brusc că făcuse o mare greșală și că acum trebuia să îi arate lui Gabe că, dincolo de intențiile lui de a-i găsi

o slujbă, nu însemna că își dorea o companie. Apăsă butonul liftului și în timp ce îl aștepta să

sosească, își făcu de lucru cu telefonul.

— Deci ai o soră? întrebă Gabe pe un ton liniștit.

— Mda, răspuse Lou, trimițând un SMS, simțindu-se ca la școală și încercând să scape de cel cu care fusese amabil mai devreme. Dar de data asta telefonul nu îi mai suna.

— E grozav.

— Îmm.

— Ce-ai spus?

Gabe întrebuse atât de scurt, încât Lou ridică privirea spre el.

— Nu te-am auzit, spuse Gabe, ca un profesor de școală.

Pe Lou, dintr-un motiv necunoscut îl cuprinse un sentiment de vinovăție și își puse telefonul înapoi în buzunar.

— Scuze Gabe, se frecă el la sprânceană. A fost o zi ciudată, parcă nu sunt eu însumi astăzi.

— Atunci cine ești?

Lou îl privi nedumerit, dar Gabe îi zâmbea.

— Spuneai ceva despre sora ta.

— Chiar? Ei bine, ea este Marcia, așa cum o știm, oftă el. Mă înnebunește cu organizarea petrecerii pentru aniversarea de șaptezeci de ani a tatei. Din păcate e în aceeași zi ca și petrecerea de

Crăciun de la serviciu, ceea ce îmi creează niște probleme, vezi tu. Aici e întotdeauna o noapte de

pomină – spuse el făcându-i cu ochiul lui Gabe. O să vezi despre ce e vorba. Dar acum vreau să îi

41

iau organizarea acestui eveniment de pe cap, să ia și ea o pauză.

— Nu crezi că-i place să o organizeze? întrebă Gabe.

Lou privi pieziș. Marciei îi plăcea să organizeze petrecerea pe care o plănuiise un an întreg.

Luând-o din mâinile ei, de fapt își ușura lucrurile pentru el. Nu putea suporta cele douăzeci de telefoane pe zi despre felul prăjiturilor sau dacă e de acord ca trei dintre mătușile ramolite să stea peste noapte la el, sau dacă poate să îi împrumute câteva tacâmuri pentru bufet. De când mariajul ei

se încheiase, își concentrase atenția doar pe această petrecere. Dacă ar fi dat mariajului ei tot atâta

atenție cât dădea petrecerii ăleia tâmpite, n-ar mai fi trebuit să plângă pe umărul prietenelor în fiecare zi. Preluând această responsabilitate, Lou îi făcea o favoare atât ei cât și lui însuși. Realiza

două lucruri în același timp. Exact așa cum îi plăcea.

— Dar totuși *vei merge* la petrecerea tatălui tău, nu-i așa? întrebă Gabe. Tatăl tău împlinește șap-te-zeci de ani, silabisi el. Nu poți să ratezi așa ceva.

Pe Lou îl cuprinse din nou iritarea și stânjeneala. Nu înțelegea dacă Gabe îl muștra sau încerca doar să fie prietenos, îl privi cu coada ochiului pentru a-l cerceta, dar Gabe se uita printre plicurile de pe cărucior, pentru a vedea la ce etaj trebuie să coboare.

— A, sigur că voi *merge*, zâmbi Lou fals. Voi trece un pic pe acolo, la un moment dat. Așa m-am gândit de la început.

Vocea lui Lou era un pic forțată. De ce naiba se simțea dator să-i explice?

Gabe nu comentă, iar după câteva secunde tensionate de tăcere, Lou apăsă butonul de chemare a

liftului de câteva ori la rând.

— Ale naibii lifturi, sunt atât de încete, mormăi el.

În sfârșit ușile se deschiseră, iar în liftul aglomerat nu mai era loc decât pentru o singură persoană. Gabe și Lou se priviră unul pe celălalt.

— Hai odată, să urce unul dintre voi, se auzi o voce supărată dinăuntru.

— Urcă tu, spuse Gabe, eu trebuie să duc căruciorul jos. O să-l iau pe următorul.

— Ești sigur?

— Hai sărutați-vă și să o luăm din loc, strigă cineva, iar ceilalți se înveseliră.

Lou intră grăbit, neputând uita privirea rece a lui Gabe când ușile se închiseră, iar liftul coborî încet.

După doar două opriri, ajunseră la parter și, fiindcă se afla în spate, Lou îi așteptă pe ceilalți să coboare. Privea salariații care ieșeau pe ușile holului pentru pauza de masă, înfofoliți, pregătiți pentru vremea rea.

Mulțimea se risipi, iar inima i se opri în loc când îl văzu pe Gabe stând lângă postul de pază, sprijinit de cărucior, căutându-l din ochi prin mulțime.

Lou coborî agale din lift și se îndreptă spre el.

— Am uitat să-ți las asta pe birou. Gabe îi înmână un plic subțire. A fost ascuns sub corespondența altcuiva.

Lou luă plicul și, fără să-l privească, îl vârî în buzunarul hainei.

42

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gabe, deși în vocea lui nu se simțea deloc îngrijorarea.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Lou îl țintui din priviri pe Gabe. Cum ai ajuns aici atât de repede?

— Aici? Gabe arătă spre pardoseală.

— Mda, aici, răspunse sarcastic Lou. La parter. Urma să aștepti liftul următor. De la etajul treisprezece. Acum mai puțin de treizeci de secunde.

— A, da. Gabe îl aprobă zâmbind. N-aș spune că a fost chiar acum treizeci de secunde.

— Și?

— Și... ezită el, cred că am ajuns aici mai repede decât tine.

Gabe ridică din umeri, apoi trase opritorul roții căruciorului cu piciorul și se pregăti să o ia din loc. În același moment telefonul lui Lou începu să sune, iar BlackBerry-ul îi semnală primirea unui e-mail.

— Ar trebui să te grăbești, spuse Gabe îndepărtându-se. Lucruri de văzut, oameni de întâlnit, imită ca un ecou cuvintele lui Lou.

Apoi afișă un zâmbet de porțelan care avu efectul opus sentimentului cald de bunătate pe care i-l transmisese lui Lou de dimineață. În schimb trimisese torpile de frică și îngrijorare drept spre inima

lui și în stomac. În locurile acelea două. În același timp.

43

8.

Puding și plăcintă

Era zece și jumătate noaptea când orașul îl alungă pe Lou trimițându-l pe drumul de coastă care

îl

ducea la casa lui din Howth, comitatul Dublin. Pe malul mării se întindea un rând de case, ca o ramă

decorată a unui tablou perfect.

Bătute de vânt și erodate de o atmosferă impregnată de aer sărat, casele erau pătrunse de spiritul american, având Moș Crăciuni giganți și reni pe acoperișurile pline de ghirlande strălucitoare. La fiecare fereastră cu draperiile date la o parte licăreau luminițele brazilor de Crăciun, iar el își amintea cum, atunci când era mic, încerca să numere copacii de pe marginea drumului, pentru ca până

să ajungă acasă să îi treacă timpul mai ușor. De cealaltă parte a golfului se vedeau Dalkey și Kiliney.

Luminile Dublinului licăreau dincolo de negrul de petrol al mării, ca niște țipari electrici în adâncul unui puț.

Howth fusese dintotdeauna destinația de vis pentru Lou. Fiecare amintire a lui începuse literalmente aici, primul lui sentiment de dorință, de a vrea să aparțină aceluia loc și apoi de a-l poseda. Portul de pescuit și iahting din nordul comitatului Dublin era o stațiune populară suburbană

în nordul Capului Howth, la cincisprezece kilometri de Dublin. Era un sat cu istorie; drumuri stâncoase care treceau prin satul Howth și ruinele abației, un castel din secolul al cincisprezecelea,

cu superbe grădini de rododendron și multe faruri care mărgineau linia de coastă. Era un sat aglomerat și vestit, plin de cârciumi, hoteluri și restaurante pescărești. Avea o priveliște care-ți tăia

respirația asupra golfului Dublin și a munților Wicklow sau a văii Boyne de la poale. Howth era o peninsulă legată de restul țării printr-o limbă de pământ. Doar această fâșie de pământ făcea legătura

între viața zilnică a lui Lou și viața familiei lui. O simplă fâșie, astfel încât atunci când erau zile furtunoase Lou privea învolburatul Liffey de la fereastra biroului său în zilele vântoase și își imagina

valurile cenușii și feroce lovindu-se de acea fâșie, atingând pământul ca niște limbi de foc, amenințând să separe familia lui de restul țării. Uneori, în acele zile în care visa cu ochii deschiși, era departe de familia lui, despărțit de ei pentru totdeauna. În momentele mai plăcute, se imagina alături de ei, protejându-i, aidoma unui scut.

În spatele grădinii amenajate era un teren accidentat, necultivat, plin de buruieni și ierburi înalte până la brâu, care dădea spre golful Dublin. În față puteai vedea Ireland's Eye și într-o zi senină priveliștea era atât de uluitoare, de parcă un ecran verde fusese atârnat de nori și rostogolit pe suprafața oceanului. De-a lungul țărmului era un dig, unde lui Lou îi plăcea să se plimbe. Se plimba

singur. Deși odinioară nu se plimba de unul singur pe acolo; iubirea lui pentru dig începuse din copilărie când părinții îi aduceau pe el, Marcia și fratele lui mai mare, Quentin, la Howth în fiecare

44

duminică, fie ploaie, fie soare, pentru o plimbare pe dig. Zilele acelea erau fie atât de toride încât avea poftă de înghețată imediat ce punea piciorul pe dig, fie atât de furtunoase, când vântul bătea cu

atâta putere, încât se țineau strâns unul pe celălalt, ca să nu se facă nevăzuți de pe pământ și să fie

aruncați în mare.

În acele zile petrecute cu familia, Lou dispărea în lumea lui. Fiindcă în acele zile era pirat pe mări. Era salvamar. Era soldat. Era balenă. Era orice își dorea să fie. Era orice nu era de fapt. În primele momente ale fiecărei plimbări pe dig, începea prin a merge cu spatele; privea mașina lor aflată în parcare până ce culoarea ei de un roșu aprins nu se mai zărea, iar oamenii se transformau în

pinguini; puncte negre care făceau mișcări greu de definit.

Lui Lou încă îi plăcea să se plimbe pe dig; era oaza lui de liniște. Îi plăcea să privească mașinile și casele cocoțate pe stânci care deveneau tot mai mici când el se îndepărta de pământ. Stătea lipit de

far, privind amândoi în zare. Aici, după o săptămână lungă la serviciu, își putea arunca toate grijile în

apă și le vedea cum aterizează cu un clipocit și se duc pe fundul apei.

Dar în acea noapte, când Lou se întorcea acasă după prima întâlnire cu Gabe, era prea târziu ca să se plimbe pe dig. Nu putea vedea peisajul, doar întuneric, și din când în când semnalizarea farului.

În ciuda orei și a faptului că era mijlocul săptămânii, satul nu mai era refugiul acela liniștit. Fiind atât

de aproape de Crăciun, fiecare restaurant duduia de dineuri, petreceri de Crăciun, întâlniri anuale și

petreceri. Toate bărcile erau trase la țărniș, focile plecaseră de lângă dig, cu burțile pline de macroul

care le fusese aruncat de turiști. Drumul întortocheat care urca anevoie spre vârf era negru și tăcut

acum și, simțind că se apropie de casă și nu mai e nimeni prin preajmă, Lou apăsă accelerația mașinii

lui Porche 911. Lăsă geamul în jos și simți aerul înghețat fluturându-i prin păr. Zgomotul motorului se

auzea cu ecou printre dealuri și copaci, în timp ce urca spre vârful Hawth. Sub el, orașul clipea cu un

milion de lumini, urmărindu-i urcușul prin muntele împădurit, așezându-se în iarbă.

Ca frișca de pe tortul zilei care se încheiase, auzi o sirenă, apoi privind în oglinda retrovizoare trase o înjurătură văzând mașina poliției care venea în urma lui cu luminile de avertizare aprinse. Luă

piciorul de pe accelerație, sperând că va fi depășit, dar nu avea rost, urgența era chiar el. Semnaliză

și trase pe dreapta, puse mâinile pe volan și așteptă polițistul, a cărui figură îi era familiară, să coboare din mașină. Acesta se îndreptă agale spre mașina lui Lou, privind în jur, ca și cum s-ar fi plimbat, dându-i acestuia răgazul necesar pentru a-și încorda mintea și a-și aminti numele sergentului.

Lou închise muzica ce era dată la maximum și îl privi cu atenție în oglinda retrovizoare, sperând că

figura lui îl va ajuta să-și amintească și numele. Polițistul se opri lângă portiera lui Lou și se aplecă

spre geamul deschis.

— Domnule Suffern, spuse el, fără vreo notă de sarcasm, spre ușurarea lui Lou.

— Sergent O'Reilly. Își amintise numele lui chiar la țanc și îi zâmbi cu toți dinții, ca un cimpanzeu dresat.

— Ne găsim într-o situație care ne este familiară, spuse sergentul O'Reilly făcând o grimasă.

Din nefericire pentru tine, amândoi ne îndreptăm spre casă la aceeași oră.

— Aveți dreptate, domnule. Îmi cer scuze. Drumul era liber, am crezut că nu fac niciun rău. Nu e

45

niciun păcătos pe afară.

— Doar câțiva inocenți. Asta e mereu problema.

— Iar eu sunt unul dintre ei, domnule judecător, râse Lou, ridicând mâinile în apărarea lui. E

ultimul sector de drum înainte de a ajunge acasă, credeți-mă, am apăsat pe accelerație doar cu câteva

secunde înainte să mă trageți pe dreapta. Muream de nerăbdare să ajung acasă, la familia mea. Nu vă

mint.

— Am auzit zgomotul motorului de la Sutton Cross, departe de acest punct.

— E o noapte liniștită.

— Și un motor zgomotos, știu asta, dar nu se știe niciodată, domnule Suffern. Nu se știe niciodată.

— Cred că de data asta nu mă lăsați să scap doar cu un avertisment, zâmbi Lou, încercând să pună în zâmbetul lui victorios toată sinceritatea și scuzele lui. Amândouă în același timp.

— Știți care e limita de viteză, presupun?

— Șaizeci de kilometri.

— Nu peste o sută...

Sergentul se opri brusc în mijlocul propoziției și se îndreptă de spate, făcându-l pe Lou să nu mai poată menține contactul vizual cu el, ci să-i vadă doar cureaua. Neștiind ce vrea sergentul, rămase așezat, privind pe fereastră drumul din fața lui, sperând că nu i se vor mai adăuga puncte de

penalizare pe permis. La douăsprezece puncte i se ridica permisul, iar acum avea deja opt puncte.

Trase cu coada ochiului la sergent și îl văzu ținându-se de buzunarul stâng.

— Doriți ceva de scris? îl întrebă Lou, întinzând mâna spre buzunarul din interior.

Sergentul dădu un pas înapoi și se întoarse cu spatele.

— Vă simțiți bine? întrebă îngrijorat Lou. Întinse mâna spre mânerul portierei, apoi se răzgândi.

Sergentul bâigui ceva neinteligibil, tonul sugerând un soi de amenințare. Se îndepărtă, iar prin oglinda laterală Lou îl privi întorcându-se încet la mașina lui. Avea un mers ciudat. Părea că-și trage

un pic piciorul stâng în timp ce mergea. Era oare beat? Apoi sergentul deschise portiera, intră în mașină, porni motorul, întoarse și pe-acți-e calea. Lou se încruntă; ziua de azi, chiar și în amurg, devenea tot mai bizară cu fiecare clipă.

Lou opri pe alee, având aceeași mândrie și satisfacție pe care le simțea în fiecare seară când ajungea acasă. Pentru majoritatea oamenilor obișnuiți mărimea nu conta, dar Lou nu voia să fie oarecare și vedea lucrurile pe care le posedea ca o măsură a omului care era. Voia ce era mai bun din

tot, iar pentru el mărimea și cantitatea erau o asemenea măsură. Deși se afla pe o alee sigură și pe

vârful Howth erau doar câteva case, aranjase ca zidurile gardului să fie foarte înalte și prevăzuse la

intrare porți electronice, cu camere de luat vederi.

Luminile erau stinse în camerele copiilor care dădeau spre fața casei, iar Lou simți instantaneu o ușurare inexplicabilă.

— Am ajuns, strigă el către casa tăcută. Se auzi un zgomot al unei femei care respira greu, extrem de agitată, repetând mișcări în fața televizorului, pe hol. Exercițiile lui Ruth de pe DVD.

46

Își lărgi nodul de la cravată și deschise nasturele de sus al cămășii, își scoase pantofii, simți căldura pardoselii încălzite care îi mângâia picioarele pe marmură și începu să răsfoiască corespondența de pe măsuța din hol. Mintea lui începu încet să se relaxeze, iar conversațiile purtate

la diferitele întâlniri și la telefon să se estompeze. Deși încă se mai gândea la ele, vocile păreau îndepărtate. De fiecare dată când mai dădea jos un rând din haine – paltonul aruncat pe spătarul scaunului, sacoul costumului pe masă, pantofii aruncați cât colo, cravată pe masă, dar alunecând pe

jos, servieta ici, mărunțișul și cheile colo, simțea că evenimentele zilei se îndepărtau.

— Bună, strigă el, mai tare de această dată, dându-și seama că nimeni – adică soția lui – nu venise să îl întâmpine. Poate era ocupată respirând până la patru, cum făcea femeia de pe ecran.

— Șșșș, auzi el o voce de undeva de la etajul al doilea, urmată de scârțâitul parchetului, căci soția lui Ruth venea la parter.

Asta îl deranja. Nu scârțâitul, fiindcă era o casă veche și nu putea fi făcut mare lucru în privința asta, dar să i se spună să tacă era o problemă. După o zi în care vorbise nonstop, folosind cuvinte

inteligente de jargon, convingătoare, și avusese conversații inteligente, făcuse oferte, urmărise și încheiase contracte, nimeni din cei cu care se întâlneau nu-i spusese Șșșș. Asta era apanajul

profesorilor și al bibliotecarilor. Nu al unor adulți în propriile lor case. Simțea că părăsise lumea reală și intrase într-o creșă. Imediat, la doar un minut după ce trecea de ușa de la intrare simțea iritarea. Se întâmplase de multe ori în ultimul timp.

— De abia am reușit să-l adorm pe Pud. Nu are o noapte liniștită, explică Ruth, de pe scări, vorbind în șoaptă. Acest fel de a vorbi, deși Lou înțelegea că era necesar, nu-i plăcea. Ca și în cazul

lui Șșșș, acest limbaj șoptit era pentru copiii din clasă sau adolescenții care se furișau pe ușă afară

din case. Nu-i plăceau aceste limitări, mai ales în propria lui casă. Deci și asta îl irita.

„Pud” la care se referise ea, era fiul lor mic, Ross. Deși avea acum ceva mai mult de un an, era grăsuț, așa cum sunt bebelușii, iar carnea lui semăna cu un aluat necopt al unui croissant sau cu un

puding. De aici porecla Pud, care, din nefericire pentru cel care fusese botezat „Ross”, părea că îi va

rămâne mult timp.

— Și ce e nou în asta? mormăi el, referindu-se la lipsa de dorință a lui Pud de a dormi, în timp ce se uita prin corespondență, după un plic care să nu semene a factură. Deschise câteva și le goli pe

măsuța din hol. Bucăți de hârtie ruptă căzură pe jos.

Ruth coborî scările, îmbrăcată într-un trening de velur sau o pijama, Lou nu putea niciodată să le deosebească. Părul ei lung ciocolatiu era legat la spate într-o coadă de cal și târșâia picioarele – zgomotul papucilor ei deranjându-l mai rău decât zgomotul aspiratorului, care i se părea a fi cel mai

greu de suportat.

— Bună, zâmbi ea, și aerul obosit dispăru, dând la iveală o licărire, o pâlpâire a femeii cu care se căsătorise. Apoi imediat imaginea aceasta se stinse, iar el se întrebă dacă era doar imaginația lui,

sau dacă partea aceea a ei fusese vreodată acolo. Femeia al cărei chip îl vedea zi de zi se ridică pe

vârfuri pentru a-l săruta pe buze.

— Ai avut o zi bună? îl întrebă ea.

47

— Plină.

— Dar bună?

Conținutul unui anumit plic îi acapară interesul. După câteva secunde Lou simți intensitatea privirii ei.

— Hmm? ridică el privirea spre ea.

— Am întrebat dacă ai avut o zi bună.

— Da, și ți-am răspuns că a fost plină.

— Iar eu te-am întrebat dacă ai avut o zi bună. Toate zilele tale sunt pline, dar nu toate sunt bune.

Sper că aceasta a fost bună, zise ea tensionată.

— După vocea ta nu pari să speri că a fost bună, spuse el, fără să o privească, citind restul scrisorii.

— Când te-am întrebat prima oară, asta se simțea în vocea mea. Ea menținu un ton liniștit.

— Ruth, citesc corespondența!

— Văd că faci asta, mormăi ea, aplecându-se să ia de jos plicurile rupte, de lângă masa din hol.

— Și ce-ai mai făcut azi? o întrebă el, deschizând încă un plic. Hârtia își luă zborul pe jos.

— Nebunia obișnuită. Am făcut curățenie prin casă chiar înainte să vii tu, pentru a mia oară –

accentuă ea cuvintele, aplecându-se să ia un alt ghemotoc de hârtie. Marcia m-a sunat astăzi de câteva

ori; te căuta pe tine. Asta am aflat când am reușit să găsec telefonul. Pud l-a ascuns iarăși, mi-a trebuit o groază de timp ca să-l găsec. Vrea să o ajutăm să hotărască locul pentru aniversarea tatălui

tău. l-a plăcut ideea unui cort mare aici, dar Quentin n-a fost de acord. Vrea să o facem la clubul de

iaht. Cred că tatălui tău i-ar plăcea ambele localuri – nu, mint, cred că tatălui tău nu i-ar plăcea niciunul dintre ele, dar cum vede că nu-l întreabă nimeni ce-și dorește, va fi fericit cu oricare. Mama

ta nu se amestecă. Deci, ce i-ai spus?

Tăcere. Ea îl așteaptă răbdătoare să citească ultima pagină a documentului așteptând ca el să-i răspundă. După ce termină, el îl împături, îl lăsa pe măsuta din hol și luă alt plic.

— Iubitule?

— Hmm?

— Te-am întrebat despre Marcia, se oțărî ea și începu să culeagă bucățelele de hârtie căzute la pământ.

— A, da. El despături alt document. Mi-a spus, ăă... el deveni atent la conținutul scrisorii.

— Da? spuse ea mai tare.

El ridică privirea spre ea, de parcă ar fi observat pentru prima dată că se afla acolo.

— M-a sunat în legătură cu petrecerea, făcu el o grimasă.

— Știu.

— De unde știi? El își reluă lectura.

— Pentru că ea, nu contează.

După o pauză reîncepu.

48

— E atât de încântată de petrecerea asta, nu-i așa? E grozav să o vezi că e entuziasmată și se implică atât după anul pe care l-a avut. A vorbit o grămadă despre mâncare și muzică... Ruth se opri

chicotind.

Tăcere.

— Îmm?

— Marcia, spuse ea, frecându-se obosită la ochi. Vorbim despre Marcia, dar văd că ești ocupat, așa că...

Ea se îndreptă spre bucătărie.

— A, despre ea. Îi iau de pe cap organizarea petrecerii. Alison se va ocupa de tot.

Ea se opri în loc.

— Alison?

— Da, secretara mea. E nouă. Ai cunoscut-o?

— Nu încă. Ea făcu cale îtoarsă spre el. Iubitule, Marcia era foarte încântată că va organiza această petrecere.

— Iar acum Alison va fi cea încântată, zâmbi el. Deloc – izbucni în râs.

Ruth zâmbi răbdătoare la gluma de care se amuza doar el, dorind să-l strângă de gât fiindcă luase

petrecerea din mâinile Marciei și o transferase în mâinile unei femei care nu știa nimic despre bărbatul care aniversa șaptezeci de ani de viață cu oamenii care-l iubeau și pe care îi iubea.

Ruth inspiră adânc, relaxându-și umerii în timp ce expira. Schimbă subiectul.

— Masa e gata, spuse ea reluându-și drumul spre bucătărie. Va dura doar un minut să o încălzesc. Și ți-am cumpărat plăcinta de mere care îți place.

— Am mâncat, spuse el împăturind scrisoarea și făcând-o bucăți. Câteva bucățele de hârtie alunecară pe jos. Fie zgomotul hârtiei care atinsese marmura, fie cuvintele lui avură efectul de a o

opri, dar în orice caz ea îngheță pe loc.

— Le iau eu de jos, spuse el iritat.

Ea se întoarse încet și îl întrebă calm.

— Unde ai mâncat?

— Shanahans. Coaste fripte. Sunt sătul, spuse el absent, frecându-se pe burtă.

— Cu cine?

— Colegi de serviciu.

— Cine?

— Ce e asta, inchiziția spaniolă?

— Nu, doar o soție care își întreabă soțul cu cine a luat masa.

— Câțiva colegi de la birou. Nu-i cunoști.

— Îmi pare rău că nu mi-ai spus.

— N-a fost un eveniment social. N-a venit soția niciunuia dintre ei.

— N-am vrut să spun... Aș fi vrut să știu ca să nu mă fi deranjat să gătesc pentru tine.

— Cristoase! Ruth îmi pare rău că ai pregătit o amărâtă de plăcintă, explodează el.

49

— Șșș, făcu ea închizând ochii și sperând că tonul ridicat al vocii lui nu va trezi copilul.

— Nu! Nu-mi fă tu mie șșș, da? Se îndreptă spre salon lăsându-și pantofii în mijlocul holului, hârtiile și plicurile împrăștiate pe măsuța de pe hol.

Ruth respiră din nou adânc, întoarse spatele dezordinii făcute de el și se îndreptă spre celălalt capăt al casei.

Când Lou veni după ea, Ruth stătea la masa din bucătărie și mânca lasagna, plăcinta așteptându-

și și ea rândul, și se uita la plasma uriașă din camera de alături.

— Credeam că ai stat la masă cu copiii, făcu el o remarcă, după ce o privi câteva clipe.

— Am mâncat, zise ea cu gura plină.

— Atunci de ce mai mănânci iar? o întrebă el consultându-și ceasul. E aproape unsprezece. E un pic cam târziu ca să mănânci, nu crezi?

— Dar tu mănânci la ora asta, se încruntă ea.

— Așa e, dar nu eu mă plâng că sunt gras, și apoi mănânc două feluri și o plăcintă, râse el.

Ea înghiți mâncarea simțind că i se rostogolea o piatră pe gât. Lou nu observă că o jignise cu cuvintele lui. Niciodată nu intenționa să o jignească; o făcea pur și simplu. După o lungă tăcere în care Ruth își pierduse mânia și îi reveni pofta de mâncare, Lou se așeză alături de ea la masă, lângă

terasă. În spatele ferestrei întunericul se agăța de ochiurile de geam, nerăbdător să pătrundă înăuntru.

Dincolo de golf erau milioanele de lumini ale orașului, ca becuțele de Crăciun atârând în întuneric.

— A fost o zi ciudată astăzi, spuse într-un final Lou.

— Cum?

— Nu știu, oftă el. Doar că am simțit că a fost ciudată.

— Eu simt asta aproape zilnic, zâmbi Ruth.

— Cred că mi se întâmplă ceva. Mă simt așa, altfel.

Ea îi puse o mână pe frunte.

— Nu ai febră.

— Nu? o privi el surprins, apoi se pipăi și el. Simt că ard. E un tip la serviciu, el clătină din cap. E foarte ciudat.

Ruth se încruntă, privindu-l cu atenție, nefiind obișnuită să-l vadă atât de incoerent.

— Începuse totul bine. El își învârti vinul în pahar. Am cunoscut un bărbat numit Gabe în fața clădirii. Un tip fără locuință, mă rog, nu știu dacă e chiar fără locuință, spune că are unde să stea, dar

cerșea pe străzi, în orice caz.

În acel moment monitorul bebelușului începu să semnalizeze, căci Pud începuse să plângă încetisor. Mai întâi un scâncet somnoros. Ruth puse cuțitul și furculița jos, împinse farfuria deoparte

și se rugă să înceteze.

— În fine, continuă Lou fără ca măcar să bage de seamă, i-am dat o cafea și am început să stăm de vorbă.

— Foarte frumos din partea ta, zise Ruth. Instinctele ei materne o îmboldeau și singura voce pe

50

care o auzea acum era a copilului ei, căci scâncetele somnoroase se transformaseră în plânsete de-a

binelea.

— Îmi amintea de mine, spuse el, complet nedumerit. Era exact ca mine și am avut o conversație ciudată despre pantofi, râse el, rămas pe gânduri. Își amintea fiecare pereche de pantofi care intrase

în clădire, așa că l-am angajat. Mă rog, nu pentru *mine*, râse el, l-am sunat pe Harry...

— Lou, dragă, îl întrerupse ea, nu auzi?

El o privi consternat, iritat la început că fusese întrerupt, apoi semeți capul pentru a asculta. În sfârșit plânsetele îi ajunseră la urechi.

— Bine, du-te, oftă el, masându-se la baza nasului. Dar ține minte că îți povesteam ce am făcut

azi, fiindcă mereu mă cerți că nu îți spun, mormăi el.

— Ce înseamnă asta? ridică ea vocea. Fiul tău plânge. Trebuie să stau aici toată noaptea, în timp ce el cere ajutor până ce îți termini tu povestea despre un bărbat fără adăpost căruia îi plac pantofii?

Aveai de gând să vezi ce face din proprie inițiativă, ce crezi?

— Mă duc eu, spuse el furios, nefăcând însă niciun gest pentru a se ridica de pe scaun.

— Nu, mă duc eu, spuse ea ridicându-se de la masă. Aș fi vrut să o faci fără să îți se reamintească. Nu faci asta pentru a câștiga puncte Lou, ar trebui să vrei să o faci.

— Nu pari nici tu prea dornică să te duci la el, mormăi el, jucându-se cu butonii manșetei.

La jumătatea drumului dintre masă și ușa bucătăriei, ea se opri.

— Știi că nu te-ai ocupat de Ross nici măcar o singură zi?

— Oau. Ce serioasă ești, chiar îi folosești numele adevărat. Ce te-a apucat?

Acum, fiindcă fusese jignită, începu să deșerte tot sacul.

— Nu i-ai schimbat scutecul, nu l-ai hrănit.

— L-am hrănit, protestă el.

Plânsul se auzea din ce în ce mai tare.

— Nu i-ai pregătit măcar o dată un biberon, nu i-ai făcut nicio masă, nu l-ai îmbrăcat, nu te-ai jucat cu el. N-ai stat deloc singur cu el, fără ca eu să fiu aici, alergând la fiecare cinci minute pentru

a-l lua de la tine în timp ce trimiți un e-mail sau răspunzi la telefon. Copilul a venit în această lume de peste un an, Lou. A trecut mai mult de *un an*.

— Oprește-te. El își trecu mâinile prin păr și apucă o șuviță groasă strângând-o în pumn, semn al mâniei lui. Acum am ajuns, în loc să vorbim despre cum mi-am petrecut ziua, despre care mă întrebai

mereu și erai curioasă să știi cum a fost – secundă după secundă – la acest atac?

— Erai atât de ocupat să vorbești despre *tine* că n-ai auzit cum îți plânge copilul, spuse ea obosită, știind că această discuție ducea în același loc ca și celelalte certuri pe care le mai avuseseră. Nicăieri.

Lou se uită de jur împrejur și ridică mâinile cu dramatism, referindu-se la casă.

— Crezi că eu stau la birou toată ziua, cu mâinile încrucișate, învârtindu-mi degetele mari? Nu, lucrez din greu jonglând cu o grămadă de lucruri pentru ca tu și copiii să aveți asta, pentru ca eu

să-l

pot hrăni pe Ross, așa că scuză-mă dacă nu îți umplu gura cu piure de banane.

51

— Nu jonglezi cu nimic, Lou. Alegi să faci un lucru în locul celuilalt. E o diferență.

— Nu pot fi în două locuri deodată, Ruth! Dacă ai nevoie de ajutor aici, ți-am mai spus, am putea avea o bonă în orice zi vrei.

Era conștient că intrase într-o zonă cu potențial imens de ceartă și, în timp ce plânsul lui Pud se auzea tot mai tare pe monitorul de supraveghere, se pregăti pentru inevitabilul atac. Pentru a evita

aceeași ceartă îngrozitoare, el adăugă.

— Și îți promit că nu mă mai culc cu asta.

Dar atacul nu mai veni... Umerii ei se strânseseră, întreaga înfățișare i se schimbă, căci renunță să mai lupte și se duse să aibă grijă de fiul ei.

Lou luă telecomanda și o îndreptă spre televizor ca o armă. Apăsă furios butonul de pornire.

Femeile transpirate, îmbrăcate în spandex se micșorară într-un cerc de lumină în centrul ecranului, iar

apoi dispărură complet.

Lou se întinse după plăcinta de mere de pe masă și luă o felie, întrebându-se cum naiba pornise totul din secunda în care intrase pe ușă. Urma să se încheie ca în atâtea alte nopți care începuseră să

devină foarte frecvente. El se vâra în pat, iar ea era deja adormită, sau, cel puțin se prefăcea că doarme. Câteva ore mai târziu el se trezea, făcea gimnastica de dimineață, își făcea duș și pleca la

serviciu.

Oftă, apoi auzindu-și expirația, abia atunci observă că monitorul bebelușului devenise tăcut, semnalând faptul că Pud nu mai plângea, dar încă mai suspina. Când se îndreptă spre el să îl închidă,

auzi alte zgomote, care îl făcură să umble iarăși la butonul de volum. Îl dădu mai tare și simți o săgetare în inimă, căci suspinele lui Ruth umplură bucătăria.

52

9.

Băiatul rebel 2

— Deci l-ai lăsat să scape – vocea tânără îi întrerupse gândurile lui Raphie.

— Ce spui? El ieși din transă și își îndreptă atenția din nou spre adolescentul care stătea la birou, vizavi de el.

— Am spus că l-ai lăsat să scape.

— Pe cine?

— Pe bogătașul cu Porsche-ul lucitor. Mergea cu viteză, dar tu l-ai lăsat să scape.

— Nu l-am lăsat să scape.

— Ba da, nu i-ai dat nici puncte, nici amendă, nimic. L-ai lăsat să plece. Asta e problema cu voi, polițiștii, sunteți mereu de partea oamenilor bogați. Dacă era vorba de mine, mă închideai pe viață.

N-am făcut altceva decât că am aruncat un amărât de curcan și uite cum mă ții aici toată ziua. Și pe

deasupra mai e și Crăciunul.

— Nu te mai văicări, o așteptăm pe mama ta, să știi că nu aș învinovăți-o dacă ar decide să te lase aici toată ziua.

Băiatul rebel se bosumflă auzind aceasta.

— Deci ești nou în zonă. Tu și mama ta v-ați mutat recent aici? întrebă Raphie.

Băiatul încuviință.

— De unde ați venit?

— Din Republica Curului tău.

— Foarte inteligent, spuse sarcastic Raphie.

— Deci, de ce l-ai lăsat pe tipul cu Porsche să plece atât de repede? întrebă băiatul, ros de curiozitate. Ți s-a făcut frică de ceva?

— Nu fi prost, fiule, i-am dat un avertisment, zise Raphie îndreptându-se în scaun, ca pentru a se apăra.

— Dar e ilegal, ar fi trebuit să îi dai amendă. Ar fi putut omorî pe cineva la viteza aceea.

Ochii lui Raphie se întunecară, iar băiatul rebel înțelese că îl agasa.

— Vrei să auzi și restul poveștii sau nu?

— Da, vreau. Spune mai departe.

Băiatul se aplecă în față, și își duse o mână la falcă.

— Am toată ziua la dispoziție, surâse el obraznic.

53

10.

A doua zi dimineața

La 5.59 dimineața Lou se trezi. Seara de dinainte se desfășurase exact așa cum prevăzuse; până când

a ajuns el în pat, Ruth stătea cu spatele la el, înfășurată bine în pătură, fiind la fel de accesibilă ca o

stafidă într-o chiflă. Mesajul fusese clar și tare.

Lou nu găsisese în el puterea de a o alina, de a trece de linia aceea care îi separa în pat și în viață,

de a face lucrurile așa cum trebuie. Chiar și atunci când erau studenți, fără niciun ban și locuiau în

niște condiții îngrozitoare, fără căldură și cu o baie comună pe care trebuia să o împartă cu alte zece

persoane, lucrurile nu fuseseră astfel. Stăteau într-un pat îngust dintr-un dormitor atât de mic încât

trebuia să coboare din el ca să-și mai limpezească gândurile, dar nu-i deranja, le plăcea să fie

aproape unul de celălalt. Acum aveau un pat uriaș doi pe doi, atât de mare încât chiar și atunci când

stăteau culcați pe spate, degetele lor de abia se atingeau când întindeau mâinile spre celălalt. O

monstruoasă de spațiu și puncte reci acopereau cearșafurile, care nu se mai încălzeau.

Lou își aduse aminte de începuturi, când el și Ruth se cunoscuseră prima dată – erau doi tineri de nouăsprezece ani, fără griji și beți, care sărbătoreau primele examene de Crăciun ale primului lor an

de universitate. Cum îi așteptau câteva săptămâni libere și nu îi îngrijorau rezultatele examenelor, se

întâlniseră în Barul Internațional de pe Wicklow Street. După acea seară, Lou se gândise la ea în fiecare zi când se întorsese acasă la părinți pentru a-și petrece vacanța. La fiecare felie de plăcintă,

fiecare bomboană de pom pe care o desfăcea, fiecare joc aprins de *Monopoly*, ea era mereu în mintea lui. Din cauza ei își pierduse chiar titlul în concursul Numără Răvașele jucat cu Marcia și Quentin. Lou privi tavanul și zâmbi, amintindu-și cum în fiecare an el și frații lui – purtând coronițe de hârtie pe cap, cu limbile ieșindu-le din gură de concentrare – începeau să numere fiecare răvaș din

plăcinta de pe farfuria lor, după ce părinții plecau de la masă. În fiecare an Marcia și Quentin se aliau pentru a-l învinge, dar nu-și puteau îndeplini dorința, iar devotamentul lui, unii l-ar numi obsesie, nu, nu putea fi egalat. Dar în anul acela fu egalat, apoi învins de Quentin, fiindcă sunase telefonul, era ea și ceruse cu Lou. Jocurile copilărești fuseseră uitate. Sau așa era în teorie când el

devenise bărbat. Dar poate încă nu se maturizase.

Celor nouăsprezece ani din acel Crăciun le-ar fi fost dor de clipa de acum. Ar fi apucat cu ambele mâini ocazia de a fi transportat în viitor, să o aibă pe ea într-un pat confortabil, într-o casă elegantă, cu doi copii frumoși care dormeau în camerele de alături. O privi pe Ruth alături de el în pat. Se răsucise pe spate, cu buzele ușor desfăcute, având părul ca o căpiță de fân în vârful capului.

Lou zâmbi.

Se descurcase mai bine decât el la examenele din iarnă, care nu fuseseră grele, dar repetase

54

aceeași performanță și în următorii trei ani. Studiul fusese mereu o treabă ușoară pentru ea, în timp ce

el părea să ardă ca o lumânare la ambele capete doar pentru a fi în stare să promoveze. Nu știa cum

avea ea timp să gândească, necum să studieze, căci era tot timpul ocupată să dea tonul nopților aventuroase prin oraș. Dădeau buzna la petreceri, și când erau dați afară dormeau pe scara de incendiu, dar Ruth tot ajungea la facultate la primul curs cu temele făcute. Putea să facă totul deodată.

Ruth îi conducea pe toți, se plictisea să stea degeaba, avea nevoie de aventură, de situații scandaloză și de orice nu era obișnuit. El era inima, iar ea era sufletul fiecărei petreceri, zi de zi.

Ori de câte ori el pica un examen și era silit să-l dea din nou ea era acolo, scriind eseuri pe care el doar le învăța. Își petrecuse verile transformând zilele în jocuri de-a cine știe câștigă, cu premii, întrebări la foc automat și pedepse. Se îmbrăca în ce avea ea mai frumos, purtându-se ca o gazdă a

emisiunii, un model care etala toate lucrurile bune pe care el le-ar fi câștigat dacă ar fi răspuns corect. Făcea plăcuțe de scor, scria întrebări, punea muzică ciudată și aplauze false în fiecare rundă

de întrebări. Să cumpere mâncare era tot un joc; ea controla lista de bunătăți ca o gazdă a emisiunii.

Dacă dorea o pungă de floricele trebuia să dea un răspuns corect.

— Pas, spunea el frustrat, încercând să apuce punga.

— Nu pas, Lou, o știi pe asta, răspundea ea cu fermitate, blocând raftul respectiv.

El nu știa răspunsul, dar ea făcea în așa fel încât să îl știe. Îl înghesuia cu întrebările până ce pătrundea într-o zonă a creierului despre care habar n-avea că există și găsea răspunsul pe care habar

n-avea că îl știa. Până și înainte să facă dragoste se oprea, se trăgea deoparte de lângă el.

— Răspunde-mi la asta.

În ciuda protestelor lui, care se lupta pentru a obține ce dorea, ea se trăgea înapoi.

— Haide Lou, o știi pe asta.

Dacă nu o știa, trebuia să facă astfel încât să o știe.

Își propuseseră să meargă împreună în Australia după terminarea facultății. Un an de aventură departe de Irlanda, înainte de a începe serviciul. Hotărâți să reușească și să-și urmeze prietenii acolo, petrecuseră întregul an economisind bani pentru avion; el lucrase ca barman la Temple Bar în

timp ce ea servea la mese. Puseseră bani deoparte, dar el nu luă examenele din ultimul an, pe când

Ruth da. El și-ar fi făcut oricum bagajele pentru a pleca, dar ea nu l-a lăsat. Influențându-i decizia și

convingându-l că putea face asta, așa cum proceda ea cu toate. Deci atunci când el a început primele

luni ale aceluiași an, Ruth a sărbătorit cu baloane colorate, primind un titlu de onoare la o ceremonie

de absolvire la care Lou n-a participat. A venit la petrecerea care a urmat, a băut cam mult și a făcut

ca seara să se încheie lamentabil pentru ea. Măcar atât lucru putea și el să facă pentru ea.

În timp ce aștepta ca el să termine facultatea, Ruth a făcut un an de master. Doar ca să aibă ceva de făcut. Niciodată nu s-a lăudat în fața lui, făcându-l să se simtă un ratat, nicicând n-a sărbătorit o

mare realizare a ei pentru a nu-l face să simtă mai puțin. A fost mereu prietena tuturor, iubita lui, viața și sufletul fiecărei petreceri, studentul de zece care reușea în toate.

Oare atunci a început să aibă resentimente față de ea? Cu așa mult timp în urmă? Nu știa dacă asta era din cauza faptului că nu se simțise niciodată în largul lui, dacă era un mod de a o pedepsi sau

55

dacă nu era nicio filosofie în spatele acestei păreri, iar el era doar prea slab și prea egoist să spună

nu, când o femeie frumoasă se uita spre el – mai ales dacă ea îi lua geanta, haina, apoi îl strângea de

mână. Fiindcă atunci când se întâmpla asta, Lou uita cu totul de sine. Știa să deosebească binele de

rău, desigur, dar în situațiile acelea nu-i prea păsa. Era invincibil, nu urmau să fie consecințe sau repercusiuni.

Ruth îl prinsese cu bona acum șase luni. Fuseseră doar câteva incidente cu ea, dar el știa că dacă

există un nivel la care puteai avea o aventură, lucru pe care el așa îl considera, sexul cu bona era undeva la nivelul cel mai de jos. De atunci nu mai fusese nimeni, decât o pipăială pe întuneric cu

Alison, ceea ce fusese o greșeală. Dacă existau nivele de scuze acceptabile pentru a avea aventuri și

ele existau pentru Lou, asta ar fi fost nivelul cel mai de sus. Se îmbătase, ea era drăguță și s-a întâmplat, dar acum regreta profund. Nu conta.

— Lou, îl zgâlțâi Ruth pătrunzând în gândurile lui și înfricoșându-l.

El se uită spre ea.

— Bună dimineața, zâmbi el. N-o să-ți vină să crezi la ce mă gândeam...

— Nu auzi zgomotul? îl întrerupse ea. Ești treaz și te uiți la tavan.

— Îmm? El întoarse capul spre stânga și observă că ceasul suna ora șase. A, scuze. Se aplecă și închise alarma.

Era clar că făcuse ceva rău fiindcă ea se înroși la față și coborî din pat ca și cum ar fi fost catapultată, apoi ieși din cameră, cu părul în toate direcțiile, de parcă și-ar fi vârît degetele în priză.

De abia atunci auzi și el plânsetul lui Pud.

— La dracu', se frecă el obosit la ochi.

— Ai spus ceva ulât, se auzi un glăscior de după ușă.

— 'Neața Lucy, zâmbi el.

De după ușă apăru o fetiță de cinci ani cu fețișoara roz, trăgând o păturică după ea, părul ciocolatiu și bretonul ciufulit de la somn. Ochii ei mari căprui erau imaginea îngrijorării. Stătea la un

capăt al patului, iar Lou aștepta ca ea să spună ceva.

— Vii diseară, nu-i așa, tati?

— Ce este diseară?

— Serbarea mea.

— A, da, scumpo, tu chiar vrei să vin acolo?

Ea făcu semn din cap că da.

— Dar de ce? se frecă el la ochi obosit. Știi cât e tata de ocupat, mi-e foarte greu să ajung acolo.

— Dar am făcut repetiții.

— Hai arată-mi acum și nu va trebui să te văd mai târziu.

— Dar n-am costum.

— Nu face nimic. O să mi te imaginez. Mama spune mereu că e bine să-ți folosești imaginația, nu-i așa?

Trase cu coada ochiului spre ușă ca să se asigure că Ruth nu auzea.

56

— Și poți să-mi arăți în timp ce mă îmbrac, da?

El dădu pătura la o parte și, în timp ce Lucy începu să danseze, el alerga prin cameră, trăgându-și la repezeală șortul și maieul pentru sala de gimnastică.

— Tati, de ce nu te uiți?

— Ba mă uit scumpo, haide jos la sala de gimnastică cu mine. Acolo sunt o mulțime de oglinzi și poți exersa, va fi amuzant, nu crezi?

Odată ajuns pe banda de alergare, porni plasma și începu să se uite la știrile Sky News.

— Tati, de ce nu te uiți?

— Mă uit, drăguțo. El îi aruncă o privire. Ce ești tu?

— O frunză. E o zi vântoasă, eu cad din copac și trebuie să fac așa. Fetița făcu câteva piruete prin sală, iar Lou se uită din nou la televizor.

— Ce are o frunză de a face cu Isus?

— Cântărețul? Ea se opri din rotit lângă bancheta cu greutate, ușor amețită.

— Nu cântărețul, se încruntă Lou. Despre ce este piesa?

Ea respiră adânc, apoi vorbi ca și cum ar fi memorat o poveste pe de rost.

— Cei trei înțelepți trebuie să găsească o stea.

— Să urmeze steaua, o corectă el, întețind pasul, care se transformase într-o alergare.

— Nu, ei găsesc o stea. Deci sunt juriul la emisiunea Găsește o Stea, apoi Ponțiu Pilat cântă și toată lumea îl huiduie, apoi cântă luda și toată lumea îl huiduie, apoi cântă Isus care câștigă fiindcă

are factorul X.

— Isuse Cristoase. Lou dădu ochii peste cap.

— Da, se numește Isus Cristos superstarul. Ea continuă să danseze.

— Și tu de ce ești o frunză?

Ea ridică din umeri, iar Lou se înveseli.

— Ai să vii să mă vezi, te roooog?

— Mda, spuse el ștergându-și fața cu un prosop.

— Promiți?

— Sigur, răspunse el absent. Bine, hai acum înapoi la mama, trebuie să fac un duș.

Douăzeci de minute mai târziu, aflat deja în dispoziție de lucru, Lou se îndreptă spre bucătărie pentru a-și lua un scurt rămas bun. Pud era în scăunelul lui înalt frecându-se cu lingura de banană în

cap, Lucy mânca ceva uitându-se la desene animate cu televizorul dat la maximum, iar Ruth era în

capot pregătindu-i sandvișul lui Lucy. Părea obosită.

— Pa, o sărută el pe Lucy pe cap, dar ea nu se clinti, atât era de absorbită de desene. Ezită un pic deasupra lui Pud încercând să găsească un loc de pe fața lui care să nu fie acoperit de

mâncare.

— Ăă, pa. Îl sărută din colțul buzelor, încurcat, pe cap. Se îndreptă spre Ruth.

— Vrei să ne întâlnim la șase, sau plecăm împreună de aici?

— Unde?

— La școală.

57

— A. Legat de asta, spuse el cu voce scăzută.

— Trebuie să mergi, ai promis. Ea se opri din unsul unei felii cu unt, pentru a-l privi mânioasă.

— Lucy mi-a arătat dansul și am stat de vorbă; nu are nimic împotrivă ca eu să nu fiu acolo. El ciuguli o felie de șuncă. Știi de ce naiba e o frunză într-o serbare de Crăciun?

Ruth izbucni într-un râs nervos.

— Lou, cred că te joci cu mine. Ți-am spus să-ți pui asta în agendă luna trecută. Apoi ți-am amintit săptămâna trecută și am sunat-o pe femeia aceea, Tracey, la birou...

— Asta s-a întâmplat, pocni el din degete, ca și cum ar fi avut o revelație. Tracey a plecat. A fost înlocuită de Alison. Poate că a fost o problemă când s-a produs schimbarea, încercă el să spună

în glumă; dar fața veselă a lui Ruth se schimbă repede în dezamăgire, ură, dezgust, toate la un loc și

toate canalizate spre el.

— Ți-am spus de două ori săptămâna trecută. Ți-am amintit și ieri dimineață, îți repet ca un papagal și tu tot nu-ți aduci aminte. Piesa de la grădiniță, apoi mergem la masă cu mama ta, tatăl tău,

Alexandra și Quentin. S-a putea să vină și Marcia dacă va putea să schimbe ședința de terapie pentru

o altă zi.

— Nu, sigur, la asta n-ar putea lipsi, zise ironic Lou. Ruthy te rog, prefer să-mi înfig ace în ochi decât să iau masa cu ei.

— E familia ta, Lou.

— Quentin nu vorbește decât despre bărci. Bărci, bărci și iarăși bărci. Nu se poate gândi la altceva decât într-o conversație dacă nu implică cuvintele tangon și tachet.

— Îți plăcea să navighezi cu Quentin.

— Îmi plăcea să navighez. Nu neapărat cu Quentin, căci în urmă cu ceva ani de abia distingeam tangonul de tchet. Marcia – oftă el – nu de terapie are nevoie, ci de un șut în fund. Iar Alexandra e bine.

Lou făcu o pauză, căzând pe gânduri.

— Barca ori nevasta? întrebă Ruth cu sarcasm, privindu-l pieziș.

Lou nu o auzi sau o ignoră.

— Nu știi ce vede la Quentin, n-am înțeles niciodată. E în altă lume față de el.

— În lumea ta, vrei să spui? îl repezi Ruth.

— Ruth, e *model*!

— Ei și?

— Singurul lucru pe care Quentin îl are în comun cu un model este faptul că este colecționar de modele de bărci, râse el, apoi se opri, cuprins de iritare.

Mama și tata vin și ei? întrebă el. Nici gând.

— Totuși, spuse ea continuând să pregătească pachetul, Lucy se așteaptă ca tu să fii la piesă, părinții tăi sunt entuziasmați, așa că trebuie să ajungi acolo. Nu pot fi singură și la serbare și la acasă.

— Mama te va ajuta.

— Mama ta tocmai a suferit o fractură de șold.

58

Ruth se străduia să nu ridice tonul.

— Știi asta, nu am fost eu cel care a luat-o de la spital și a avut probleme din cauza asta, după cum am spus, mormăi. Pe când Quentin era plecat cu barca.

— Avea o cursă, Lou! spuse ea scăpând cuțitul și întorcându-se spre el, apoi schimbă tonul. Te rog...

Îl sărută pe buze, iar el închise ochii, pentru a prelungi momentul acesta rarism.

— Dar am atâtea de făcut la serviciu, spuse blând în timp ce se desprindeau. E important pentru mine.

Ruth se îndepărtă de el.

— Mă bucur că e ceva important pentru tine, Lou, fiindcă pentru o clipă am crezut că nu mai ești

om.

Ruth tăcu, întinzând furioasă cu unt feliile de pâine, cuțitul apăsând pâinea neagră cu atâta putere

încât o găuri. Trânti feliile de șuncă, îndesă o felie de brânză, acoperi cu o altă felie pe care o tăie în

diagonală cu un cuțit ascuțit. Mai apoi se îndreptă spre suportul din perete, ridicând zgomotos capacul și rupând violent folia de aluminiu.

— Bun, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? În viață nu trebuie doar să muncim, trebuie să mai și *trăim*. Trebuie să începem să facem lucruri împreună, iar asta înseamnă să faci ceva pentru mine chiar dacă nu vrei și

viceversa. Altfel, ce rost ar mai avea?

— Ce vrei să spui cu viceversa, când te-am pus eu să faci un lucru cu care tu nu erai de acord?

— Lou, se oțărî ea, ce naiba, e familia *ta*, nu a mea.

— Și ce, anulează totul! Nu-mi pasă.

— Ai responsabilități față de familie.

— Dar am și mai multe responsabilități la serviciu. Familia nu mă poate concedia dacă nu vin o dată la o masă, nu?

— Ba da, poate, Lou, zise ea încet. Doar că nu se cheamă a fi concediat.

— Asta e o amenințare? o întrebă el furios, pe un ton scăzut. Nu ai dreptul să vorbești așa cu mine, Ruth, nu e corect.

Ea deschise o cutie pentru sandvișuri Barbie, o trânti pe masă, aruncă sandvișul acolo, câteva felii de ananas și boabe de fasole, puse un șervețel Barbie deasupra și o închise. Deși fusese aruncată

de colo colo, Barbie nici măcar nu clipi.

Ruth îl privi fără să rostească un cuvânt, lăsând privirea să vorbească în locul ei.

— Bine, gata o să fac tot ce pot să fiu acolo, spuse Lou atât pentru a o mulțumi cât și pentru a scăpa de acasă, deși nici prin cap nu-i trecea să se țină de cuvânt.

Observându-i privirea, reformulă cele spuse.

— Voi fi acolo.

Lou ajunse la birou la ora opt. Cu o oră înainte să vină cineva. Era important pentru el să fie

primul, îl făcea să se simtă eficient, să iasă din pluton. Făcu câțiva pași prin liftul gol și își dori să fi

59

fost așa liber în fiecare zi, mulțumit că nu trebuia să se oprească la niciun etaj înainte de a ajunge la

al paisprezecelea. Leși din lift pe coridor unde era liniște. Încă se simțea parfumul produselor de curățenie folosite de personalul de serviciu. Mocheta mirosea plăcut, mobila era lustruită, iar aerul

era proaspăt, nedenaturat încă de aroma cafelei de dimineață și de mirosul trupurilor. Dincolo de ferestrele sclipitoare era întuneric la acea oră de iarnă, iar ferestrele păreau reci și dure. Vântul le lovea de afară, iar el aștepta cu nerăbdare să traverseze holurile pustii și să ajungă la birou pentru

activitățile de dimineață.

În drum spre biroul său se opri brusc. Văzu că biroul lui Alison era gol, ca de obicei la această oră, dar ușa de la biroul lui era întredeschisă, iar luminile fuseseră aprinse. Se îndreptă iute spre ușă

și pulsul îi crescuse dintr-o dată căci, prin ușa deschisă, îl văzu pe Gabe înăuntru în birou. Lou strigă,

apoi alergă și trase un pumn în ușă pentru a o deschide în lături, privind-o cum se balansează violent.

Deschise gura pentru a striga din nou, dar înainte să poată scoate vreun cuvânt auzi o altă voce din

spatele ușii.

— Doamne, cine-i acolo? se auzi vocea speriată a șefului său.

— O, domnule Patterson, îmi cer scuze, spuse Lou cu respirația întretăiată, apucând ușa înainte ca această să-l lovească pe șeful lui drept în nas, nu mi-am dat seama că sunteți aici.

Lou își masa pumnul, care îl dureau și începuse să se umfle fiindcă lovise ușa.

— Lou, zise șeful lui recăpătându-și suflul, după ce se dăduse la o parte din calea ușii. Spune-mi Laurence pentru numele lui Dumnezeu, îți tot repet lucrul ăsta. Ești plin de... energie astăzi, nu?

Încerca să se poarte normal, acum că trecuse șocul.

— Bună dimineața, domnule; el își muta privirile de la domnul Patterson spre Gabe, neștiind ce să creadă. Îmi pare rău că v-am speriat, dar am crezut că este un intrus înăuntru, spuse el cu ochii la

Gabe.

— Bună dimineața, Lou, spuse politicos Gabe.

— Gabe, dădu el din cap în semn de salut, nedorindu-și nimic altceva în acel moment decât să i se explice de ce Gabe, omul fără adăpost și șeful se aflau în biroul lui la opt dimineața.

Privi spre căruciorul gol de poștă al lui Gabe și la cele câteva dosare răsfirate pe birou. Se gândi la felul cum încheiase activitatea cu o seară înainte, la faptul că le pusese în fișet, ca de obicei,

nu lăsa niciodată dosare nefinalizate pe birou. Știind că nici el, nici Alison, care terminase lucrul la

ora cinci nu lăsaseră dosare acolo, se uită bănuitor spre Gabe.

Gabe îl privea, fără să clipească.

— Stăteam de vorbă cu tânărul Gabe, explică domnul Patterson. Mi-a spus că a început să lucreze de ieri și că e un lucru minunat să vii primul la birou. Asta arată că pui mult suflet în ceea ce

faci.

— Primul? Serious? Lou afișă un zâmbet fals. Se pare că m-ai luat în dimineața asta, fiindcă de obicei eu ajung primul, spuse Lou întorcându-se spre domnul Patterson și zâmbindu-i cu toți dinții.

Dar tu știai asta, nu-i așa Gabe?

Gabe îi întoarse zâmbetul cu aceeași sinceritate.

60

— Știi ce se spune, cine se scoală de dimineață departe ajunge.

— Așa e. Ajunge departe.

Lou îl privi urât, făcând o grimasă. O privire și o grimasă. În același timp.

Domnul Patterson urmărea schimbul de priviri tot mai nemulțumit.

— Ei bine, e trecut de opt, trebuie să plec.

— E trecut de opt. Ciudat, se învioră Lou. Corespondența încă nu a sosit. Deci, ce cauți în biroul meu, Gabe?

Era ceva neplăcut în vocea lui care îl făcu pe domnul Patterson să îl privească ciudat, iar pe Gabe să zâmbească într-un anume fel.

— Am venit mai de dimineață pentru a mă familiariza cu clădirea. Sunt atâtea etaje pe care

trebuie să le învăț într-un timp atât de scurt, încât am dorit să văd care pe unde se află.

— Ce lucru minunat! izbucni domnul Patterson, rupând tăcerea.

— Da, așa e, dar știai deja unde se află biroul meu, spuse Lou gâtuit.

Te-ai familiarizat de ieri cu el, așa că îmi permiți să te întreb ce faci în biroul meu?

— Oprește-te Lou, cred că aici trebuie să intervin, spuse domnul Patterson trăgându-și cuvintele.

M-am întâlnit cu tânărul Gabe în hol și am început să stăm de vorbă. L-am rugat să-mi facă un serviciu și să-ți ducă niște dosare la birou. El se îndrepta spre birou când mi-am dat seama că am uitat unul în servietă. Deși s-a mișcat foarte repede, trebuie să remarc. Când m-am întors spre el dispăruse. Pac-pac! Uite-așa! chicoti domnul Patterson.

— Pac-pac! zâmbi Gabe mânzește către Lou. Țasta-s eu.

— Trebuie să recunosc că îmi plac oamenii rapizi, dar îi prefer pe cei rapizi și eficienți; pe cinstea mea, tu chiar ești unul dintre aceștia.

Lou deschise gura să îi mulțumească, dar Gabe i-o luă înainte.

— Vă mulțumesc, domnule Patterson, și dacă mai aveți nevoie de mine, vă rog să îmi spuneți.

Tura mea se termină la prânz, așa că voi fi fericit să vă ajut și restul după-amiezii. Sunt dornic să muncesc.

Lui Lou i se strânse stomacul.

— Grozav, Gabe, îți mulțumesc. Voi ține minte lucrul ăsta. Așa, Lou, spuse domnul Patterson întorcându-se spre Lou, care se aștepta ca Gabe să plece acum când conversația nu-l mai privea. Dar

acesta rămase pe loc.

— Mă întrebam dacă ai putea să te întâlnești cu Bruce Archer diseară, îți amintești, nu?

Lou încuviință, cu inima strânsă.

— Trebuia să mă întâlnesc eu, dar azi dimineață mi-am reamintit că trebuie să fiu în altă parte.

— Diseară? întrebă Lou, trecându-i tot felul de gânduri prin minte.

În timp ce se gândea la propunerea care îi fusese făcută și-o imagina pe Lucy învârtindu-se prin sala de gimnastică în pijamale și la fața lui Ruth când el deschisese ochii în timp ce se sărutau și a

văzut-o frumoasă și senină, așa cum și-o amintea el dintotdeauna.

Își dădu seama că amândoi îl priveau. Ochii lui Gabe în special îl sfredeleau.

— Da, diseară. Doar dacă ești liber. Îl pot ruga și pe Alfred să se ducă, așa că nu-ți face probleme, făcu el un gest cu mâna.

— Nu, nu, interveni Lou. Nu e nicio problemă în seara asta. Nicio problemă.

Lucy, amețită de atâta învârtit căzu la pământ, iar Ruth deschise ochii și se îndepărtă.

Promisiunea lui de acum circa o oră rupsese vraja.

— Grozav. Grozav. Melissa îți va da toate detaliile privind locul și ora. Pentru mine e seara cea mare, îi făcu el cu ochiul lui Gabe. E serbarea de Crăciun a puștiului meu; uitasem de ea, până când,

ce să vezi, a venit la mine costumat într-o stea. N-aș lipsi pentru nimic în lume, zâmbi el.

— Sigur, da – lui Lou i se pusese un nod în gât – e important, desigur.

— Așa, îți urez o seară plăcută și felicitări că l-ai găsit pe tânărul acesta, îl bătu el ușor pe Gabe pe spate.

În timp ce Lou se întoarse spre Gabe, auzi o voce veselă familiară în spatele lui.

— 'Neața, Laurence.

— A, Alfred, spuse domnul Patterson.

Alfred era înalt, avea un metru nouăzeci, părul blond, cam ca puștiul de pe ciocolățița Kinder.

Vorbea mereu cu un zâmbet superior zugrăvit pe față și cu genul de accent provenit de la școlile private în Anglia, în ciuda faptului că-și petrecuse verile acasă, în Irlanda. Avea nasul strâmb de pe

vremea când făcea rugby și se plimba prin birou de colo până colo, așa cum observase Gabe cu o zi

înainte, făcând ciucurii mocasinilor să facă zgomot și ținându-și o mână în buzunar cu aerul unui școlar năzdrăvan pus pe șotii.

Ochii lui Alfred se opriră asupra lui Gabe, apoi îl măsurară de sus până jos în tăcere, așteptând să-i fie prezentat. Gabe îl imită examinându-l pe Alfred fără să se ascundă.

— Frumoși pantofi, zise Gabe într-un final, iar Lou se uită în jos la mocasinii lui maro pe care Gabe îi descriesese cu o zi înainte.

— Mulțumesc, zise Alfred în silă.

— Îmi plac și pantofii dumneavoastră, domnule Patterson, comentă Gabe mutându-și privirea spre ei.

Stânjeniți, toți ochii priviră în jos, spre picioare. Li se părea ceva ciudat tuturor, în afară de Lou, a cărui inimă bătea ridicol de tare la vederea pantofilor negri fără șireturi și a mocasinilor maro. Deci Alfred se întâlnea cu domnul Patterson. Lou se uită spre Alfred, apoi spre domnul Patterson simțindu-se trădat. Nu fusese anunțat oficial că postul lui Cliff este disponibil, dar dacă s-ar fi anunțat, Lou era hotărât să se asigure că va fi al lui, nu al lui Alfred.

Domnul Patterson își luă rămas bun și plecă pe hol, legănându-și vesel servieta în mână.

— Cine ești tu? îl întrebă Alfred pe Gabe, făcându-l pe Lou să revină cu gândurile la birou.

— Sunt Gabriel, întinse el mâna. Prietenii îmi spun Gabe, dar poți să-mi spui Gabriel, zâmbi el.

— Încântător. Alfred, zise acesta, întinzându-i mâna la rândul lui.

Strângerea lor de mână fusese rece și moale, iar mâinile lor se traseră imediat. Alfred chiar și-o ștersese de pantaloni, poate fără să-și dea seama.

62

— Te știi de undeva? miji Alfred ochii.

— Nu, nu ne-am cunoscut niciodată, dar ai putea să mă recunoști.

— De ce, ai jucat într-un reality show sau ceva de genul ăsta? îl studie Alfred cu același zâmbet superior, doar că mai puțin sigur pe el de data asta.

— Treceai pe lângă mine în fiecare zi, pe stradă.

Alfred făcu ochii mici, scrutându-l pe Gabe, apoi se uită înspre Lou cu un zâmbet neliniștit.

— Prietene, dă-mi o mână de ajutor.

— Stăteam afară, în apropierea ușii de la intrare. Lou mi-a oferit un loc de muncă.

Alfred se destinse și zâmbi, ușurarea citindu-i-se în mod evident pe chipul lui arogant.

Fizionomia i se schimbă și deveni iarăși băiatul de gașcă, știind acum că postul lui nu era în pericol

din cauza unui om lipsit de slujbă.

El râse când se întoarse către Lou, făcând o figură și folosind un ton pe care nici măcar nu încerca să-l mascheze în prezența lui Gabe.

— I-ai dat o slujbă, Lou? întrebă râzând, întorcându-se cu spatele la Gabe. Ce naiba se petrece cu tine?

— Alfred, las-o baltă, răspunse Lou, stânjenit.

— Bine. Alfred ridică mâinile în semn de apărare și chicoti ca pentru sine. Efectele stresului se văd diferit pentru fiecare, presupun. Ei, pot să folosesc baia ta?

— Ce? Nu, nu aici, Alfred, du-te la grupul sanitar.

— Hai, nu fi ticălos. Durează o secundă. Ne mai vedem, Gabe, voi încerca să trimit monedele drept în căruciorul tău când treci pe lângă mine, glumi Alfred, măsurându-l încă o dată pe Gabe. Zâmbi disprețuitor, apoi îi făcu cu ochiul lui Lou, îndreptându-se spre toaletă.

Din birou, Lou și Gabe îl auziră cum își sufla nasul cu putere.

— Se pare că în zonă bântuie o răceală urâtă, zâmbi Gabe.

— Uite ce e, îmi cer scuze Gabe, nu trebuie să-l iei în serios.

— O, sincer nimeni n-ar trebui să ia pe cineva în serios, nu poți controla nimic, decât ce e în interiorul acestui cerc.

Brațele lui făcură o mișcare circulară în jurul corpului.

— Toți facem asta, nimeni nu poate fi luat în serios. Uite, ți-am adus asta.

El se aplecă spre partea de jos a căruciorului și ridică un pahar de cafea.

— Ți-o datorez de ieri. E o *latté*, mașina a funcționat azi.

— O, mersi.

Lou se simțea și mai prost, având sentimente contradictorii pentru acest om.

— Deci te duci diseară la restaurant?

Gabe ridicase frâna și o luă din loc, iar una dintre roți scârțâi când el împinse căruciorul.

— Doar pentru o cafea. N-o să luăm masa, zise Lou neștiind dacă Gabe voia să fie invitat. Nu e mare lucru. Nu voi sta mai mult de o oră cu totul.

— O, haide, Lou, zâmbi Gabe, iar cuvintele lui semănau alarmant de mult cu cele ale lui Ruth,

63

„O, haide Lou, știi tu cum vine treaba”, dar el nu termină propoziția la fel. Știi că lucrurile astea duc mereu la o masă, continuă Gabe. Apoi băuturile, iar apoi, ce-o *mai pica*, clipi el din ochi. Vei avea probleme acasă, nu, Aloysius, spuse el cântat, cu o voce care-i dădu fiori lui Lou.

Gabe ieși din birou și se îndreptă spre lift, scârțâitul roții răsunând pe holul pustiu.

— Hei! strigă Lou după el, dar acesta nu se întoarse.

— Hei! repetă el. De unde ai știut asta? Nimeni nu știe asta!

Chiar dacă era singur în birou, Lou se uită iute în jur ca să se asigure că nu l-a auzit nimeni.

— Relaxează-te! Nu voi spune nimănui, strigă Gabe spre el cu o voce care nu-l liniște deloc pe Lou. Apăsă butonul liftului și rămase lângă uși, în timp ce liftul începu să urce de la parter.

Ușa de la baie se deschise, iar Alfred ieși, frecându-și nasul și strănutând.

— De ce strigați atât? Ei, de unde ai cafeaua?

— Gabe, răspunse el cu gândul în altă parte.

— Cine? A, tipul fără locuință, comentă Alfred lipsit de interes. Pe bune, Lou, ce naiba a fost în capul tău, putea să te curețe.

— Cum adică să mă curețe?

— Haide, doar nu te-ai născut ieri! Ai luat un om care nu are nimic și l-ai dus într-un loc unde sunt de toate. Ai auzit vreodată cuvântul „ispită”? Mă rog, las-o baltă, despre tine vorbesc, făcu el cu

ochiul. Tu cedezi întotdeauna. Poate că nu te deosebești prea mult de tipul fără locuință, adăugă el.

Semănați, asta-i clar. Ce-ar fi să cânti *Feed the Birds*, sau altceva, că ne-am da seama, râse el, respirând greu, rezultatul a patruzeci de țigări pe zi.

— Asta spune multe despre felul cum ai fost crescut, Alfred, căci singurul tău punct de reper în privința unei persoane fără adăpost ar fi *Mary Poppins*, îl repezi el.

Respirația șuierătoare a lui Alfred se transformă în tuse.

— Scuze, amice. Am atins vreun punct dureros?

— Nu semănăm deloc, replică Lou, uitându-se peste umăr la lift spre Gabe.

Dar Gabe dispăruse. Se auzi un bâzâit scurt, ușile se deschiseră, dar nu coborî nimeni și nimeni nu intră. Prin oglinzile liftului, Lou văzu că nedumerirea i se citea pe chip.

64

11.

Jonglerul

La ora cinci după-amiaza, exact momentul în care Lou ar fi trebuit să plece de la birou pentru a

ajunge acasă să se pregătească pentru serbarea lui Lucy, el străbătea cu pași mari încăperea de la

serviciu. De la ușă la biroul de lucru, de acolo la ușă și iarăși înapoi. Iar și iar. Ușa era larg

deschisă, pregătită pentru ca Lou să se catapulteze pe hol până în biroul domnului Patterson, unde să

anunțe că nu poate ieși la cafea cu Bruce Archer. La fel ca și domnul Patterson, avea și el obligații

familiale. Obligații familiale. În această seară Lucy, fiica lui urma să fie o frunză. Dintr-un motiv

necunoscut asta făcea să i se înmoaie genunchii. Când ajungea în pragul ușii se oprea pentru o clipă,

apoi se întorcea și continua să umble de colo până colo în birou.

Alison îl privea mirată cu coada ochiului, ridicând privirile de fiecare dată când ajungea în

pragul ușii. La un moment dat zgomotul făcut de unghiile ei date cu oja pe tastatură se opri.

— Lou, pot să te ajut cu ceva?

El o privi de parcă atunci și-ar fi dat seama pentru prima oară că era în birou deși Alison fusese acolo tot timpul. Se îndreptă de spate, își aranjă cravata, își dresă vocea.

— Ă... nu, îți mulțumesc Alison, spuse el mai formal decât și-ar fi dorit, dorindu-și să o convingă de sănătatea lui mentală ca un tip beat care ar încerca să pară treaz.

Începu să facă iarăși pași spre biroul lui, dar apoi se opri și scoase iarăși capul pe ușă.

— Alison, în legătură cu întâlnirea asta la o cafea...

— Cu Bruce Archer, da.

— E doar o cafea, nu-i așa?

— Așa a zis domnul Patterson.

— Și el știe că eu sunt cel care merge să-l întâlnească?

— Domnul Patterson?

— Nu, Bruce Archer.

— Domnul Patterson l-a sunat mai devreme să-i explice că el nu poate ajunge, dar un coleg de-al lui va fi încântat să se întâlnească cu el.

— Bun. Deci e posibil ca el să nu mă aștepte pe mine?

— Vrei să-l sun și să-i confirm? Iarăși?

— Ăă... nu. Adică da.

Mai reflectă o clipă până când Alison puse mâna spre receptor.

— Nu, zise el intrând în biroul lui. Câteva secunde mai târziu scoase capul din nou pe ușă.

— Da. Confirmă.

65

Apoi dispăru iarăși în birou.

În timp ce străbătea biroul o auzi pe Alison strigând veselă.

— Bună, Gabe.

Lou îngheță, apoi fără să știe de ce, alergă spre ușă, și ascultă conversația lor lipit de perete.

— Bună, Alison.

— Ce elegant ești azi.

— Mersi. Domnul Patterson mi-a cerut să fac niște lucruri pentru el pe aici, așa că m-am gândit că ar fi o idee bună să arăt un pic mai respectabil.

Lou se uită prin fanta dintre balamalele ușii și îl spionă pe Gabe, care se tunsese și se pieptănase

îngrijit ca Lou. Avea un costum nou închis la culoare, similar celui purtat de Lou, pe care îl ținea pe

umăr acoperit într-un sac de plastic.

— Costumul nou e tot pentru aici? Întrebă Alison, făcând un semn din cap spre costumul de pe umărul lui.

— O, ăsta? E doar așa, ca să îl am acolo. Nu știi niciodată când ai nevoie de un costum,

răspunse el într-un fel care lui Lou i se păruse ciudat. În fine, am venit să-ți dau astea. Cred că sunt

planuri. Lou avea nevoie de ele.

— De unde le ai?

— Le-am luat de la arhitect.

— Dar azi lucra acasă, zise Alison privind în interiorul plicului, nedumerită.

— Da, le-am adus de la el de acasă.

— Dar Lou l-a întrebat pe domnul Patterson de ele acum cinci minute. Cum de le-ai luat atât de repede?

— Nu știu, vezi tu... Lou văzu că Gabe ridică din umeri.

— Nu, eu nu știu, râse Alison. Dar mi-aș dori. Dă-i înainte tot așa și nu vei fi surprins dacă

domnul Patterson îți va da postul lui Lou.

Ei izbucniră în râs, iar Lou se înfurie, făcând o notă mentală să-i facă lui Alison viața un coșmar după această conversație.

— Lou este în birou?

— Da. De ce întrebi?

— Se întâlnește cu Bruce Archer diseară?

— Da. Cel puțin așa cred. De ce?

— A, fără niciun motiv. Am întrebat și eu. Alfred e liber în seara asta?

— Lou m-a întrebat exact același lucru mai devreme, ce coincidență. Da, Alfred e liber, am sunat-o pe secretara lui. E Louise, cred că ți-ar plăcea, chicoti ea, flirtând.

— Deci, dacă am înțeles bine, Lou știe că Alfred e disponibil pentru a se întâlni cu Bruce, dacă Lou ar hotărî să nu se mai ducă.

— Da, i-am spus asta deja. De ce, care e treaba? spuse ea pe un ton scăzut. Ce se întâmplă în seara asta? Lou s-a purtat foarte ciudat.

66

— Da? Hmm.

Asta puse capac. Lou nu mai suportă. Închise ușa biroului, fără îndoială sperându-i pe amândoi.

Se așeză la birou și ridică receptorul.

— Da? răspunse Alison.

— Fă-mi legătura cu Harry de la serviciul de corespondență și apoi sună-l pe Ronan Pearson și află dacă Gabe a luat planurile de la el, personal. Fă acest lucru fără știința lui Gabe.

— Da, sigur, un moment vă rog, spuse ea, pe un ton profesional, cu cea mai bună voce de telefon.

Telefonul sună, iar Lou își aranjă cravata încă o dată, își dresă vocea și se răsuci în scaunul lui uriaș din piele pentru a sta cu fața la fereastră. Era o zi rece, dar uscată, cumpărătorii treceau grăbiți,

slăvind noua religie a acestui anotimp, cărând sacoșe pline, între culorile numeroaselor panouri luminoase.

— Alo, zbieră Harry la telefon.

— Harry, sunt Lou.

— Ce? întrebă el și mai tare, în hărmălaia de mașini și voci din spatele lui, așa că Lou nu avu încotro și ridică și el vocea. Se uită în spate să se asigure că are condiții pentru a face asta. Sunt Lou,

Harry.

— Care Lou?

— Suffern.

— A, Lou, bună, pot să te ajut? Corespondența ta a ajuns iarăși la etajul doisprezece?

— Nu, nu, am primit-o, mersi.

— Bun. Băiatul cel nou pe care mi l-ai trimis e genial, nu-i așa?

— Serios?

— Gabe? Absolut. Toate lumea m-a sunat să-mi spună doar lucruri bune despre el. Parcă ar fi căzut din cer, pe cinstea mea. N-ar fi putut veni la un moment mai potrivit, nu te mint. Ne luptam din

greu, știi asta. Din toți anii mei de serviciu nebuneală ca de Crăciunul ăsta n-am mai pomenit. Totul

pare că merge tot mai repede. Știi că am văzut ceva la televizor aseară; erau niște tipi din ăia, experți, care spuneau că lumea merge mult mai repede decât în anii optzeci. I-am crezut, fiindcă eu nu

am încetinit, asta e sigur. L-ai ales foarte bine pe băiatul ăsta, Lou, îți rămân dator. Pot să te ajut cu

ceva?

— În legătură cu Gabe, spuse el trăgându-i în piept. Știi că mai are și alte sarcini. În afară de cele de corespondență.

— Am auzit ceva. Era încântat nevoie mare azi dimineață. Și-a luat un costum nou la pauză, nu știu când a avut timp, alții de pe aici n-au timp nici să-și aprindă o țigară. E rapid băiatul asta. Aș spune că nu va mai trece mult timp până când va pleca de aici și va ajunge acolo, cu tine.

Domnul

Patterson pare să-l placă foarte mult. Mă bucur pentru el, e un băiat bun.

— Mda... în fine, am sunat ca să te anunț. Nu am vrut ca asta să afecteze munca pe care o face pentru tine, mai încercă Lou încă o dată. N-ai vrea ca el să fie distras, să se gândească la alte lucruri,

decât ceea ce are de făcut la aceste etaje, știi? Aici e o nebunie și poți atât de ușor să-ți pierzi

concentrarea.

— Apreciez asta, Lou, dar ceea ce face după ora unu îl privește. Să fiu sincer mă bucur că a mai găsit altceva. Face treaba atât de repede că e greu ca să-l ții ocupat până la prima pauză.

— Am înțeles. Bun. Deci dacă vezi ceva suspect la el fă ce trebuie să faci Harry. Nu trebuie să te simți obligat în niciun fel pentru a-l ține doar de dragul meu, ai înțeles?

— Știu asta, Lou. Dar e un băiat bun, nu ai de ce să-ți faci griji.

— Bine. Mersi. Ai grijă de tine, Harry.

Închise telefonul. Oftă și se răsuci în scaun pentru a pune receptorul jos. Când se întoarse dădu față în față cu Gabe, care stătea în spatele biroului, privindu-l fix.

Lou tresări, scăpând receptorul și trase un țipăt.

— Isuse Cristoase. Își duse mâna la piept pentru a-și potoli bătăile inimii.

— Nu, sunt doar eu, zise Gabe, sfredelindu-l cu ochii lui albaștri.

— Nu știi să bați la ușă? Unde e Alison? Lou se aplecă pentru a verifica prezența ei, dar scaunul era gol. De cât timp stai aici?

— De ceva timp. Vocea lui era blândă și asta îl enerva cel mai mult.

Încerci să-mi faci neazuri, Lou?

— Ce? Inima îi bătea sălbatic, încă nu se liniștise după surpriza de a-l vedea acolo și era alarmat de absența lui Alison și de Gabe aflat lângă el. Prezența lui îl dezorienta.

— Nu, își înghiți el nodul din gât urându-se pentru momentul lui de slăbiciune. L-am sunat pe Harry ca să văd dacă e mulțumit de tine. Asta-i tot.

Era conștient de faptul că părea un școlar care încerca să se apere.

— Și este?

— Se pare că da. Dar trebuie să înțelegi că eu am o responsabilitate față de el, fiindcă eu te-am găsit.

— M-ai găsit, zâmbi el, pronunțând cuvintele ca și cum nu le-ar mai fi auzit vreodată până atunci.

— E ceva ciudat în ce am spus?

— Nimic, continuă el să zâmbească și începu să se uite în birou, cu mâinile în buzunare, cu

aceeași privire detașată, în care nu se ghicea gelozie sau admirație.

— Este cinci cincizeci și doi și treizeci de secunde, spuse Gabe fără să-și consulte ceasul.

Treizeci și patru, treizeci și cinci, treizeci și șase, se întoarse el spre Lou zâmbind. Ai prins ideea.

— Și? Lou își pusese sacoul de la costum, încercând în secret să arunce o privire la ceas, ca să se asigure. Era exact cinci și cincizeci și două de minute.

— Vrei să pleci acum, nu-i așa?

— Ție ce ți se pare că fac?

Gabe se îndreptă spre masa de consiliu și alese trei fructe din platou – două portocale și un măr – pe care le cercetă de aproape, unul câte unul.

— Decizii, decizii, zise el ținând fructele în palme.

68

— Ți-e foame? întrebă Lou, agitat.

— Nu, râse Gabe. Te pricepi la jonglerii?

Fu cuprins de un sentiment familiar și își aminti exact ce nu-i plăcea la Gabe. Întrebări ca aceasta, afirmații și comentarii care îl atingeau pe Lou în altă parte decât ar fi trebuit.

— Ar fi bine să răspunzi, adăugă Gabe.

— La ce?

Dar înainte ca Gabe să-l lămurească, telefonul sună, și în ciuda faptului că ar fi preferat ca Alison să-i trieze telefoanele, se repezi să răspundă. Era Ruth.

— Bună, iubito. El făcu un gest către Gabe, cerând intimitate, dar Gabe începu să jongleze cu fructele drept răspuns.

Se întoarse cu spatele, dar apoi nefiind în largul lui știind că Gabe era acolo, se întoarse pentru a-l supraveghea. Vorbi pe un ton scăzut.

— Ăă, da, în legătură cu asta, a intervenit ceva și...

— Lou, nu-mi face asta, spuse Ruth. Lucy va fi distrusă.

— E doar o serbare la care nu pot să ajung scumpa mea, iar Lucy nici măcar nu va băga de seamă că nu sunt acolo, doar e întuneric. Poți să-i spui că am fost acolo. Domnul Patterson m-a rugat

să mă întâlnesc cu un client. E o afacere mare și m-ar ajuta să pun mâna pe postul lui Cliff, înțelegi?

— Înțeleg, înțeleg. Iar apoi, dacă vei fi promovată, vei sta și mai puțin cu noi.

— Nu, nu. Doar că trebuie să-i dau bătaie lunile astea ca să demonstrez cât sunt de bun.

— Cui să-i demonstrezi? Laurence știe deja ce poți să faci, ești în această companie de cinci ani.

În fine, nu vreau să vorbim despre asta acum. Vii la serbare sau nu?

— La serbare? Lou își mușcă buza uitându-se la ceas. Nu, nu pot ajunge.

Gabe scăpă un mâr, care se rostogoli pe mocheta spre biroul lui Lou, dar continuă să jongleze cu portocalele. Lou avu un sentiment prostesc de satisfacție că Gabe scăpase mărul.

— Atunci vii diseară la masă? Cu părinții tăi, cu Ann și Michael? Mama ta tocmai m-a sunat spunând că e nerăbdătoare să ne vedem. Știi, a trecut o lună de când n-ai mai dat pe la ei.

— N-a trecut chiar o lună. L-am văzut pe tata acum... Făcu o pauză în timp ce calcula timpul în capul lui. Mă rog, poate că e *aproape* o lună.

O lună? Cum mai zbură timpul.

Pentru Lou să-și viziteze părinții era o sarcină neplăcută, ca a-ți face patul. După ce nu-l făcea un timp, imaginea patului răvășit îl obseda până când se ducea și îl făcea. Instantaneu avea un sentiment

de satisfacție că îl terminase și tocmai când credea că gata, și l-a șters din minte, se trezea și știa că

trebuie să o ia de la capăt. Gândul la tatăl lui care se va plânge că trecuse atâta timp de când nu-l mai

văzuse, îl făcea să dorească să fugă într-o altă direcție. Văicăreala aceea îl făcea să-și piardă

cumpătul. Deși, pe de o parte se simțea vinovat, îl făcea să dorească să stea de o parte mai mult,

pentru a evita să audă acele cuvinte. Trebuia să aibă o anumită stare pentru a le auzi, să detașeze

sentimentele de minte, ca să nu înceapă să urle perorând despre orele petrecute muncind și

contractele încheiate, doar ca să-i închidă gura tatălui său. Astăzi chiar nu avea chef de asta. Poate

69

dacă ar fi ajuns acasă când stăteau la un pahar de vorbă ar fi fost mai ușor.

— S-ar putea să nu ajung la masă, dar voi ajunge la desert. Îți promit.

Gabe scăpă o portocală, iar Lou simți că îi crește inima de satisfacție. Dar își mușcă buzele și continuă să se scuze față de Ruth pentru orice, refuzând să-și ceară iertare pentru ceva care îl depășea. În final Lou închise telefonul și încrucișă brațele la piept.

— Ce e atât de amuzant? întrebă Gabe, aruncând singura portocală rămasă în sus, apoi prinzând-

o cu o singură mână, pe cealaltă ținând-o în buzunar.

— Nu ești un jongler așa de bun, nu? zâmbi el cu superioritate.

— Touché, zâmbi Gabe. Ai spirit de observație. Într-adevăr, nu sunt un bun jongler, dar de fapt nu jonglam, dacă *am ales* să le dau drumul celor două și să o păstrez pe aceasta în mână, nu crezi?

Lou se încruntă, auzind acest răspuns neobișnuit și își făcu de lucru la birou, punându-și paltonul și pregătindu-se să plece.

— Nu, Gabe, sigur că nu jonglezi dacă *alegi*...

El se opri brusc, dându-și seama de ceea ce spusese și auzind în cap vocea lui Ruth. Îl apucă brusc durerea de cap și îl trecură fiorii, dar Gabe dispăruse, iar portocala era în fața lui, pe birou.

Lou ieși din biroul lui cu portocala în mână.

— Alison. L-ai văzut pe Gabe ieșind de aici?

Alison ridică un deget, făcându-i semn să aștepte, în timp ce nota ceva pe o agendă și asculta vocea de la celălalt capăt al firului.

— Alison, o întrerupse el din nou, iar ea tresări, începând să scrie mai repede, încuviințând și ridicând toată mâna spre el, de această dată.

— Alison, se răsti el, apăsând pe un buton pentru a pune capăt convorbirii, nu am toată ziua la dispoziție.

Ea îl privi cu gura căscată, încă ținând receptorul în mână.

— Nu pot să cred că ai făcut asta.

— Mă rog, am făcut-o, așa că revino-ți. Gabe a trecut pe aici? întrebă el.

Vorbea grăbit, nefăcând pauză între cuvinte, pentru a ține pasul cu inima lui care bătea năvalnic.

— Ăă, târăgână ea cuvintele, a fost pe la biroul meu acum douăzeci de minute și...

— Da, da, știu. Dar acum câteva secunde era în biroul meu și a dispărut. Chiar acum. A trecut pe aici?

— Cred că da, dar...

— L-ai văzut?

— Nu, vorbeam la telefon și...

— Isuse. El lovi cu pumnul, care și așa îl durea, în biroul ei. Fir-ar să fie.

Își duse pumnul la piept, făcând o grimasă.

— Ce s-a întâmplat, Lou? Liniștește-te.

Alison se ridică și întinse mâna spre el. Lou se feri.

— Apropo. El vorbi încet, apropiindu-se de ea. Cumva corespondența mea vine vreodată sub un
70

alt nume?

— Ce vrei să spui? se încruntă ea.

— Păi, mormăi el privind în stânga și în dreapta, de abia mișcându-și buzele, de pildă Aloysius.

— Aloysius? întrebă ea, tare.

El o sfredeli cu privirea.

— Vorbește mai încet, murmură.

— Nu, șopti ea. N-am văzut niciodată numele Aloysius pe corespondența ta.

Ca și cum ar fi fost un defazaj între vocea și auzul ei, Alison zâmbi, apoi pufni, apoi începu să
râdă.

— De ce naiba ar trebui să văd Aloy...

Simțindu-i privirea, își înghiți cuvintele, iar zâmbetul îi dispăru.

— O, Doamne. Ce nume *drăguț*, spuse ea cu o octavă mai sus.

Lou pășea pe nou construitul pod pietonal Seán O'Casey, care lega cheiurile refăcute de nord și
de sud, cheiul North Wall de cheiul Sir John Rogerson. După o sută de metri străbătuți pe pod
ajungea la destinație; *The Ferryman* era singurul pub autentic care rămăsese pe chei. Nu era un
loc

pentru *cappucino* sau *ciabatta* și de aceea avea o anumită clientelă. În bar se aflau câteva
persoane

care făcuseră cumpărături de Crăciun și se abătuseră de pe căile obișnuite pentru a lua o pauză
și a-și

încălzi mâinile înghețate în jurul paharelor fierbinți. În afară de aceștia era plin de funcționari,
tineri

și bătrâni, care se relaxau după o zi petrecută la serviciu. Pe scaune stăteau oameni în costum,
pe

mese erau halbe de bere și pahare de whiskey. Trecuse de ora șase, iar oamenii fugiseră din
zona de

afaceri a orașului în cel mai apropiat loc unde puteau sluji pe altarul berii la dozator.

Bruce Archer era o asemenea persoană, sprijinit de bar, cu o bere *Guinness* în mână, râzând zgomotos la gluma pe care o spusese cineva de lângă el. Un alt costum. Apoi încă unul. Umeri întăriți

lângă umeri întăriți. Dungulițe fine și șosete în carouri. Pantofi lustruiți și serviete conținând

tabele, grafice și predicții ale pieței. Niciunul dintre ei nu bea cafea. Ar fi trebuit să știe asta. Nu știuse, dar

privindu-i cum se bat pe spate și râd tare, nu era câtuși de puțin surprins și deci, în același timp, știuse dinainte.

Bruce se întoarse și îl zări.

— Lou! strigă el din celălalt colț al sălii cu puternicul său accent de Boston care făcea capetele să se întoarcă, nu la Bruce, ci la chipeșul și impecabilul domn spre care strigase.

— Lou Suffern! Mă bucur să te văd! Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre el cu mâna întinsă, apoi strânse cu putere mâna lui Lou, în timp ce îl bătea entuziasmat pe spate.

— Hai să te prezint băieților. Băieți, el este Lou, Lou Suffern, care lucrează la Patterson

Developments. Am lucrat împreună la clădirea Manhattan de care v-am povestit, iar într-o seară am

trăit o experiență nebună, așteptați să vă spun, n-o să vă vină să credeți. Lou, acesta e Derek de la...

Și așa Lou se pierdu într-o mare de prezentări, uitând fiecare nume din secunda în care îi era

prezentat și încercând să-și alunge din minte imaginea soției și a fiicei lui, de fiecare dată când dădea

mâna cu cineva, iar acesta fie îl strângea prea tare, sau era prea umedă, prea moale, sau îi dizloca

71

umărul. Încercă să uite că le părăsise pentru asta. Încercă să uite când aceștia dezaprobară încercarea

de a comanda cafea și îl alimentară în schimb cu bere și îi ignorară încercarea lui de a pleca după

prima halbă. Apoi după a doua. Apoi după a treia. În final, sătul de discuțiile care se iscau de câte ori mai venea câte un rând, el îi lăsă să comande pentru el un Jack Daniels, și cum telefonul mobil

sună, se lăasă convins să nu răspundă. După toate astea nu a mai fost nevoie să-l convingă. Era acolo

pentru ei până la capăt, având telefonul pe silențios și vibrând la fiecare zece minute, cu un apel de la

Ruth. În acest timp știa că Ruth va înțelege, altfel ar fi dat dovadă de lipsă de înțelegere.

La bar era o fată care-i atrăgea privirile, pe masă era un whiskey și o cola. Luciditatea și rațiunea lui pleaseră afară, cu fumătorii și tremurau acolo, una gândindu-se să cheme un taxi, iar cealaltă căutând cu privirea în jur fata pe care să o ducă acasă și cu care să facă dragoste. Apoi, prea

rece și prea frustrat, luciditatea se întoarse împotriva rațiunii, pe care o luă la pumni în fața barului, în timp ce Lou se întoarse cu spatele și se preocupă doar de propria lui ambiție.

72

12.

Cursa vieții și a morții

Lou înțelese că e mult prea beat pentru a sta de vorbă cu frumușica de la bar care îi trăsese ochiade

toată seara, când vrând să ajungă la masa acesteia, se împletici în propriile lui picioare și, fără să-și

dea seama, reuși să verse băutura în poala prietenei ei. Iar în timp ce el mormăia niște vorbe pe care

le considera inofensive și inteligente, fetei i se părură murdare și ofensatoare. Pentru că, dacă ai fi

băut atât de mult cât Lou Suffern, puteai trece ușor limita între murdar și ofensator și ajunge la linia

fierbinte de conversații cu fete sexi. Părea că-și pierduse aerul acela interesant și experimentat pe

care îl avea când intrase prima oară în pub. Picăturile de whiskey și cola care îi pătasera cămașa

albă și cravata nu păreau a fi la modă pentru aceste femei de afaceri sofisticate, iar ochii lui albaștri,

care le făcea pe femei să simtă că se prăbușeau de la înălțime direct în bazinele lui azurii, erau acum

injectați și lucioși, fără să mai aibă efectul dorit. Când voia să o dezbrace din priviri, părea mincinos

și prea beat pentru a mai ajunge undeva cu ea – sau cu prietena ei – pe care încercase de asemenea să

o agațe, după ce se lovise de ea când se întorcea de la toaletă, unde încercase să-și curețe urmele de

vin roșu de pe taior. O opțiune mai rațională ar fi fost aceea să se înapoieze la mașina lui. Și să meargă acasă.

Când ajunse în parcare rece și întunecată de la subsolul clădirii de birouri – un drum care durase cu douăzeci de minute mai mult decât ar fi trebuit – își dădu seama că uitase unde își parcase

mașina. Dădu o raită prin parcare și apăsă butonul telecomenzii, în speranța că sunetul alarmei sau al

farurilor i-o va dezvălui. Din nefericire îi plăcea prea mult să se învârtă, așa că uită să studieze mașinile. În sfârșit o lumină îi atrase atenția și când zări mașina la locul ei, închise un ochi încercând

să se concentreze pentru a ajunge la Porsche-ul lui.

— Bună, iubito, bâigui el, târându-se în jurul mașinii – nu neapărat din iubire, ci fiindcă nu mai putea merge. Sărută capota, apoi intră cu greutate înăuntru. Constatând că se afla pe scaunul unde nu

exista volan, ieși și se îndreptă spre locul șoferului. Se așeză pe locul din dreapta și, odată așezat

acolo privi spre stâlpii de ciment care susțineau tavanul și îi văzu legănându-se. Spera că nu se vor

legăna deasupra mașinii lui când era în drum spre casă. Ar fi fost iresponsabil din partea lor și un ghinion costisitor pentru el.

După câteva clipe în care încercă să introducă cheia în contact și zgârie metalul din jur cu vârful cheii, în cele din urmă nimeri și vârî cheia înăuntru. Auzind bâzâitul motorului chiui de bucurie și apăsă pedala accelerației până jos. În sfârșit, amintindu-și că trebuie să se uite pe unde să meargă,

ridică privirile și țipă îngrozit. Pe capota mașinii stătea nemișcat Gabe.

— Isuse Cristoase! strigă Lou, luând piciorul de pe accelerație și făcând un semn amenințător cu

Îi vedea fața lui Gabe ca prin ceață, dar Lou ar fi pariat pe viața lui că acesta zâmbea. Auzi o bătaie, tresări și când ridică privirea îl văzu pe Gabe care îl privea prin geamul mașinii. Motorul mașinii funcționa, iar Lou coborî geamul.

— Bună.

— Bună Gabe, răspunse el adormit.

— Vrei să oprești motorul, Lou?

— Nu. Nu, plec acasă.

— N-ai să ajungi departe. Nu cred că e o idee bună să conduci mașina până acasă. Nu vrei să cobori și să-ți chem un taxi?

— Nu, nu-mi pot lăsa Porsche-ul aici. Sunt nebuni în stare să mi-l fure. Țăcăniți. Vagabonzi fără locuință, începu el să râdă isteric. A, știi. Nu vrei să mă duci tu până acasă?

— Nu cred că e o idee bună, Lou. Hai, coboară și îți chem un taxi, zise Gabe, deschizând portiera.

— Nu. Fără taxi, îngăimă Lou, schimbând maneta de ambreiaj de la punctul neutru în viteză.

Apăsă piciorul pe pedala accelerației și mașina sări în față cu portiera larg deschisă, apoi se opri, apoi iar se hurducă în față și se opri. Gabe făcu o grimasă și ținu portiera care sărise ca un greiere cu probleme de anxietate.

— Bine, spuse Gabe în sfârșit după tentativa lui Lou de a conduce spre ieșire. Am spus „*Bine*”, se răsti el când Lou se opinti iarăși cu mașina. Te duc eu acasă.

Lou ajunse pe locul pasagerului, trecând peste schimbătorul de viteze, iar Gabe se așeză pe locul

șoferului, tulburat. Nu era nevoie să ajusteze scaunul sau oglinzile, căci se părea că el și Lou aveau

exact aceeași înălțime.

— Știi să conduci? îl întrebă Lou.

— Da.

— Ai mai condus așa ceva până acum? întrebă Lou. Poate ai una parcată la subsolul casei tale cu

etaj, râse el isteric, mâhnindu-l.

— Pune-ți centura, Lou. Gabe îi ignoră comentariile și se pregăti să-l ducă pe Lou acasă în viață.

Sarcina aceea era foarte importantă în acel moment.

74

14.

Băiatul rebel 3

— Deci, l-ai prins iar mergând cu viteză? Întrebă băiatul rebel ridicând capul. Sper că de data asta l-

ai arestat. Ar fi putut omorî pe cineva. Și de ce mă rog stai în mașină în același loc tot timpul? Mi se

pare că îl pândești.

— Nu mergea cu viteză, explică Raphie, ignorând ultima afirmație. Au trecut la un semafor pe roșu, asta e tot.

— Asta e tot? Sper că l-ai arestat pe ticălosul ăla încrezut.

— Haide, haide, cum puteam să-l arestez pe Lou, făcu Raphie pe un ton ca de profesor. Nu mă ascuți. Nu mă mai bombarda cu întrebări.

— Dar ești al naibii de încet la spus povestea. Vorbește la obiect.

— Asta fac și nu-ți mai spun deloc povestea dacă te porți în continuare așa. Raphie îl privi fix pe băiatul rebel, care nu mai făcu niciun comentariu, așa că își continuă istorisirea.

— Nu Lou a fost cel care a trecut pe roșu, fiindcă nu Lou era cel care conducea, ți-am spus asta.

— Gabe n-ar fi trecut pe roșu. N-ar face asta, îl întrerupse băiatul rebel.

— De unde era să știi asta? Doar nu-l mai văzusem înainte, nu crezi?

— Probabil că au schimbat locurile în drum spre casă.

— *Gabe* era la volan. Îți amintesc că semănau foarte mult, încât puteau fi ușor confundați, dar știu că Lou era pe locul pasagerului, îmbujorat, cu ochii injectați.

— Cum de l-ai prins din nou în același loc?

— Supravegheam casa cuiva, asta e tot.

— Un criminal? Băiatul rebel făcu ochii mari.

— Nu, nu un criminal, o persoană pe care o știam, asta-i tot.

— A, spuse dezamăgit băiatul rebel. Și ce-ai făcut când i-ai prins?

75

15.

Casă, dulce casă

— Bună seara, domnule sergent, zise Gabe, cu niște ochi mari, albaștri, sinceri.

Luat prin surprindere de faptul că omul îi știa funcția, Raphie își schimbă tonul cu care voia să-l abordeze.

— Ai trecut pe roșu, știi asta.

— Știu, domnule sergent, îmi cer mii de scuze, a fost un accident din partea mea, vă rog să mă credeți. Era galben și am crezut că pot să trec...

— Ai trecut când se făcuse roșu deja.

— Păi... Gabe se uită în stânga sa la Lou, care se prefăcea că doarme, sforăind și râzând între sforăieli. În mână avea o umbrelă lungă. Raphie privi cu atenție umbrela din mâna lui Lou, apoi urmări privirea lui Gabe spre pedala de accelerație.

— Isuse, șopti el, ca pentru sine.

— Nu, sunt Gabe, răspunse acesta. Sunt coleg cu domnul Suffern, voiam să-l duc acasă, fiindcă a

băut cam mult.

În acel moment Lou sforăi șuierător. Apoi râse.

— Nu mai spune.

— Mă simt ca un tată în seara asta, zise Gabe. Mă asigur că îmi duc copilul în siguranță acasă. E important, nu-i așa?

— Ce vrei să spui? spuse Raphie mijind ochii.

— O, cred că știi ce vreau să spun, zâmbi Gabe inocent.

Raphie îl privi fix pe Gabe și spuse pe un ton mai aspru, neștiind dacă cel din fața lui făcea pe istețul.

— Arată-mi permisul de conducere, te rog, și întinse mâna spre el.

— O, ăă, nu-l am la mine.

— Dar ai permis de conducere?

— Nu la mine.

— Ai mai spus asta. Scoase un carnetel și un stilou. Cum te numești?

— Mă numesc Gabe, domnule.

— Gabe și mai cum? Raphie se îndreptă puțin de spate.

— Vă simțiți bine? întrebă Gabe.

— De ce mă întrebi?

— Mi se pare că vă jenează ceva. Vă simțiți bine?

76

— Sunt bine.

Raphie plecă spre mașina lui.

— Ar trebui să ai grijă de problema asta, zise Gabe, îngrijorat.

— Vezi-ți de treabă, mormăi Raphie, privind în jur ca să se asigure că nu i-a auzit nimeni.

Gabe privi în oglinda retrovizoare către mașina de poliție. Nu se mai afla nimeni acolo. Nu avea cine să-l ajute. Nu erau martori.

— Ai grijă să te prezinți la secția de poliție Howth săptămâna asta, Gabe, adu-ți permisul și întrebă de mine. O să mai vedem atunci. Fă-l să ajungă cu bine acasă, arătă el spre Lou, apoi se

întoarse la mașină.

— Iar e beat? întrebă Lou, deschizând ochii injectați și întorcându-se pentru a-l urmări cu privirea pe Raphie până la mașină.

— Nu, nu e beat, zise Gabe, privind prin oglinda retrovizoare cum acesta se întorcea încet la mașină.

— Atunci ce e cu el? întrebă aspru Lou.

— Are altceva.

— Nu, tu ai ceva. Hai, du-mă acasă, pocni el din degete râzând. De fapt, lasă-mă pe mine să conduc, se încruntă el și începu să se foiască în scaun, încercând să iasă afară. Nu vreau ca oamenii

să creadă că asta e mașina ta.

— E periculos să bei și să conduci, Lou. Ai putea face un accident.

— Și ce? pufni el, copilărește. Asa e problema mea, nu crezi?

— Un prieten al meu a murit, nu cu mult timp în urmă, spuse Gabe, cu ochii țintă la mașina de poliție care se îndepărta încet. Și crede-mă, când mori, e o problemă pentru oricine altcineva, *în afară* de tine. A lăsat în urmă numai probleme. Mi-aș pune centura de siguranță dacă aș fi în locul tău, Lou.

— Cine a murit? Lou închise ochii, ignorându-i sfatul și își sprijini capul pe apărătoare, renunțând la ideea de a conduce.

— Nu cred că-l cunoști, zise Gabe, demarând, îndată ce mașina poliției nu se mai văzu.

— Cum a murit?

— Accident de mașină, spuse Gabe, apăsând piciorul pe accelerație. Mașina țâșni, iar motorul se auzi tare și asurzitor deodată în noaptea liniștită.

Lou deschise ochii și îl privi îngrijorat pe Gabe.

— Chiar?

— Mda. Foarte trist. Era tânăr. O familie tânără. O soție drăguță. Un tip plin de succes.

Apăsă piciorul mai tare pe accelerație. Lou făcuse ochii mari.

— Dar nu asta e lucrul cel mai trist. Ci faptul că nu și-a făcut testamentul la timp. Nu e de acuzat, era tânăr și nu se gândea că va pleca așa curând, dar nu se știe niciodată.

Vitezometrul arăta o sută de kilometri la oră într-o zonă unde limita era de cincizeci, iar Lou apucă mânerul pentru a se ține bine. Își îndreptă spatele, lipindu-se de scaun. Stătea drept ca bradul,

77

privind acul vitezometrului și luminile orașului trecând cu viteză dincolo de golf.

Încercă să-și pună centura de siguranță, dar deodată, la fel de repede cum accelerase, Gabe luă piciorul de pe pedala accelerației, se uită în oglinda retrovizoare, semnaliză și trase ușor de volan spre stânga. Se uită spre Lou a cărui față aproape că se înverzise și zâmbi.

— Casă, dulce casă, Lou.

De abia în următoarele câteva zile, când îi trecu mahmureala, Lou își dădu seama că nu-și amintea să-i fi spus lui Gabe adresa sau cum să ajungă acasă în seara aceea.

— Mamă, tată, Marcia, Quentin, Alexandra! strigă Lou din toate puterile, imediat ce ușa fu

deschisă de mama lui, care îl privi speriată.

— Am ajuns acaasă, zise el îmbrățișându-și mama și sărutând-o cu zgomot pe obraz. Îmi pare tare rău că am lipsit de la cină, am fost atât de ocupat la birou. Ocupat, ocupat, ocupat.

Nici măcar Lou nu putu să fie serios la scuza asta, așa că stătea în sufragerie scuturându-și umerii și pieptul de răs, privit de niște fețe speriate și deloc impresionate. Ruth îngheță, privindu-și

soțul cu sentimente amestecate, furioasă, rănită și jenată. Undeva în adâncul ei era gelozie. Trebuise

să facă față entuziasmului exagerat al lui Lucy care se manifestase în toate felurile pozitive și negative în care s-ar putea comporta un copil, apoi mai târziu a trebuit să facă față nervilor și lacrimilor ei, căci nu dorise să urce pe scenă până ce nu sosea Lou. După ce se întorsese de la serbare, așezase copiii în pat și alergase prin casă toată seara pentru a pregăti masa și dormitoarele

pentru oaspeți. Fața ei era acum roșie de la căldura din bucătărie și avea degetele arse de la oalele

fierbinți. Era transpirată și obosită, atât fizic cât și mental, epuizată de încercarea de a stimula copiii

ei în toate modurile în care ar trebui să o facă un părinte; de la a sta în genunchi pe jos alături de Pud,

până la a șterge lacrimile și a o alina pe dezamăgita Lucy, care nu îl văzuse pe tatăl ei în public, în

ciuda încercărilor lui Ruth de a o convinge de contrariul.

Ruth se uită la Lou care se legăna în pragul ușii, cu ochii injectați, obrații roșii și își dorea să fi fost ea aceea, lăsând prudența la o parte și făcându-se de răs în fața oaspeților ei. Dar el nu ar fi suportat asta – și ea n-ar fi făcut asta – asta era diferența dintre ei. Iată-l acolo, legănându-se fericit,

iar ea era acolo, nemișcată și complet nemulțumită, întrebându-se ce naiba îi mai lega.

— Tată, strigă Lou, nu te-am văzut de un car de ani! A trecut mult timp, nu-i așa? zâmbi el, mergând spre tatăl lui cu mâna întinsă.

Se așeză pe scaun alături de acesta, trăgându-l mai aproape și zgâriind podeaua, astfel încât coatele lor se atingeau.

— Spune-mi ce ai mai făcut. Oo, și mi-ar plăcea un pic de vin roșu, mulțumesc mult. Iubita mea preferată, bravo – făcu el cu ochiul către Ruth, apoi vărsă cea mai mare parte din vin pe fața albă

de

masă când încercă cu o mână tremurătoare să toarne în pahar.

— Ai grijă, fiule – zise tatăl lui încet, întinzând mâna pentru a-l ajuta să toarne.

— Tată, mă descurc, se feri el, vărsând vin pe manșetele tatălui său.

— Ah, Aloysius, zise mama lui, iar Lou dădu ochii peste cap.

— Gata, dragă, sunt bine, spuse tatăl ei, încercând să nu facă mare caz.

78

— E cămașa ta bună, continuă ea, luând un șervețel, înmuindu-l în apă și tamponând mânecile cămășii bărbatului ei.

— Mamă, se uită Lou de jur împrejurul mesei râzând. Nu l-am omorât, doar am vărsat puțin vin.

Mama lui îi aruncă o privire dojenitoare, continuând să-și ajute soțul.

— Poate asta va ajuta. Lou luă sarea și începu să toarne pe brațul tatălui său.

— Lou! ridică Quentin vocea, încetează!

Lou se opri, privind-o pe Alexandra cu un zâmbet copilăresc rușinat.

— Vai, Quentin, n-am observat că ești aici. Ce mai face barca? Ți-ai luat vele noi? Echipament nou? Ai mai câștigat vreo competiție de curând?

Quentin își dresă vocea, încercând să se liniștească.

— Avem finala peste două săptămă...

— Alexandra! explodă Lou, în mijlocul propoziției lui Quentin. Cum de nu am sărutat-o pe încântătoarea Alexandra?

Se ridică și, lovindu-se de scaunele tuturor, se îndreptă spre ea.

— Ce mai face frumoasa Alexandra în seara asta? Ești fermecătoare, ca de obicei.

Lou se aplecă și o îmbrățișă, sărutând-o pe gât.

— Bună, Lou, zâmbi ea. Ai avut o seară bună?

— O, știi tu, sunt ocupat, ocupat, mult hârțogăraie.

Își aruncă capul pe spate și râse iarăși, tare, ca la foc automat.

— O, doamne! Care e problema aici? Arătați cu toții de parcă a murit cineva. Ar trebui să vă pună cineva la punct, ce naiba, strigă el pe un ton cam agresiv, pocnindu-și palmele în fața lor. Plic-

ti-sea-lă.

Se întoarse pe călcâie spre sora lui, Marcia.

— Marcia, zise el cu un oftat. Marcia, repetă el, bună.

Spuse doar atât, apoi se întoarse la locul lui zâmbind prostește.

Gabe stătea stânjenit în sufragerie în tăcerea grea care se lăsase.

— Pe cine ai adus cu tine, Lou?

Fratele lui, Quentin se îndreptă spre Gabe cu mâna întinsă.

— Îmi pare rău că nu am fost prezentați. Sunt fratele lui, Quentin, iar aceasta e soția mea, Alexandra.

Lou fluieră, apoi izbucni în râs.

— Bună, sunt Gabe.

Îi salută cu o mișcare a capului, intrând în sufragerie. Se îndreptă spre masă, pentru a da mâna cu toți cei prezenți.

— Lou, spuse încet Ruth. Dorești un pahar de apă sau cafea, voiam să pun de cafea.

Lou oftă teatral.

— Ți-e rușine cu mine, Ruth? se răsti el. Mi-ai spus să vin acasă. Am venit acasă!

La masă se lăsă tăcerea, în timp ce fiecare încerca să evite să-l privească pe celălalt în ochi.

79

Tatăl lui Lou îl privea încruntat, cu obrajii în flăcări, buzele tremurând ușor, de parcă ar fi rostit cuvinte, dar nu se auzea niciun sunet.

Gabe continuă să treacă pe la toți cei aflați la masă.

— Bună, Ruth, mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Ea aproape că nu-l privi în ochi, întinzându-i o mână fără vlagă.

— Bună, zise încet. Te rog să mă scuzi, trebuie să strâng masa.

Se ridică și începu să ducă farfuriile pentru aperitive și ceștile de cafea în bucătărie.

— Te ajut eu, se oferă Gabe.

— Nu, nu, te rog, ia loc.

Ea se îndreptă spre bucătărie cu un teanc de farfurii în mână.

Gabe nu o ascultă și veni după ea. O găsi sprijinită de masă, unde pusese vesela, stând cu spatele

la el. Ținea capul în jos, umerii aplecați, fără nicio urmă din veselia care o caracteriza. El așeză cu

zgomot farfuriile în chiuvetă, pentru ca ea să își dea seama că se află acolo.

Ruth tresări, conștientiză prezența lui, se liniști, încercă să-și recapete buna dispoziție și se întoarse spre el.

— Gabe, zâmbi ea gătit, ți-am spus să nu te deranjezi.

— Am vrut să te ajut. Îmi pare rău pentru Lou. Nu am fost cu el în seara asta.

— Nu? Ea încrucișă brațele, jenată că nu știuse asta.

— Nu. Sunt coleg cu el la birou. Eram încă acolo când s-a întors de la... hm, de la întâlnirea de afaceri.

— S-a întors la birou? De ce s-ar fi...

Ea îl privi nedumerită, apoi încet, își dădu seama.

— A, înțeleg. A venit să-și ia mașina ca să se întoarcă acasă. Am priceput. Ei bine, Gabe, îți mulțumesc că l-ai adus întreg acasă. Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă cu tine, dar știi...

Emoția o cuprinse și nu mai putu să continue, începând să arunce resturile din farfuria în coșul de gunoi.

— Știu. Nu trebuie să îmi explici.

Din sufragerie îl auziră pe Lou care exclamă un „Oaaa”, apoi se auzi un pahar spart și iarăși râsul lui.

Ea se opri din aruncatul resturilor și închise ochii, oftând.

— Lou e un bărbat bun, să știi, spuse Gabe încet.

— Îți mulțumesc, Gabe. Îți vine sau nu să crezi, asta este exact ceea ce am nevoie să aud acum, dar aș fi preferat să nu o aud de la unul dintre amicii lui de la serviciu. Aș vrea să spună asta mama

lui, îl privi ea tristă, sau tatăl lui, sau ar fi frumos să o spună fiica lui. Dar nu, la serviciu Lou este omul zilei, spuse ea furioasă.

— Nu sunt amicul lui, crede-mă. Lou nu poate să mă sufere.

Ea îl privi nedumerită.

— Mi-a oferit un serviciu ieri. Stăteam în fața clădirii în fiecare dimineață, iar ieri, din senin, s-

a oprit și mi-a dat o cafea, apoi mi-a oferit un loc de muncă.

— Mi-a spus ceva aseară... Lou chiar a făcut lucrul ăsta?

— Pari surprinsă.

— Nu. De fapt da, adică... Ce post ți-a oferit?

— Curier intern.

— Și ce câștigă el din asta? se încruntă Ruth.

— Crezi că a făcut-o doar din interes personal? râse Gabe.

— Știu, e groznic să spun lucrul ăsta; ea își mușcă buzele, pentru a-și ascunde zâmbetul. N-am vrut să sune astfel. Știu că Lou este un om bun, dar de curând a devenit foarte... ocupat. Sau mai curând *tulburat*; nu e nimic rău să fii ocupat, dacă nu ești și tulburat. Dar nu e numai asta. E ca și cum

ar fi în două locuri în același timp. Cu trupul e aici, dar cu mintea e în altă parte. Deciziile pe care le

ia în ultimul timp sunt legate numai de serviciu, cum să îl ajute la serviciu, cum să ajungă de la o întâlnire la alta în cel mai rapid mod posibil, bla, bla, bla... Așa că atunci când ți-a oferit acel post am crezut că... Doamne, ce tot spun? Ai scos la lumină partea lui bună, Gabe.

— E un om bun, repetă Gabe.

Ruth nu răspunse, dar era ca și când Gabe i-ar fi citit gândurile și continuă.

— Dar vrei să devină și mai bun, nu-i așa?

Ea îl privi, surprinsă.

— Nu-ți face griji, o liniști el, punându-i o mână pe umăr. Va fi.

Când Ruth i-a povestit surorii ei a doua zi despre această conversație, aceasta a strâmbat din nas, considerând totul foarte ciudat și suspect, așa cum i se păreau mai toate lucrurile existente. Abia

atunci Ruth s-a întrebat de ce oare nu îl descususe pe Gabe, de ce nu i se păruse nimic ciudat la momentul respectiv. Dar clipele contează, să fii acolo *în* clipa aceea, iar în acea clipă ea nu simțise

nevoia să pună întrebări. Îl crezuse, sau, măcar, își dorise să îl creadă. Un om cumsecade îi spusese

că soțul ei va deveni mai bun. Ce rost avea să întoarcă cuvintele astea pe toate fețele?

16.

Apelul deșteptător

Dimineață când se trezi, Lou avu impresia că o ciocănitore îl lovea constant, cu mare dibăcie în moalele capului. Durerea își croia drum din lobul frontal prin ambele tâmples până la baza capului.

Undeva afară se auzea un claxon de mașină, ceva neobișnuit pentru ora asta și un motor care pornea.

Lou închise ochii din nou și încercă să dispară în lumea somnului, dar responsabilitățile, ciocănitorea și ceea ce părea a fi ușa de la intrare trântită, nu-l lăsară să-și continue visele.

Avea gura atât de uscată, încât plescăi buzele și lovi cu limba încoace și-ncolo încercând să adune măcar un strop de umezeală pentru a evita senzația neplăcută de vomă. Apoi veni saliva și el

se trezi într-un loc îngrozitor – între pat și vasul de toaletă – unde temperatura corpului său crescuse,

mintea i se încețoșă și umezeala veni valuri-valuri. Dădu la o parte cearșaful, alergă spre toaletă și

căzu în genunchi slăvind vasul de toaletă. Doar atunci când nu mai avu energie sau altceva în stomac,

se așeză pe plăcile încălzite, epuizat pe de-a-ntregul și observă că cerul albastru era senin. Spre deosebire de întunericul care îl întâmpina la trezire în această perioadă a anului, cerul era albastru

senin. Atunci îl cuprinse panica, mult mai mare decât lovitura suferită, asemănătoare cu panica pe

care un copil ar trăi-o aflând că a întârziat la școală.

Lou se adună de pe jos și se întoarse în dormitor cu dorința de a apuca ceasul deșteptător și a strangula ora nouă care clipea roșie, semeață. Ceasul adormise. Nu mai sunase deșteptarea. Doar el

nu auzise ceasul, fiindcă Ruth nu era în pat și de abia atunci simți mirosul de prăjit venind de la parter, aproape luându-l în batjocură de nas. Auzi clinchetul și scrâșnitul ceștilor și farfurioarelor.

Gânguritul unui copil. Sunetele dimineții. Sunete lungi, leneșe pe care n-ar fi trebuit să le audă. Ar trebui să audă zumzetul faxului și al fotocopiatorului, zgomotul liftului care se mișca în sus și în jos,

oprindu-se la etaj cu un clinchet, de parcă oamenii din interior ar fi fost gata prăjiți. Ar trebui să audă

unghiile lui Alison pe tastatură. Ar trebui să audă scârțâitul roții căruciorului lui Gabe care se deplasa pe holuri...

Gabe.

Își trase un halat și coborî în viteză scările, împiedicându-se de pantofii și servieta pe care le lăsase pe treapta de jos, înainte de a da buzna pe ușă în bucătărie. Erau acolo, cei trei suspecți: Ruth,

mama lui și tatăl lui. Slavă cerului, Gabe nu era nicăieri. Oul se prelingea pe barba cu tuleie sure a

tatălui său, mama lui citea ziarul și atât ea cât și Ruth erau încă în capoate. Pud era singurul care scotea sunete, îngânând și gângurind, mișcând sprâncenele în sus și în jos, de parcă ceea ce spunea

chiar ar fi însemnat ceva. Lou văzu toate acestea, dar în același timp nu băgă de seamă absolut nimic.

— Ce naiba, Ruth? spuse el tare, făcând toate capetele să se întoarcă și să-l privească.

82

— Poftim? făcu ea ochii mari.

— E nouă. Nouă, fir-ar ea să fie de oră.

— Haide, Aloysius, spuse enervat tatăl lui.

Mama lui îl privea șocată.

— De ce naiba nu m-ai trezit? se apropie el de Ruth.

— Lou de ce-mi vorbești pe tonul ăsta? se încruntă Ruth, apoi se întoarse spre copil. Hai, Pud, încă câteva linguri, dragă.

— Pentru că încerci să faci astfel încât să fiu concediat, nu-i așa? De ce nu m-ai trezit?

— Am vrut să te trezesc, dar Gabe mi-a spus să te las să te odihnești până pe la zece, că un somn

bun îți va face bine și am fost de acord, spuse ea nepăsătoare, nepărând afectată de atacul verbal în

prezența părinților lui.

— Gabe? o privi el, ca și cum ar fi spus cel mai ridicol lucru de pe planetă. GABE? strigă el apoi.

— Lou, oftă mama lui, nu striga în halul ăsta.

— Gabe, curierul? Dobitocul ăla de CURIER? continuă el să țipe, ignorându-și mama. L-ai ascultat pe ă/a? E un imbecil!

— Lou! îl dojeni încă o dată mama lui. Fred, fă ceva, își înghionti ea soțul.

— Ei bine, imbecilul acela, spuse Ruth silindu-se să rămână calmă, te-a adus cu mașina acasă aseară, în loc să te lase să conduci spre o moarte sigură.

Ca și cum de abia atunci își aminti că Gabe îl adusese acasă, Lou ieși grăbit din casă. Se îndreptă spre locul unde se afla mașina, sărind de pe o piatră pe alta, îngrijorat pentru Porsche-ul lui

minunat. Examină mașina din toate unghiurile, își trecu degetele peste ea, ca să se asigure că nu sunt

zgârieturi sau lovituri. Constatând că totul e în ordine, se liniști puțin, deși tot nu putea înțelege de ce

Ruth pusese atâta preț pe părerea lui Gabe. Ce naiba se petrecea în lume de toți îi ciuguleau din palmă lui Gabe?

Se întoarse în casă, unde părinții lui îi aruncară o asemenea privire, încât nu știu ce să le spună.

Întoarse capul și se îndreptă spre bucătărie, unde Ruth stătea tot la masă hrănindu-l pe Pud.

— Ruthy, își dresă el vocea, încercând să se scuze în felul său, un gen care nu implica niciodată expresia „iartă-mă”. Vezi tu, Gabe umblă să-mi ia postul. N-ai înțeles asta, sunt convins, dar așa e.

Așa că atunci când a plecat azi dimineață devreme ca să ajungă la serviciu...

— A plecat cu cinci minute înainte să apari tu, îl întrerupse ea imediat, fără să se întoarcă, fără să-l privească. A stat într-una din camerele de oaspeți, fiindcă nu eram sigură dacă avea unde să stea,

s-a trezit, ne-a pregătit micul dejun, apoi am chemat un taxi, pe care l-am plătit ca el să poată ajunge

la serviciu. A plecat cu cinci minute înainte, deci a întârziat și el la serviciu. Așa că poți să-ți iei acuzațiile și comportamentul și să-l urmezi acolo, unde poți să te cerți cât vrei.

— Ruthy, eu doar...

— Ai dreptate, Lou, și eu greșesc. Din comportamentul tău de acum înțeleg că totul e sub control și nu ești cât de puțin stresat, zise ea pe un ton sarcastic. Ce proastă am fost, să cred că ai nevoie de o

oră-două în plus de somn. Haide, Pud, zise Ruth ridicându-l de pe scaun și sărutându-l pe fața murdară de mâncare. Hai să mergem să ne spălăm, zâmbi ea.

Pud bătu din palme și se înveseli sub sărutările ei dulci. Ruth se îndreptă spre el cu Pud în brațe și, pentru o clipă, Lou se înduioșă privindu-l. Zâmbea atât de frumos, încât ar fi putut lumina lumea,

chiar dacă luna și-ar fi pierdut razele. Se pregăti să-l ia pe Pud în brațe, dar nu se întâmplă așa. Ruth

trecu pe lângă el, drăgălindu-l pe copil, în timp ce acesta râdea în hohote, de parcă sărutările ei ar fi

fost cel mai amuzant lucru din viețșoara lui. Lou înțelese că a fost respins. Cam cinci secunde. Apoi

își dădu seama că erau cinci secunde din timpul necesar pentru a ajunge la serviciu. Așa că se grăbi

să plece.

Într-un timp record, și datorită faptului că sergentul O'Reilly nu era prezent când Lou a pus

picioarul pe pedala accelerației țâșnind ca din pușcă, ajunse la birou la zece și cincisprezece minute;

mai târziu decât ajunsese vreodată la birou. Ședința nu se încheiase încă, așa că își scuipe în palmă și

își netezi părul, care nu fusese spălat și își trecu degetele peste fața care nu fusese bărbierită, încercând să îndepărteze semnele mahmurelii, respiră adânc și intră în sala de consiliu.

Toată lumea își ținu respirația văzându-l. Nu fiindcă arăta rău, ci fiindcă nu mai era Lou, cel impecabil. Fusese mereu perfect. El se așeză în fața lui Alfred, care se prefăcu uimit, deși era încântat de starea în care se afla amicul lui.

— Îmi pare rău că am întârziat, se adresă Lou spre cei doisprezece de la masa de consiliu, mai calm, decât era, de fapt. Am avut o indigestie, dar acum cred că sunt bine.

Capetele tuturor făcură un gest de înțelegere.

— Bruce Archer a avut și el aceeași problemă, comentă Alfred, făcându-i cu ochiul domnului Patterson.

Auzind acestea, lui Lou începu să-i fiarbă sângele în vine, așteptându-se să-i răbufnească pe nas,

căci ajunsese la punctul de fierbere. Luă loc, străduindu-se să uite de senzația de rău și de vomă,

în

timp ce o venă de pe frunte i se umflase amenințător.

— Băieți, deci azi e o seară importantă, se întoarse domnul Patterson către Lou, iar Lou deveni atent la conversație.

— Da, am video-conferință cu Arthur Lynch, spuse iute Lou. Este la ora opt și sunt sigur că totul va merge strună. M-am gândit la niște soluții pentru problemele ridicate de el, pe care le-am discutat

toată săptămâna, nu cred că e nevoie să le mai trecem în revistă din nou.

— Stai așa, stai așa.

Domnul Patterson ridică un deget, pentru a-l domoli și de abia atunci observă Lou că Alfred zâmbea cu gura până la urechi.

Lou se uită cu subînțeleș la Alfred, sperând ca acesta să-i dea o indicație, dar Alfred îi evita privirea.

— Nu, Lou, tu și Alfred aveți o întâlnire cu Thomas Crooke și partenerul lui, aceasta e întâlnirea pe care încercăm să o obținem de un an, râse nervos domnul Patterson.

Fărâmițe, fărâmițe, fărâmițe. Totul se năruise. Lou răsfoi febril agenda, trecându-și degetele

84

tremurătoare prin păr și își șterse picăturile de sudoare de pe frunte. Își trecu degetele peste programul proaspăt imprimat, fiindu-i greu să-și concentreze ochii oboseți, arătătorul lui transpirat făcând să se întindă tușul de pe pagină. Iată, era acolo, video-conferința cu Arthur Lynch. Nicio mențiune despre cina respectivă. Nicio literă despre blestemata aia de cină.

— Domnule Patterson, sunt conștient că așteptați de mult o întâlnire cu Thomas Crooke, spuse încurcat Lou privind nedumerit spre Alfred. Dar nimeni nu mi-a confirmat această cină, iar eu l-am anunțat pe Alfred încă de săptămâna trecută că am o întâlnire cu Arthur Lynch la ora opt în această

seară, repetă el vorbind repede. Alfred? Știi ceva despre această întâlnire la cină?

— Păi, da, Lou, spuse el batjocoritor, ridicând din umeri. Sigur că știi. Mi-am eliberat programul imediat ce mi-a fost confirmat. Este cea mai mare șansă pe care o avem de a realiza lucrările de antrepriză din Manhattan. Vorbim despre asta de luni de zile.

Cei prezenți se foiră stânjeniți în scaune, deși Lou era sigur că erau unii cărora le plăcea mult

acest moment, urmărind fiecare oftat, privire și vorbă pentru ca mai târziu, când aveau să iasă din sala de consiliu, să le șoptească și altora pe la colțuri.

— Voi, ceilalți, vă puteți întoarce la lucru, spuse îngrijorat domnul Patterson, noi însă trebuie să rezolvăm problema aceasta acum.

Sala se goli, singurii care rămăseseră la masă fiind Lou, Alfred și domnul Patterson, iar Lou știu imediat după atitudinea lui Alfred și expresia de pe fața lui, după degetele grăsuțe pe care le ținea

încrucișate sub bărbie, ca la rugăciune, că Alfred era pe cai mari. Alfred avea atitudinea lui preferată, cea mai bună poziție de atac.

— Alfred, de cât timp știi despre cina asta și de ce nu mi-ai spus? începu Lou imediat ofensiva.

— Ți-am spus, Lou, i se adresă Alfred, ca și cum ar fi fost încet la minte și incapabil să înțeleagă.

Cum Lou era neglijent și neras, iar Alfred era în largul lui, știa că ieșirea lui nu-l va pune în cea mai bună lumină. Își ridică mâinile tremurânde de pe agendă și le încrucișă.

— Este o încurcătură teribilă, spuse domnul Patterson frecându-și bărbia gânditor de mâini. Am nevoie de voi amândoi la cina aceea, dar nu aș vrea să ratezi video-conferința cu Arthur. Cina nu poate fi schimbată, ne-a luat prea mult ca să o obținem. Dar telefonul cu Arthur?

— Mă descurc eu, înghiți Lou în sec.

— Dacă nu, n-avem ce face, decât ca Alfred să înceapă, iar tu, Lou, imediat ce îți termini întâlnirea să vii cât poți de repede la Alfred.

— Lou trebuie să poarte discuții, așa că va fi norocos dacă va ajunge la restaurant la băuturile de final. Mă descurc eu, Laurence, spuse Alfred din colțul gurii, cu același zâmbet superior care îl făcuse pe Lou să vrea să ia sticla de apă din mijlocul mesei și să i-o toarne în cap. Sunt capabil să

mă descurc singur.

— Da, bun, să sperăm că Lou va negocia repede și va avea succes, altfel întreaga zi va fi o pierdere de vreme, concluzionă domnul Patterson, adunându-și hârtiile și ridicându-se în picioare.

Întâlnirea se încheiase.

Lou simți că era în mijlocul unui coșmar, totul se prăbușea, toată munca lui de până atunci era

sabotată.

— Ce întâlnire fără rost. Credeam că o să ne spună și el cine va prelua lucrurile aici după plecarea lui, spuse Alfred tăgănat. Dar n-a spus o vorbă, îți vine să crezi? Cred că am merita să ne

anunțe, deși eu sunt în companie de mai multă vreme decât tine, așa că...

— Alfred? Lou îl privi țintă, cu uimire.

— Ce e?

Scoase un pachet de gumă din buzunar și își aruncă un drajeu în gură. Îi oferi una și lui Lou care clătină violent din cap.

— Mă simt ca în zona crepusculară, ce naiba se petrece aici?

— Ești mahmur, asta se petrece. Arăți mai degrabă ca un om fără adăpost mai mult chiar decât omul fără adăpost, râse el. Și ar trebui să iei una, îi oferi iarăși o gumă. Respirația ta miroase a vomă.

Lou îl respinse iarăși.

— De ce nu mi-ai spus despre cina de afaceri, Alfred, îl apostrofă el.

— Ba ți-am spus, zise acesta mestecând încontinuu. Sunt sigur că ți-am spus. Sau i-am zis lui Alison. Oare a fost Alison? Poate a fost cealaltă, cea cu balcoane mari. Știi tu, aia cu care te ciocăneai?

Lou plecă de lângă el ca o vijelie și se îndreptă spre biroul lui Alison, unde aruncă pe tastatură foaia cu programul mesei, oprind unghiile acrilice să mai tasteze. Ea făcu ochii mici citind raportul.

— Ce este asta?

— O masă de afaceri în seara asta. Una foarte importantă. La ora opt. Unde *trebuie* să fiu.

El se foia de colo-colo în timp ce ea citea programul.

— Dar nu poți, ai video-conferința.

— Știu, Alison, se răsti el. Dar trebuie să fiu la asta. Apăsă degetul arătător pe foaie. Aranjează lucrurile încât să se poată.

Lou intră în birou și trânti ușa. Când ajunse la biroul de lucru îngheță. Pe masă era corespondența. Se dădu câțiva pași înapoi și deschise iarăși ușa.

Alison, închise iute telefonul și ridică privirile spre el.

— Da, spuse ea pe un ton foarte amabil.

— Corespondența.

— Da?

— Când a ajuns aici?

— Dimineață la prima oră. Gabe a adus-o la aceeași oră ca de obicei.

— Nu se poate, obiectă Lou. L-ai văzut tu?

— Da, spuse ea ușor încruntată. Mi-a adus și o cafea. Era puțin înainte de nouă, cred.

— Dar nu se poate. Era la mine acasă, zise el, mai mult ca pentru sine.

— Lou, înainte să pleci, e un moment nepotrivit să punem la punct câteva detalii pentru

86

aniversarea tatălui tău?

Nici nu termină de vorbit că se întoarse înapoi în birou, trântind ușa după el.

Sunt multe feluri de apeluri deșteptătoare în lume. În cazul lui Lou Suffern sarcina de a-l trezi revenea devotatului BlackBerry, care suna în fiecare zi. La șase fix în fiecare dimineață era în pat, dormind și visând în același timp, gândindu-se la ziua de ieri și planificând în același timp ziua de mâine, când Blackberry-ul lui suna conștiincios alarma cu un sunet dinadins neplăcut pentru ureche.

Ajungea la el de pe noptieră și îl împingea în subconștient, luându-l din somn și trăgându-l în lumea

celor treji. Când se întâmpla asta, Lou se trezea; ochii săi închiși se deschideau repede. Corpul lui

era în pat, apoi afară din pat, era gol, apoi îmbrăcat. Asta însemna pentru Lou să se trezească. Era

perioada de tranziție de la somn la muncă.

Pentru alți oameni apelul deșteptător avusese o altă formă. La birou, pentru Alison spaima trasă de sarcina de la șaisprezece ani o forța să facă niște alegeri, pentru domnul Patterson nașterea primului copil îl făcuse să vadă lumea într-o altă lumină și îi afectase fiecare decizie pe care o lua, pentru Alfred pierderea averii de milioane suferită de tatăl său, pe când el avea doisprezece ani, îl

silise să meargă la școala publică timp de un an și, cu toate că se întorseseră la starea de bogăție fără

ca nimeni important să știe de acest incident al familiei, această experiență schimbase felul în

care

vedea el viața și oamenii, pentru totdeauna. Pentru Ruth, apelul deșteptător a venit într-o vacanță când

a dat peste soțul ei în pat cu bona poloneză în vârstă de douăzeci și șase de ani. Pentru micuța Lucy,

la cei cinci anișori, fusese atunci când se uitase în public la serbare și a văzut un loc gol lângă mama

ei. Sunt multe feluri de apeluri deșteptătoare, dar unul singur are mare importanță.

Astăzi însă Lou primise un altfel de apel deșteptător. Vedeți, Lou Suffern nu știa că poți fi trezit și când îți ochii deschiși. Nu înțelegea că o persoană putea fi trezită când ieșise deja din pat, se îmbrăcase în costum elegant, încheia contracte și planifica întâlniri. Nu înțelegea că o persoană poate

să se trezească atunci când se consideră calmă, relaxată și senină, capabilă să facă față vieții cu tot

ce pune în față. Alarma suna, din ce în ce mai tare în ureche și nimeni, în afară de subconștientul lui,

nu o mai auzea. Încerca să o închidă, să apese pe butonul de moșăială, ca să rămână în genul de viață

cu care se simțea în largul său, dar nu mai ținea. Nu știa că nu putea să-i spună el vieții când era momentul să învețe, ci că viața îi va da o lecție când va fi pregătit. Nu știa că nu poți apăsa doar niște

butoane pentru a ști totul; că erau niște butoane din adâncul lui pe care trebuia să apese.

Lou Suffern credea că știe totul.

Dar de abia scrijelise la suprafață.

87

17.

Ciocnire în noapte

La șapte seara, când restul colegilor lui plecaseră din clădire, absorbiți de febra cumpărăturilor de Crăciun, Lou Suffern rămăsese înăuntru, la birou simțindu-se mai puțin un om de afaceri versat și mai

mult Aloysius, școlarul pedepsit pe care se luptase din răspuțeri de-a lungul anilor să-l lase în

urmă.

Aloysius se uita la dosarele de pe biroul lui cu aceeași încântare ca la o farfurie de legume, a căror

existență verde îi controla libertatea. Aflând că Lou nu avea nicio posibilitate de a anula sau de a reprograma video-conferința, Alfred, care părea sincer dezamăgit, îl privise cu ochi nevinovați de cățeluș și începuse rolul de limitator al pagubelor, negând vehement orice implicare în toată încurcătura și concentrând discuția pe cele mai bune metode de a aborda întâlnirea. Convingător ca

de obicei, Alfred plecă, iar Lou rămase fără a-și putea aminti de ce îl acuzase la început pentru această încurcătură. Alfred avea acest efect asupra oamenilor, urmând o traiectorie ca a unui bumerang care trecuse prin rahat, dar reușise să-și găsească calea de întoarcere la aceleași brațe care

i se deschideau în întâmpinare.

Afară era întuneric și frig, cozile de mașini umpleau toate podurile și cheiurile, în timp ce trecătorii se îndreptau spre casă, numărând zilele care mai rămăseseră până la Crăciun. Harry avea

dreptate, totul se mișca prea repede, fervoarea cumpărăturilor se simțea mai mult decât evenimentul

în sine. Pe Lou îl durea capul mai rău decât dimineață și i se zbătea ochiul stâng, pe măsură ce migrena se accentua. Micșoră lumina veiozei de pe birou, simțindu-se sensibil la lumină. Nu putea

nici să gândească, necum să alcătuiască o propoziție, așa că își puse paltonul de cașmir și eșarfa și

ieși din birou îndreptându-se spre cea mai apropiată farmacie pentru a lua niște pastile împotriva durerii de cap. Știa că era mahmur, dar mai știa că se întâmpla ceva; în ultimele câteva zile parcă nu

mai era el. Dezordonat, nesigur pe sine; caracteristici legate sigur de o boală.

Holurile erau cufundate în întuneric, luminile erau stinse în birouri, cu excepția luminițelor pentru situații de urgență, necesare pentru paznicii care făceau rondul. Lou apăsă butonul pentru a

chema liftul și așteptă să audă sunetul cablurilor care trăgeau liftul în casa liftului. Dar nu se auzi nimic. Apăsă din nou butonul și se uită spre afișajul etajelor. Luminița de parter era aprinsă, dar încremenită. Apăsă din nou pe buton. Nu se întâmplă nimic. Mai apăsă de câteva ori până când nu-și

mai putu stăpâni furia și începu să bată cu pumnul. Liftul era deranjat. O situație tipică.

Se îndepărtă de lift, căutând ieșirea de incendiu, capul continuând să-l doară. Cum mai erau doar treizeci de minute până la întâlnirea de afaceri, avea suficient timp să coboare treisprezece etaje ca

să-și ia pastile. Fiind familiarizat cu holul principal, împinse câteva uși pe care nu le observase înainte și se trezi pe niște holuri înguste, de unde lipseau mochetele plușate. Ușile grele de nuc și

88

panourile de pe pereți fuseseră înlocuite cu vopsea albă și pal, iar dimensiunile birourilor erau mult

mai mici. În loc de tablourile de artă pe care le privea în fiecare zi, pe holurile biroului său, aici nu erau decât fotocopiatoare și faxuri.

Coti la stânga, se opri și chicoti în sinea lui, secretul vitezei lui Gabe dezvăluindu-se. În fața lui se afla un lift de serviciu și totul căpătă sens. Ușile se deschiseră larg, lumina albă a unui tub fluorescent ilumina micul lift. Pășii înăuntru, ferindu-și ochii de la lumina deranjantă și, înainte de a apuca să atingă butoanele panoului de comandă, ușile se închiseră și liftul coborî cu rapiditate. Viteza

lui era de două ori mai mare decât a lifturilor obișnuite și iarăși Lou avu satisfacția de a fi înțeles cum de reușea Gabe să ajungă dintr-un loc într-altul atât de repede.

În timp ce liftul continua să coboare, el apăsă din nou butonul Parter, dar acesta nu se lumină. Îl apăsă de câteva ori și, din ce în ce mai îngrijorat, privind cum se aprindeau luminițele de la fiecare

etaj. Doisprezece, unsprezece, zece... Liftul lua viteză pe măsură ce cobora. Nouă, opt, șapte... nu

părea că va încetini. Liftul făcea acum un zgomot asurzitor, iar el, cuprins de teamă și neliniște începu

să apese pe toate butoanele pe care le găsea, inclusiv cel de alarmă, dar fără niciun rezultat. Liftul

continua să cadă prin puț fără a putea fi controlat.

Cum mai erau doar câteva etaje până la parter, el se îndepărtă de uși și se ghemui, într-un colț al liftului. Își vârî capul între genunchi, își încrucișă brațele îmbrățișându-se, pregătindu-se pentru prăbușire.

Câteva secunde mai târziu liftul se opri brusc. Cabina se clătina între cabluri din cauza opririi bruște. Când deschise ochii, pe care îi ținuse închiși, văzu că se oprise la subsol. De parcă liftul ar fi

funcționat normal până atunci nu se auzi clopoțelul, dar ușile se deschiseră. El se înfioră, nu era imaginea primitoare care îl întâmpina de fiecare dată când ajungea la etajul al paisprezecelea.

Subsolul era rece și întunecos, betonat și plin de praf. Nedorind să coboare aici, Lou apăsă din nou

pe butonul Parter, pentru a se întoarce la pardoselile de marmură și la covoare, la tonurile de ciocolată caldă și crom, dar din nou butonul nu se luminează, liftul nu răspunde la comenzi, iar ușile rămăseră deschise. Nu avea de ales decât să iasă din cabină și să încerce să găsească scările de

incendiu, ca să urce un etaj până la parter. Imediat ce ieși din lift, ușile acestuia se închiseră și liftul

urcă.

Subsolul era slab luminat. La capătul coridorului un tub fluorescent de neon se aprindea și se stingea, ceea ce nu ajuta durerea lui de cap și îl făcu să se dezechilibreze de câteva ori. Se auzea un

bâzâit de mașini, tavanele nu erau izolate, așa că se vedeau toate cablurile și firele electrice. Simțea

pardoseala tare și rece sub tălpile pantofilor de piele și praful îi acoperi pantofii lustruiți. Înaintând pe coridorul îngust, căutând scările de serviciu, auzi o muzică de sub o ușă de la capătul culoarului

care cotea la dreapta. *Driving Home for Christmas* 1 a lui Chris Rea. La capătul culoarului din stânga

văzu semnul luminos al omulețului verde care semnala ieșirea, deasupra unei uși de metal. Se uită

spre încăperea de la capătul culoarului de unde se auzea muzică și răzbătea o geană de lumină pe sub

ușă. Își consultă ceasul. Mai avea timp să ajungă la farmacie și – dacă liftul ar fi funcționat – să

ajungă înapoi în biroul lui la timp pentru video-conferință. Curiozitatea puse stăpânire pe el, așa că

se îndreptă într-acolo și ciocăni la ușă. Muzica era atât de tare, încât de abia își putea auzi propriul

ciocănit, așa că deschise încet ușa și își vârî capul.

Ceea ce văzu îl lăsă fără cuvinte.

Înăuntru era o mică magazie, ai cărei pereți erau acoperiți cu rafturi de metal, până în tavan, umplute cu de toate, de la becuri până la suluri de hârtie igienică. Între rafturi se aflau două culoare,

fiecare dintre ele neavând mai mult de trei metri lungime, iar cel de-al doilea îi captă atenția lui Lou.

Lumina din tavan ajungea până jos, printre rafturi. Apropiindu-se, văzu un sac de dormit care îi era

familiar, întins de la perete pe culoarul dintre rafturi. Pe sacul de dormit se afla Gabe, care citea o carte, atât de absorbit încât nu ridică privirea când se apropie Lou. Pe rafturile de jos ardeau niște lumânări, din acelea parfumate, care se pun în băi și o mică veioză aflată în colțul încăperii arunca o

lumină portocalie. Gabe se învelea cu aceeași pătură murdară pe care Lou o recunoscuse, era cea din

ziua în care îl văzuse prima dată pe stradă. Pe unul din rafturi era un ibric, și alături un pachet de plastic cu un sandviș. Costumul cel nou atârna pe umerăș de un raft, încă acoperit în sacul de plastic,

nepurtat. Imaginea costumului elegant atârând de polița metalică din magazie îi amintea lui Lou de

salonașul bunicii lui, ceva prețios, păstrat pentru o mare ocazie, care nu venea niciodată, sau poate

venea, dar nu era recunoscută ca atare.

Gabe ridică privirea și aruncă cât colo cartea, cât pe-aci să dărâme o lumânare, în timp ce se ridica, iute.

— Lou, spuse el, înfricoșat.

— Gabe, zise și Lou fără să simtă o satisfacție, așa cum ar fi crezut.

Priveliștea care i se înfățișa era tristă. Nu e de mirare că acest om era primul la birou în fiecare dimineață și ultimul seara la plecare. Această magazie mică, înțesată de rafturi cu de toate devenise

căminul lui Gabe.

— Pentru ce e costumul? întrebă Lou, trăgând la el cu coada ochiului.

Parcă nu-și avea locul în încăperea aceea prăfuită. Totul era vechi și uzat, abandonat și uitat, totuși costumul acela scump, nou, atârna de un umerăș. Nu se potrivea cu restul lucrurilor.

— A, nu poți ști niciodată când ai nevoie de un costum bun, răspunse Gabe, privindu-l precaut. Ai să mă dai de gol? întrebă el, pe un ton nu atât îngrijorat, ci mai degrabă, interesat.

Lou îl privi și i se făcu milă.

— Harry știe că ești aici?

Gabe clătină din cap că nu. Lou chibzui o clipă.

— N-am să spun nimic.

— Îți mulțumesc.

— Ai stat aici toată săptămâna?

Gabe făcu semn din cap că da.

— E frig aici.

— Așa e. Căldura se oprește când lumea pleacă de la birou.

— Aș putea să-ți aduc pături sau un radiator electric sau ceva de genul ăsta, dacă vrei, se oferi

90

Lou, simțindu-se prost imediat ce rosti aceste cuvinte.

— Da, mulțumesc, ar fi bine.

— la loc, te rog, îi arată Gabe o ladă aflată pe raftul de jos.

Lou își suflecă mânecile când întinse mâna după ladă, nedorind ca praful și mizeria să-i strice costumul și se așeză cu precauție pe ea.

— Vrei o cafea? Mă tem că e simplă, automatul de *latté* nu funcționează.

— Nu, mulțumesc. leșisem ca să-mi iau niște pastile de durere de cap, răspunse Lou, fără să guste gluma, fiind atent la ceea ce era în jur. Îți mulțumesc că m-ai dus aseară cu mașina acasă.

— Cu plăcere.

— Te-ai descurcat bine cu Porsche-ul, îl privi fix Lou. Ai mai condus așa ceva înainte?

— A, sigur, am unul în spatele casei, se fândosi Gabe.

— Mda, scuze... De unde ai știut unde stau?

— Am ghicit, zise Gabe sarcastic, turnându-și cafea.

Cum Lou îl țintuia cu privirea, continuă.

— Casa ta era singura de pe stradă cu porți de prost gust. Și cu o pasăre deasupra. O pasăre? se strâmbă el, ca și cum i-ar fi mirosit urât.

— E un vultur, spuse Lou pe un ton defensiv. Știi, aseară am fost... încep Lou să se scuze, sau cel puțin să-și explice comportamentul de cu o seară înainte, apoi se opri, neavând chef să explice

nimănui, cu atât mai puțin lui Gabe, cel care dormea pe jos într-o magazie la subsol, dar avea îndrăzneala de a se ridica deasupra lui.

— De ce i-ai spus lui Ruth să mă lase să dorm până la zece?

Gabe îl privi țintă cu ochii lui albaștri și, în ciuda faptului că Lou avea un salariu anual de șase cifre și o casă de mai multe milioane de euro într-una dintre cele mai selecte zone din Dublin, iar

Gabe nu avea decât ceea ce se vedea, Lou se simți ca o persoană umilă, de parcă ar fi fost judecat.

— M-am gândit că ai nevoie de odihnă, răspunse Gabe.

— Cine ești tu să hotărăști asta?

Gabe zâmbi simplu.

— Ce e atât de amuzant?

— Nu-ți plac, nu-i așa, Lou?

O întrebare directă. La obiect, nu dată după vișin, iar Lou aprecia asta.

— N-aș spune că nu te plac.

— Te îngrijorează prezența mea în această clădire, continuă Gabe.

— Mă îngrijorează? Nu. Poți să dormi unde vrei. Nu mă deranjează.

— Nu asta am vrut să spun. Simți că te ameninț, Lou?

Lou își lăsă capul pe spate, râzând. Era conștient că exagerează, dar nu-i păsa. Avusese efectul scontat. Râsul lui umpluse camera și răsunase în mica magazie de beton, cu tavanul plin de cabluri,

iar simpla lui prezență părea mai mare decât spațiul lui Gabe.

— Amenințat de tine? Păi, să vedem. El făcu un gest larg cu mâinile arătând încăperea în care

91

stătea Gabe. Chiar e nevoie să spun mai mult? întrebă el cu emfază.

— O, am priceput, zâmbi Gabe cu toată gura, de parcă ar fi ghicit răspunsul la un concurs cu

întrebări. Am mai puține *lucruri* decât tine. Am uitat cât de mult ții la asta, râse el încetișor, pocnind din degete, făcându-l pe Lou să se simtă jenat.

— Lucrurile nu contează așa de mult pentru mine, se apără neconvincător Lou. Fac multe acte de caritate. Dau lucruri tot timpul.

— Da, spuse serios Gabe, chiar și cuvântul tău.

— Despre ce vorbești?

— Nici pe acela nu îl păstrezi.

Gabe începu să caute ceva într-o cutie de pantofi de pe raftul al doilea.

— Capul îl mai ai la tine?

Lou făcu semn că da, frecându-se obosit la ochi.

— Uite, zise Gabe, scoțând un mic flacon cu pastile. Te întrebi cum reușesc să ajung de la un loc la altul. la una din astea.

Le aruncă spre Lou. Acesta le studie, nu aveau nicio etichetă.

— Ce sunt astea?

— Sunt pastile magice, zâmbi el. Când le iei, totul devine mai clar.

— Nu iau droguri, i le înapoie Lou, punându-le pe sacul de dormit.

— Nu sunt droguri, făcu Gabe o grimasă.

— Atunci ce conțin?

— Nu sunt farmacist, ia-le, tot ce știi e că își fac efectul.

— Nu, mulțumesc. Lou se ridică, pregătit să plece.

— Te-ar ajuta mult, să știi, Lou.

— Cine spune că am nevoie de ajutor? se răsuci acesta pe călcâie. Știi ceva, Gabe, m-ai întrebat dacă am ceva cu tine. N-am nimic, pur și simplu nu-mi pasă de tine, sunt un om ocupat, n-am timp să

mă sinchisesc de tine, dar asta e ceea ce nu-mi place la tine, afirmații de genul ăsta. Sunt bine, mulțumesc. Sunt mulțumit cu viața mea. Mă doare capul, asta e tot, da?

Gabe încuviință, pe când Lou se îndreptă iarăși spre ușă. Gabe deschise din nou gura.

— Oamenii ca tine...

— Ca mine cum, Gabe? se răsti Lou, vorbind din ce în ce mai tare, cu fiecare propoziție. Cum

sunt oamenii ca mine? Muncesc mult? Vor să le asigure cele necesare familiilor lor? Nu stau cu fundul pe jos toată ziua cu mâna întinsă? Oamenii ca mine ajută oamenii ca tine, se abat din drum ca

să-ți dea un loc de muncă și să-ți facă viața mai bună...

Dacă Lou ar fi așteptat să audă sfârșitul propoziției lui Gabe, ar fi aflat că Gabe nu voia să spună nimic de acest gen. Gabe se referea la oamenii ca Lou aflați în permanentă competiție. Ambițioși, cu

ochii la premiu, nu la ceea ce aveau de făcut. Oamenii ca Lou care voiau să fie cei mai buni din rațiuni greșite, care ar fi ales orice cale pentru a-și atinge scopul. Să fii cel mai bun era egal cu a fi undeva la mijloc, care era egal cu a fi cel mai slab. Totul era doar o stare a existenței. Cel mai

92

important lucru era cum se *simțea* o persoană în acea stare și *de ce* era în acea situație.

Gabe voia să-i explice lui Lou că oamenii ca el se uitau constant peste umăr, urmărind mereu ce făcea altcineva, comparându-se cu acea persoană, căutând să realizeze lucruri mai mărețe, dorind

mereu să fie mai buni. Și singurul motiv pentru care Gabe voia să-i spună lui Lou Sufferm despre oameni ca Lou Sufferm, era să-l avertizeze că oamenii care se uită mereu peste umăr se ciocnesc de

ceva.

Drumurile sunt mai netede când oamenii nu se mai uită la ce fac ceilalți și se concentrează în schimb asupra lor înșiși. Lou nu-și putea permite să se ciocnească de ceva în acest punct al poveștii.

Dacă ar fi făcut-o, ar fi stricat cu siguranță finalul, până unde mai avem. Da, Lou avea multe de făcut.

Dar Lou nu rămase suficient pentru a auzi toate astea, plecă din magazia/dormitor a lui Gabe, clătînând din cap, uimit de obrăznicia lui Gabe în timp ce străbătea coridorul cu lumină fluorescentă

care se aprindea și se stingea. Găsi drumul până la ieșirea de serviciu și urcă scările până la parter.

Parterul era de un cafeniu cald, și Lou reveni în lumea lui de confort. Paznicul îl văzu de la biroul lui cum vine de pe ieșirea de serviciu și se încruntă.

— E ceva în neregulă cu liftul, îi zise Lou. Acum nu mai avea suficient timp să meargă la farmacie și să se întoarcă la video-conferință. Trebuia să se întoarcă arătând în halul ăsta,

simțindu-

se astfel, fără vlagă și cu fruntea arzând, în urechi răsunându-i cuvintele ridicole ale lui Gabe.

— E prima oară când aud de așa ceva. Paznicul veni spre el, la lift. Apăsă pe buton, acesta se aprinse imediat, iar ușile se deschiseră.

Se uită la Lou cam ciudat.

— A, nu contează. Mersi.

Lou intră în lift și apăsă pe butonul de la etajul paisprezece. Își sprijini capul de oglindă, închise ochii și visă că era acasă în pat cu Ruth, cuibărită lângă el, cu o mână și un picior peste el așa cum

facea – cum obișnuia să facă – atunci când dormea.

Când ușile se deschiseră, Lou deschise ochii, făcu un pas și țipă îngrozit.

Gabe stătea drept în fața lui pe coridor – foarte solemn – nasul aproape atingând ușile care se deschiseseră. Scutura flaconul de medicamente în fața lui Lou.

— DRACE! GABE!

— Ai uitat astea.

— Nu le-am uitat.

— Te vor scăpa de durerea aceea de cap.

Lou smulse flaconul din mâna lui Gabe, vârându-l în buzunarul pantalonilor.

— Te vei simți mai bine, zâmbi Gabe mulțumit.

— Ți-am spus că nu iau droguri. Lou vorbea încet, deși știa că nu mai era nimeni la acel etaj.

— Iar eu ți-am spus că nu sunt droguri. Gândește-te la ele ca la un remediu naturist.

— Un remediu pentru ce anume?

— Pentru multele tale probleme. Cred că mi-ai spus deja câteva.

— I-auzi cine-mi spune asta, cel care doarme pe jos într-o magazie amărâtă la subsol, șuieră

93

Lou. Ce-ar fi să iei și tu o pastilă ca să-ți repari viața? Nu cumva astea te-au băgat în bucluc de prima

dată? Să știi că m-am săturat să mă judeci, Gabe, când eu sunt aici, sus, iar tu ești acolo, jos.

Gabe îl privi cu o expresie ciudată, iar Lou se simți vinovat.

— Iartă-mă, oftă el.

Gabe dădu simplu din cap.

Lou examinează flaconul, deoarece capul îl dureaua și mai tare acum.

— De ce așa avea încredere în tine?

— Consideră-l un cadou, repetă el cuvintele rostite de Lou cu câteva zile în urmă.

Aceste cuvinte, ca și cadoul lui Gabe, aduseră fiori pe șira spinării lui Lou Suffern.

94

18.

S-a făcut!

În sfârșit singur în biroul lui, Lou luă pastilele din buzunar și le așează pe birou. Puse capul jos și închise ochii.

— Cristoase, ești la pământ, auzi o voce lângă urechea lui și se ridică imediat.

— Alfred, se frecă el la ochi, cât e ceasul?

— Șapte și douăzeci și cinci. Nu-ți face griji, n-ai întârziat la întâlnire. Mulțumită mie, zâmbi el superior, trecându-și degetele spatulate, cu unghii roase și pătate de nicotină peste biroul lui Lou, atingerea lui fiind suficientă pentru a mânji totul și a-și lăsa amprenta murdară, ceea ce îl enervă pe

Lou.

— Ei, ce sunt astea? Alfred luă flaconul și deschise capacul.

— Dă-mi-le, se întinse Lou, dar Alfred își trase mâna. Vărsă câteva în palma lui lipicioasă.

— Alfred, dă-mi-le, zise sever Lou, încercând să nu i se ghicească disperarea din voce, în timp ce Alfred mergea prin birou, agitând flaconul în sus, pentru a-i face în ciudă, cu același aer și din aceleași motive ca ale unui școlar.

— Lou, obrăznicătură mică, ce pui tu la cale? îl întrebă Alfred pe un ton care îi dădu răcori lui

Lou.

Știind că Alfred ar fi fost în stare să folosească acest lucru împotriva lui, se gândi la un răspuns.

— Se pare că vrei să născocesci ceva, zâmbi Alfred. Știu când blufezi, te-am văzut la ședințe, îți amintești? Nu ai încredere să-mi spui adevărul?

Lou zâmbi, încercând să vorbească pe un ton glumeț, deși era foarte serios.

— Sincer? În ultimul timp nu prea. Nu aș fi surprins dacă nu ai avea un plan pentru a folosi flaconul ăsta împotriva mea.

Alfred izbucni în râs.

— Haide, așa te porți tu cu un vechi prieten?

Zâmbetul lui Lou se stinse.

— Nu știi, Alfred, tu să-mi spui.

Avu loc un schimb de priviri. Alfred vorbi primul.

— Vrei să-mi spui ceva, Lou?

— Tu ce crezi?

— Uite ce e.

Alfred coborî umerii, actul de bravură încetă și intră în rolul lui Alfred cel umil.

— Dacă e vorba de întâlnirea din seara asta, fii sigur că nu am niciun amestec în suprapunerea

95

evenimentelor tale. Vorbește cu Louise. Cum Tracey a plecat și Alison a preluat, probabil unele lucruri s-au pierdut pe drum, ridică el din umeri. Deși, între noi fie vorba, Alison pare cam nebună.

— Nu da vina pe Alison, încrucișă Lou brațele.

— A, da – zâmbi el, dând din cap ca pentru sine, am uitat că între voi doi e ceva...

— Nu e nimic între noi. Alfred, pentru numele lui Dumnezeu.

— Bine, scuze. Alfred făcu un gest de fermoar închis în dreptul buzelor. Ruth nu va afla niciodată, îți promit.

Simplul fapt al menționării numelui ei îl enervă.

— Ce e cu tine? îl întrebă Lou, serios de astă dată. Ce-ai pățit? E din cauza stresului? De ce te gândești numai la prostii? Ce pui la cale? Te îngrijorează schimbările...

— Schimbările, pufni Alfred, vorbești de parcă aș fi o femeie la menopauză.

Lou îl privi fără a rosti vreun cuvânt.

— Sunt bine, Lou, zise el rar. Sunt la fel ca întotdeauna. Tu ești cel care se comportă ciudat.

Toată lumea vorbește despre asta, chiar și domnul Patterson. Poate e de la astea – el clătină flaconul

în fața ochilor lui, așa cum făcuse Gabe mai devreme.

— Sunt pastile pentru durere de cap.

— Dar nu văd nicio etichetă.

— Copiii au rupt-o, acum, gata vrei să mă lași în pace și să mi le înapoiezi?

Lou întinse mâna deschisă spre el.

— O, pastile pentru durerea de cap. Înțeleg, zise Alfred studiind flaconul. Chiar asta sunt?

Fiindcă parcă l-am auzit pe tipul fără adăpost spunând că sunt din plante?

Lou înghiți în sec.

— Mă spionezi, Alfred? Cu asta te ocupi?

— Nu, râse Alfred relaxat. N-aș face asta. O să le verific eu pe astea, ca să mă asigur că nu sunt altceva decât pastile împotriva durerii de cap, spuse el luând una, vârând-o în buzunar și înmânându-i

flaconul. E bine să știi ce se întâmplă pe aici când prietenii te mint.

— Sigur că da, îl aprobă Lou, fericit că i se înapoiaseră pastilele. Cum ar fi discuția ta cu domnul Patterson de acum câteva zile și prânzul pe care l-ați luat vinerea trecută.

Alfred era sincer șocat, un lucru neobișnuit pentru el.

— O, zise Lou încet, n-ai știut că știu, nu-i așa? Îmi pare rău. Acum ai face bine să mergi la cina aceea, altfel o să pierzi antreurile. Munca simplă, fără caviar îl prostește pe bietul Alfred.

Îl conduse la ușă pe Alfred care fusese redus la tăcere și îi făcu cu ochiul înainte de a i-o închide încet în nas.

Șapte și jumătate veni și trecu fără ca Arthur Lynch să apară pe plasma de un metru din fața lui

Lou, așezat la masa de consiliu. Conștient că putea fi văzut în orice moment de cei care ar fi urmat să

participe la video-conferință, încercă să se relaxeze în scaun, fără să adoarmă. La ora șapte patruzeci, secretara domnului Lynch îl informă că acesta va mai întârzia câteva minute.

În timp ce aștepta, Lou, căruia i se făcea tot mai somn, și-l imagina pe Alfred în restaurant,

96

nerușinat, fiind în centrul atenției, vorbind tare și făcând tot posibilul să fie amuzant; furând gloria, realizând sau punând punct unui contract cu care Lou n-ar mai fi putut fi asociat decât dacă dădea

greș. Fiindcă lipsea acum – la cea mai importantă întâlnire a anului – Lou pierdea cea mai mare șansă

de a se afirma în fața domnului Patterson. Postul lui Cliff și biroul gol care ar fi venit odată cu acesta

îi apărea în fața ochilor în fiecare zi, ca o acadea atârnată de o sfoară. Biroul acela era situat lângă

cel al domnului Patterson, și stătea gol, cu ușa deschisă. Un birou mai mare, mai luminos. Îl chema.

Trecuseră șase luni de la memorabila dimineață în care Cliff avusese căderea nervoasă – după un timp îndelungat de comportare neobișnuită – iar Lou îl descoperise pe Cliff ghemuit sub biroul lui,

tremurând din tot corpul, ținând tastatura strâns la piept. Din când în când tasta ceva, cuprins de panică, un fel de cod morse. „Ei vin după mine”, repeta el, cu ochii mari, îngroziți.

Cine erau acești ei Lou nu putuse stabili. Încercase cu blândețe să-l convingă să iasă de sub birou, să-și pună șosetele și pantofii înapoi în picioare, dar când încercase să se apropie, Cliff îl atacase, lovindu-l cu mouse-ul atașat la tastatură. Răsucise firul ca un cowboy, apoi îl plesnise peste

față. Nu forța micului mouse de plastic îl rănise, cât imaginea tânărului bărbat plin de succes care își

pierduse mințile. Biroul rămăsese gol toate lunile acelea și, pe măsură ce se răspândea prin birouri

zvonul că nu mai era mult până la decesul acestuia, simpatia pentru el se micșora, iar competiția pentru postul lui se ascuțea. Asta era valabil și în cazul lui Lou. Auzise de curând că Cliff putea primi

vizite la spital, iar Lou chiar avusese intenția să facă asta. Știa că ar fi trebuit să meargă și urma să se

ducă la un moment dat, doar că nu părea să găsească timp pentru asta...

Frustrarea lui Lou se accentuă privind la plasma care nu se mai deschidea. Tâmpilele îi zvâcneau de durere și de abia putea să gândească, deoarece migrena se întinsese de la baza capului până spre

ochi. Disperat, scoase pastilele din buzunar și rămase cu ochii la ele.

Se gândi cum știuse Gabe de întâlnirea dintre domnul Patterson și Alfred și cum aprecia corect situația în funcție pantofi, cum îi adusese cafea în dimineața trecută, cum îl dusese acasă cu mașina și

o câștigase pe Ruth de partea lui. Convingându-se că de fiecare dată Gabe nu-l dezamăgise și că

putea avea încredere în el și de această dată, el aplecă flaconul, iar din el se rostogoli o pastilută lucioasă în palma lui transpirată. El se jucă un timp cu ea, învârtind-o printre degete, o linse și, cum

nu se întâmplă nimic îngrozitor, o aruncă iute în gură și dădu pe gât un pahar cu apă.

Lou se ținea de masa de consiliu cu ambele mâini, strângând-o atât de tare, încât urmele transpirate erau vizibile pe suprafața de sticlă, menită să protejeze furnirul masiv. Așteptă. Nu se întâmpla nimic. Ridică palmele de pe masă și le studie, de parcă efectele ar fi putut fi văzute în palmele sale transpirate. Nu se întâmpla nimic neobișnuit, nimic care să-i pună viața în pericol, în afară de durerile de cap care persistau.

La șapte patruzeci și cinci, Arthur Lynch încă nu apăruse pe plasmă. Lou bătea nerăbdător cu stiloul în geamul protector al mesei, fără a se sinchisi de cum va apărea în fața oamenilor de cealaltă

parte a ecranului. Cuprins de paranoia, începuse să creadă că nu mai urma nicio video-conferință, că

Alfred pusese la cale toate astea ca să poată merge singur la cină pentru a încheia afacerea. Dar nu îi

va mai permite lui Alfred să-i saboteze munca lui. Se ridică rapid, își luă paltonul și se îndreptă spre

97

ușă. O deschise și era cu un picior dincolo de pragul ușii, când auzi o voce venind din plasma din spatele lui.

— Îmi pare tare rău că v-am făcut să așteptați, domnule Suffern, îl țintui vocea aceea.

Închise ochii și oftă, luându-și rămas bun de la biroul care arăta trei sute șaiszeci de grade din

Dublin. Încercă să ia o decizie; să fugă pentru a ajunge la cină, sau să se întoarcă la video-conferință.

Înainte de a apuca să ia o decizie, sunetul altei voci din birou făcu să i se oprească inima în loc.

— Nicio problemă, domnule Lynch, și vă rog să-mi spuneți Lou. Înțeleg că unele lucruri durează mai mult, nu e nevoie să vă scuzați. Haideți să trecem la treabă, avem multe de discutat.

— Ai dreptate, Lou. Și te rog spune-mi Arthur, te rog. Avem multe de pus la punct, dar înainte de a te prezenta acestor doi domni de lângă mine, vrei să termini ce ai de făcut acolo; parcă nu ești singur?

— Nu, Arthur, sunt doar eu aici, în birou, se auzi Lou spunând. Toți ceilalți au plecat.

— Este cineva acolo la ușă, îl văd pe ecran.

Împietrit, Lou de la ușă se întoarse încet și dădu ochi în ochi cu el însuși. Stătea la masa de consiliu, în același loc în care așteptase, înainte de a-și planifica fuga, a-și lua paltonul și a se îndrepta spre ușă. Fața care îl privea era de asemenea în stare de șoc. Pământul se învârtea sub Lou,

așa că se sprijini de ușă ca să nu cadă.

— Lou? Mai ești acolo? întrebă Arthur și ambele capete din birou se întoarseră privind spre plasmă.

— Ăă, da, sunt aici, se bâlbâi Lou, cel de la masa de consiliu, îmi pare rău Arthur, domnul acela e... un coleg de-al meu. Tocmai pleca, cred că trebuie să ajungă la o *cină de afaceri* importantă – se

întoarse aruncându-i o privire amenințătoare lui Lou, cel de la ușă, nu-i așa?

Lou făcu semn din cap că da și ieși, picioarele tremurându-i la fiecare pas. La lift se sprijini de perete, în timp ce încerca să respire normal și să îi treacă amețeala. Ușile liftului se deschiseră, iar el

se prăbuși înăuntru, apăsând pe butonul parter stând ghemuit în colț, tot mai departe de el însuși, cel

de la etajul paisprezece.

La ora opt, Lou era în sala de consiliu din birourile Patterson Development negociind cu Arthur

Lynch, iar în momentul în care Alfred și restul echipei erau conduși la mese, Lou intră în restaurant.

Își lăasă paltonul la garderobă, își aranjă cravata, își netezi părul și porni spre ei cu o mână în buzunar, iar cealaltă legănându-se pe lângă corp. Era din nou relaxat, nimic forțat, nicio mișcare necontrolată. Pentru a lucra avea nevoie să simtă legănarea corpului, mișcarea obișnuită a unui om

căruia personal nu îi pasă la ce decizie se va ajunge, dar care va face tot ce poate pentru a te convinge de contrariul, pentru că singura lui preocupare este clientul.

— Iertați-mă domnilor fiindcă am întârziat un pic, spuse el liniștit către bărbații care stăteau cufundați în studierea meniului.

Toți ridicară privirile, iar Lou fu deosebit de încântat să vadă privirea de pe fața lui Alfred: un val întreg de stări; de la surpriză la dezamăgire, la indignare, furie. Fiecare privire îi spunea lui Lou

că această încurcătură de program fusese pusă la cale în mod intenționat de Alfred. Lou făcu turul

98

mesei, dând mâna cu toți invitații, iar când ajunse la Alfred, fața încrezută a prietenului său pusese la

colț expresia șocată de mai devreme.

— Patterson o să te omoare, șopti el, din colțul gurii, dar cel puțin în seara asta se va semna un nou contract. Bine ai venit, prietene, îi scutură el mâna, luminat la față de imaginea lui Lou care urma

să fie concediat a doua zi.

— Totul s-a aranjat, răspunse simplu Lou, întorcându-se pentru a-și ocupa locul, câteva scaune mai încolo.

— Ce vrei să spui? întrebă Alfred pe un ton din care se părea că uitase unde se află.

Lou simți strânsoarea lui Alfred în jurul mâinii lui, care îl împiedica să se îndepărteze. Privi în jur zâmbind și se întoarse cu spatele. Încercă să se elibereze de strânsoarea degetelor lui Alfred.

— Ți-am spus, totul s-a aranjat, repetă Lou.

— Ai anulat video-conferința? Nu pricep, zâmbi el nervos, spune-mi și mie.

— Nu, nu, n-am anulat-o. Nu-ți face griji, Alfred, hai să ne ocupăm de invitații noștri, da? spuse el arătându-și dinții albi, reușind să se desprindă de strânsoarea lui Alfred și ajungând în sfârșit la scaunul lui. Ia să vedem, domnilor, ce ne face cu ochiul în acest meniu? Pot să vă recomand foie gras,

am mai mâncat aici, e o nebunie, zâmbi el celor de la masă și se lăsă în voia încheierii unei afaceri,

lucru care îi plăcea atât de mult.

La nouă și douăzeci, după video-conferința cu Arthur Lynch, epuizat, dar entuziasmat și triumfător, Lou stătea în fața restaurantului, privind pe geam. Avea paltonul pe el, căci vântul de decembrie îl pișca, avea fularul la gât, totuși nu simțea frigul, căci privea pe fereastră la el însuși, suav și sofisticat, captând atenția tuturor în timp ce povestea ceva. Toți păreau interesați cu excepția

lui Alfred, și după cinci minute în care făcuse tot felul de gesturi și grimase, toți bărbații începură să

râdă. După mișcărilor pe care le văzuse, Lou își dădea seama că spusese povestea cu dansul din buric.

El și colegii lui intraseră într-un bar de homosexuali din Londra, în locul unui club de noapte cu dansatoare din buric, așa cum crezuseră. Privindu-se pe el însuși povestind, luă hotărârea să nu o mai

povestească vreodată. Arăta ca un idiot.

Simți pe cineva lângă el, dar nu trebui să se uite în jur pentru a ști cine era.

— Mă urmărești? întrebă el, privind în continuare pe fereastră.

— Nu, dar m-am gândit că ai să vii aici, răspuse Gabe, tremurând de frig, cu mâinile vârâte în buzunar. Ce mai faci pe aici? Întreții mulțimea, ca de obicei, după cum văd.

— Ce se petrece, Gabe?

— Cu un tip ocupat ca tine? Ți s-a îndeplinit dorința. Acum poți face orice. Dar ai grijă, dimineață va trece efectul.

— Care dintre ei sunt eu, cel adevărat?

— Niciunul, dacă mă întrebi pe mine.

Lou îl privi, apoi se încruntă.

— Gata cu profunzimile psihologice, te rog. N-au niciun efect asupra mea.

— Amândoi sunteți adevărați, oftă Gabe. Lucrați amândoi ca de obicei. Veți fuziona într-unul

99

singur și vei fi exact așa cum ai fost.

— Și cine ești tu?

Gabe clătină din cap.

— Ai văzut prea multe filme. Sunt Gabe. Același om pe care l-ai adunat de pe străzi.

— Ce e în astea? scoase el pastilele din buzunar. Sunt periculoase?

— Un pic de profunzime. Iar asta n-a ucis pe nimeni, niciodată.

— Dar cu astea ai putea face bani frumoși. Cine mai știe despre ele?

— Cine trebuie – cei care le-au creat – și să nu îndrăznești să faci avere cu ele, altfel va trebui să dai socoteală în fața unor oameni.

Lou ezită o clipă, apoi vorbește din nou.

— Gabe, nu poți să mă dublezi și apoi să te aștepti să accept asta fără să pun întrebări. Ar putea exista consecințe medicale grave pentru mine, ca să nu mai vorbesc de reacții psihologice care mi-ar

afecta întreaga viață. Trebuie să știe și restul lumii de ele, sunt o nebunie! Hai să stăm de vorbă despre treaba asta.

— Sigur că da, îl privi Gabe cu coada ochiului. Apoi, când vei da lumii de știre, fie vei fi închis într-o celulă, în cămașă de forță sau vei deveni subiect de scandal și în fiecare zi vei citi prin ziare despre tine cu litere de-o șchioapă, la fel ca în cazul lui Dolly, oaia clonată. Dacă aș fi în locul tău mi-aș ține gura și aș profita cât aș putea de această situație fericită. Ești foarte palid. Te simți bine?

Lou râse, cuprins de isterie.

— Nu! Nu mă simt bine, nu e ceva normal, de ce te porți de parcă totul ar fi normal?!

— Probabil fiindcă m-am obișnuit cu asta, ridică din umeri Gabe.

— Te-ai obișnuit cu asta, se stropși Lou. Bun, acum unde mă duc?

— Păi de treburile de la birou te-ai ocupat, iar cealaltă jumătate a ta se ocupă de treburile de aici, zâmbi Gabe. Înseamnă că mai ai un loc special în care să mergi.

Lou reflectă puțin, apoi încet un zâmbet i se furișă pe față, iar ochii i se luminau; în sfârșit îl înțelegea pe Gabe pentru prima dată în acea seară.

— Bun, să mergem.

— Ce? păru Gabe luat prin surprindere. Unde să mergem?

— La pub. Fac eu cinste. Cristoase, de ce faci fața asta, unde te așteptai să merg?

— Acasă, Lou.

— Acasă? se strâmbă el. De ce aș face asta?

Lou se uită din nou pe geam și se văzu pe sine lansându-se într-o altă poveste.

— Asta e cea în care am fost blocat în aeroportul din Boston. Am cunoscut o femeie care mergea cu același avion, zâmbi el, întorcându-se spre Gabe ca să-i spună povestea, dar acesta dispăruse.

— Fă ce vrei, mormăi Lou. Se mai privi încă un timp, șocat, nefiind sigur dacă trăia cu adevărat această seară. Era clar că merita o bere, iar dacă cealaltă jumătate a lui urma să meargă acasă după

cina de afaceri, însemna că el putea rămâne toată noaptea fără să observe nimeni, decât persoana

lângă care se va afla. Ce zile fericite.

19.

Lou, ți-l prezint pe Lou

Un Lou victorios se îndrepta spre casă, sunetul prundișului sub roți și vederea porților electronice care se închideau în urma lui, umplându-l de satisfacție. Cina de afaceri avusese un deosebit succes,

el fusese stăpân pe situație, convinsese, negociase și întreținuse atmosfera mai bine ca oricând. Toți

râseseră la glumele lui, cele mai bune pe care le putea spune, toți îi sorbiseră fiecare cuvântul. Toți

domnii plecaseră de la masă mulțumiți că încheiaseră contractul. Lou băuse la final un ultim pahar cu

la fel de triumfătorul Alfred înainte de a pleca cu mașina acasă.

Luminile la parter erau stinse, dar la etaj, deși era târziu, erau toate aprinse, de parcă ar fi fost o pistă de aterizare pentru avion.

El păși prin întunericul de la parter. De obicei Ruth lăsa lumina de la intrare aprinsă, așa că pipăi pereții căutând butonul întrerupătorului. Era un miros care nu prevestea nimic bun.

— Bună! strigă el. Vocea lui se auzi cu ecou până la acoperiș.

În casă era dezordine, nu obișnuita ordine care îl întâmpina când venea acasă. Jucăriile erau risipite pe covor. El scoase o exclamație de enervare.

— Bună!? Ruth? întrebă el urcând scările. Se așteptă să o audă șoptindu-i să vorbească mai încet, dar nu se întâmplă așa.

În schimb, când ajunse sus, Ruth ieși în goană din dormitorul lui Lucy, trecând pe lângă el, cu mâna la gură, ochii mari și ieșiți din orbite. Dădu buzna în baie și închise ușa. Apoi o auzi vomitând.

În dormitorul de la capătul holului Lucy plângea și o striga pe mama ei.

Lou rămăsese ținut pe loc, privind de la o încăpere la alta, neștiind ce să facă.

— Du-te la ea, Lou, reuși Ruth să spună, înainte de un alt șuvoi în vasul de toaletă.

Lou ezita, iar Lucy plângea tot mai tare.

— Lou! țipă Ruth, mai insistent, de această dată.

El tresări, speriat de tonul ei și se îndreptă spre camera lui Lucy. Împinse încet ușa, privind înăuntru ca un intrus care intrase într-o lume în care nu se mai aventurase până atunci. Înăuntru îl întâmpină *Exploratoarea Dora*. Din nou, mirosul de vomă care ajunsese până jos era înțepător în camera fetei. Patul ei era gol, dar cearșafurile și păturica roz erau mototolite, acolo unde dormise.

Intră în baie de unde se auzeau plânsetele și o găsi, cu papuceii cu iepuraș în picioare, vomitând la

toaletă. Plângea, încetișor. Voma și plângea. Plângea și voma, sunetele ei făcând ecou în vasul de

toaletă.

Lou stătea acolo, privind în jur, cu servieta în mână, neștiind ce să facă. Își scoase batista din buzunar, acoperindu-și nasul și gura, pentru a bloca mirosul și a împiedica virusul să-l

101

îmbolnăvească și pe el.

Ruth se întoarse, spre ușurarea lui, îl văzu stând și privindu-și fiica de cinci ani căreia îi era rău, apoi îl ocoli pentru a avea grijă de ea.

— Gata, scumpa mea. Ruth se așeză în genunchi și își încercui brațele în jurul fiicei ei. Lou, te rog să-mi aduci două prosoape de față ude.

— Ude?

— Le uzi cu apă rece de la robinet, apoi le storci, ca să nu se scurgă apa din ele, îi explică ea calm.

— Da, sigur.

El clătină din cap, pentru sine. Ieși din baie, apoi pe hol se opri. Se uită la stânga, se uită la dreapta. Apoi se întoarse.

— Prosoapele de baie sunt...?

— În mașina de uscat rufe, zise Ruth.

— Desigur.

Se îndreptă spre mașina de uscat rufe încă ținând servieta în mână și purtând paltonul, iar cu cealaltă mână își trecu degetele peste prosoape. Maro, bej sau albe. Nu se putea decide. Alese maro,

apoi se întoarse la Lucy și Ruth, le umezi și i le dădu, nesigur, sperând că ceea ce făcuse era

corect.

— Nu încă, explică Ruth, mângâind-o pe Lucy pentru a se liniști.

— Bun, atunci, unde le pun?

— Lângă patul ei. Și ai putea să-i schimbi așternutul? A avut un accident.

Lucy începu din nou să plângă, ghemuindu-se la pieptul mamei ei. Ruth era palidă, avea părul în neorânduială, ochii obosiți, roșii și umflați. Se părea că fusese o seară agitată.

— Cearșafurile sunt tot în mașina de uscat. Iar Deoralite este în dulăpiorul de medicamente.

— Ce anume?

— Deoralite. Lui Lucy îi place cel cu aromă de coacăze. O, Doamne, spuse ea sărind în sus, cu mâna la gură, alergând pe hol spre dormitorul lor.

Lou rămase singur în baie cu Lucy care ținea ochii închiși, aplecată într-o parte. Apoi îl privi somnoroasă. El ieși din baie și începu să dea la o parte cearșafurile murdare de pe pat. În timp ce făcea asta, auzi plânsul lui Pud din camera de alături. Oftă, își puse în sfârșit servieta jos, își scoase

paltonul și sacoul de la costum, aruncându-le pe jos, în cortul Dorei. Își deschise nasturele de sus de

la cămașă, își desfăcu cravata și își suflecă mânecile.

Lou se uita fix în paharul lui cu Jack Daniels și gheață, ignorând barmanul aplecat peste teighea, care îi vorbea pe un ton agresiv la ureche.

— Mă auzi? bombăni barmanul.

— Da, da, nu-mi pasă. Limba lui Lou se împleticea în cuvinte, ca a unui țânc care merge cu șireturile desfăcute, nedându-și seama unde a greșit. Făcu un gest cu brațul prin aer, ca și când ar fi

alungat o muscă.

— Nu, amice, cum adică, *nu-ți pasă*? Las-o în pace, da? Ea nu vrea să vorbească cu tine, nu

102

vrea să-ți audă povestea, nu este interesată de tine, da?

— Da, da, mormăi Lou, apoi își aminti de blonda obraznică ce îl tot ignora. Se bucura că nu trebuia să-i mai vorbească, și-așa nu prea putea scoate mare lucru de la ea, iar ziaristul cu care vorbise mai devreme nu părea nici el interesat de uluitoarea poveste a vieții lui. Lou continua să se

uite la paharul de whiskey. În seara asta se petrecuse un fenomen și nimeni nu era interesat de povestea lui. Oare toată lumea înnebunise? Se obișnuiseră atât de mult cu noile invenții și descoperiri

științifice, încât simplul gând al unui om clonat nu îi mai șoca? Nu, tinerii din acest bar de fițe mai degrabă ar fi stat să-și soarbă cocktailurile, tinerele se fâțâiau în mijlocul lui decembrie cu picioarele

lor bronzate, fustele scurte și părul vopsit în șuvițe, poșetele de firmă atârnate de brațele scaunelor ca

niște candelabre, fiecare arătând la fel de exotica precum o nucă de cocos la Polul Nord. De asta le

păsa mai mult decât de evenimentele importante care se petreceau în țara lor. Un om fusese clonat. În

oraș, în seara asta, erau doi Lou Suffern. Bilocarea era o realitate. Se amuză în sinea lui și clătină din

cap râzând de toate astea. Era singurul care știa profunzimile lucrărilor universului și nimeni altcineva nu era interesat să le învețe.

Simți privirea barmanului, așa că încetă cu chicoteala și își concentrează atenția asupra gheții. O văzu cum plutește prin pahar, încercând să-și găsească locul, căzând tot mai adânc în lichid, pe măsură ce timpul trecea. I se scurgeau ochii privind gheața ghemuindu-se în lichid. Barmanul îl lăsă

în sfârșit în pace și îi servi pe ceilalți clienți aflați la bar. În jurul lui Lou, care era singur, zgomotul continua să se amplifice, zgomotul făcut de ceilalți; flirtau, se certau după serviciu, erau mese în care

erau strânse laolaltă doar fete, povestindu-și ultimele evenimente, grupuri de tineri care stăteau în picioare, care scrutau lumea din jur cu priviri șmechere, pe mese erau băuturi, locurile goale de lângă

ele fiind un semn că oamenii cărora le aparțineau erau afară, aprinzând brichete și închegând relații

în secțiunea fumători.

Lou privi în jur, încercând să prindă privirea cuiva, făcuse mare caz la început pentru a-și alege confidentul, preferând pe cineva care arăta bine pentru a-i împărtăși pentru a doua oară povestea lui,

dar apoi hotărî să se mulțumească cu oricine. Trebuia să existe cineva căruia să îi pese de miracolul

care se întâmplase. Singura privire pe care reuși să o întâlnească fu tot cea a barmanului.

— Mai dă-mi unul, spuse Lou cu limba împleticită, când barmanul se apropie de el. Un Jack cu gheață.

— Dar ți-am mai dat unul mai devreme, răspuse el, amuzat. Nici măcar nu l-ai atins.

— Ei, și? Lou închise un ochi pentru a reuși să-l privească.

— Ce rost are să iei două în același timp?

Auzind asta, Lou începu să râdă, tușind în același timp din cauza vântului aspru de decembrie care se cuibărise la pieptul lui, imediat ce văzuse haina deschisă și pieptul gol, ca o pisică curioasă

care pătrunde prin crăpătura ușii la auzul unui foc domol.

— Nu cred că am priceput gluma, zâmbi barmanul. Acum că la teighea lucrurile se liniștiseră, nu mai dădea băutura pentru a trece timpul, dar avea timp pentru bețiv.

— Ah, nimănui nu-i pasă, se înfurie iarăși Lou, dând din mână disprețuitor spre mulțimea din
103

jurul lui. Nu le pasă decât de Sex on the Beach, ipoteci pe treizeci de ani și de Saint Tropez. I-am ascultat, numai despre asta vorbesc.

Barmanul râse.

— Vorbește mai încet. Despre ce nu le pasă?

Lou deveni mai serios și îl fixă pe barman cât putea el de atent.

— De clonare.

Expresia de pe chipul barmanului se schimbă, ochii aprinzându-i-se, în sfârșit auzea și el altceva decât obișnuitele lamentări.

— Clonare? Te interesează mult, nu?

— Mă interesează? E mai mult decât că mă interesează, râse Lou, grozăvindu-se, apoi îi făcu cu ochiul. Mai luă o înghițitură de whiskey și se pregăti să spună povestea. S-ar putea să-ți vină greu să

crezi, dar eu – și respiră adânc – am fost clonat, începu el. Un tip mi-a dat niște pastile și eu am luat

una, zise el sughițând. Poate nu mă crezi, dar așa s-a întâmplat. Am văzut cu ochii mei.

El indică locul, dar greși distanța și se lovi în ochi. Câteva clipe mai târziu, după ce durerea trecuse și își șterse lacrimile, continuă să vorbească.

— Sunt doi ca mine – spuse el, ridicând patru degete, apoi trei, apoi două și în final unul.

— Chiar așa? Întrebă barmanul, luând un pahar de bere și începând să toarne o Guinness. Și unde e celălalt? Pariez că e treaz.

Lou râse, tușind iar.

— E acasă cu soția mea, râse el. Și cu copiii mei. Iar eu sunt aici, cu ea, arătă el spre stânga lui.

— Cu cine?

Lou se uită în stânga și aproape că se răsturnă de pe scaun.

— Cu ea – unde este?

Se întoarse iarăși spre barman.

— Poate că e la toaletă, e superbă, am stat de vorbă. E ziaristă și o să scrie despre asta. Oricum, nu contează. Eu sunt aici și *mă distrez*, iar el e acasă cu soția și copiii mei. Iar mâine, când mă trezesc, o să mai iau o pastilă, nu droguri, sunt din plante, pentru durerea mea de cap, arătă el spre

cap, serios. Și o să stau în pat, iar el se poate duce la serviciu. Ha! Câte lucruri vreau să fac, cum ar

fi – se gândi el, fără să poată să-și amintească ceva. Cum ar fi... multe lucruri. O să merg în multe locuri. E un adevărat miracol. Știi când am avut ultima zi liberă?

— Când?

Lou se gândi profund.

— Crăciunul trecut. Fără telefoane, fără computer. Crăciunul trecut.

Barmanul se îndoia de spusele lui.

— Anul ăsta n-ai avut concediu?

— Mi-am luat o săptămână cu copiii, strâmbă el din nas. Era nisip din acela blestemat peste tot, pe laptop, pe telefon. Și în asta.

El vârî mâna în buzunare, își scoase BlackBerry-ul și îl trânti pe tețghea.

104

— Ai grijă.

— ăsta mă urmează peste tot. Avea nisip în el și tot funcționa. Drogul omenirii. Chestia asta.

Apăsă din greșeală niște butoane care făcură ecranul să se activeze. Ruth și copiii îi zâmbiră de acolo. Pud cu zâmbetul lui inocent, ochii mari ai lui Lucy, privind de sub breton, Ruth îmbrățișându-i

pe amândoi. Îi privi, cu un zâmbet. Lumina se stinse, imaginea se șterse, ecranul deveni negru.

— În Bahamas, continuă el. Și țââr-țââr, m-au prins. Țââr-țââr, iar m-au prins, râse el. Iar

luminița aceea roșie. O văd în somn, la duș, de fiecare dată când închid ochii, luminița roșie și țââr-

țââr. Urăsc țârâitul acela.

— Ia-ți o zi liberă, zise barmanul.

— Nu pot. Am prea multe de făcut.

— Acum, că ești clonat poți să-ți iei toate zilele libere pe care le vrei, glumi el, privind în jur, astfel încât să nu-l mai audă nimeni.

— Daa, zâmbi Lou visător. Vreau să fac atât de multe lucruri.

— Cam ce? Ce-ai vrea să faci acum, mai mult decât orice pe lume?

Lou închise ochii și cum avea pleoapele lăsate, îl cuprinse amețeala, de era gata să cadă de pe scaun.

— Hoo, deschise el repede ochii. Vreau să merg acasă, dar nu pot. Nu mă lasă el. L-am sunat mai devreme și i-am spus că sunt obosit și vreau să merg acasă. Dar nu mă lasă, pufni el. Înălțimea

Sa a spus nu.

— Cine?

— Celălalt eu.

— Celălalt tu ți-a spus să rămâi în oraș? se strădui barmanul să nu râdă.

— El e acum acasă, nu ne putem duce amândoi. Dar sunt obosit, spuse el închizând ochii. Îi deschise însă imediat, ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Se apropie de barman și îi spuse cu voce scăzută.

— M-am uitat pe fereastră la el, știi.

— La celălalt tu?

— Ai văzut că te-ai prins? M-am dus acasă și l-am privit de afară. Se foia pe acolo cu cearșafuri și prosoape, urcând scările, coborând scările, alergând de la o cameră la alta, de nu-ți venea să crezi,

pufni el. L-am văzut mai întâi cum spunea glumele lui tâmpite la restaurant, apoi, ce să vezi, făcea paturile acasă. Crede că e în stare să le facă pe amândouă, dădu el ochii peste cap. Așa că m-am

întors aici.

— Poate că e în stare, zâmbi barmanul.

— Ce să fie în stare?

— Să le facă pe amândouă. Hai, du-te acasă, zâmbi el, luând paharul gol din fața lui Lou și îndreptându-se spre celălalt capăt al barului pentru a servi un alt client.

În timp ce tânărul dădea comanda, Lou se gândi profund la asta. Dacă nu se putea duce acasă, n-

avea unde să se mai ducă.

105

***

— Gata, scumpo, gata, tati e aici, zise Lou ținându-i părul lui Lucy strâns, mângâind-o pe spate în timp ce ea stătea deasupra toaletei și vomita pentru a nu știu câta oară în acea noapte. El stătea pe

plăcile reci de gresie, în tricou și boxeri, sprijinit de cadă, în vreme ce trupușorul ei fragil era scuturat de convulsii de vomă.

— Tati, îngăimă fetița printre lacrimi.

— Da, scumpo, sunt aici, repetă el adormit. Hai, că ai terminat. Trebuia să se termine, cât putea să mai iasă din burta ei mititică.

La fiecare douăzeci de minute pleca din patul lui Lucy la baie, unde o susținea în timp ce ea vomă, corpul ei trecând de la înghețat la fierbinte și înapoi în doar câteva minute. De obicei Ruth era

cea care stătea noaptea cu copiii când erau bolnavi sau agitați, dar din nefericire pentru Lou și pentru

Ruth, aceasta trecea prin aceeași experiență ca și Lucy în propria ei baie de la capătul holului.

Gastroenterită, un cadou adus în jurul Crăciunului celor ale căror sisteme erau gata să-și ia rămas bun

de la an înainte de cel din calendar.

Lou o duse pe Lucy la loc în pat, mâinile ei micuțe ținându-l strâns de gât. Era deja adormită, epuizată de ceea ce îi adusese acea noapte. O așeză pe pat și o înveli, căci acum era rece, și îi puse

ursulețul ei preferat aproape de față, așa cum îi arătase Ruth înainte de a alergeră din nou spre toaletă.

Mobilul lui vibră din nou pe noptiera roz de prințesă. La patru dimineața era a cincea oară că primea

un telefon de la el însuși. Privind la afișaj își văzu imaginea proiectată pe ecran.

— Ce mai e acum? șopti el în telefon, încercând să-și stăpânească mânia.

— Lou! Sunt eu, Lou! se auzi vocea de bețiv de la celălalt capăt al firului, râzând găunos.

— Nu mă mai suna, zise el, ceva mai tare.

În fundal se auzeau bașii de la muzică, larmă și sunete nedeslușite. Auzea pahare ciocnindu-se, diferite nivele de strigăte și râs explodând la fiecare câteva secunde din colțuri diferite ale sălii.

Aburii alcoolului aproape că pătrundeau prin telefon în lumea pașnică și inocentă a fiicei sale. Fără

să-și dea seama, acoperi receptorul cu o mână, pentru a proteja lumea ei adormită de intruziunea lumii adulților.

— Unde ești?

— Pe strada Leeson. Pe-aici pe undeva, strigă el. Am cunoscut o fată, Lou, îi strigă iarăși vocea.

Grozav de bună! Ai fi mândru de mine. Ai fi mândru de tine!

Iarăși un râs găunos.

— Ce?! se răsti Lou cu voce tare. Nu, nu fă nimic! strigă el, iar ochii lui Lucy se deschiseră ca doi fluturași micuți, ochisorii ei albaștri îl priviră înspăimântați, dar apoi recunoscându-l – era tatăl ei – privirea speriată dispăru, un zâmbet i se furișă pe buze, iar ochii i se închiseră, epuizați. Acea privire plină de încredere, o simplă privire declanșă ceva în interiorul lui. Știa că e protectorul ei, cel care-i putea alunga frica și o putea face să zâmbească, iar asta îi dădu o satisfacție mai mare decât simțise vreodată în viața lui. Mai mare decât contractul încheiat la cină, mai mare decât să-i vadă privirea lui Alfred când el ajunsese acolo. Îl urî pe omul de la capătul firului, cu atâta

106

intensitate, încât îi venea să-l lovească. Fiica lui era acasă, scuiându-și intestinele, într-atât era de

epuizată, de abia putea să-și țină ochii deschiși sau să stea în picioare, iar el era în oraș, îmbătându-

se, alergând după fuste, așteptându-se ca Ruth să se ocupe de astea fără el. Îl ura pe omul de la celălalt capăt al firului.

— Dar e o puicuță pe cinste, o, dacă ai putea vedea, bolborosi el.

— Nici să nu te gândești la asta, zise el amenințător, cu vocea scăzută. Jur că dacă vei face ceva, eu...

— Tu ce? Mă vei omorî? Alt răs și mai găunos. E cam greu să-ți verși nervii pe mine, prietene. Ei, unde naiba să merg, ia spune? Nu pot să vin acasă, nici să mă duc la serviciu!

Ușa dormitorului se deschise și apăru Ruth, epuizată.

— Te sun eu, închise el telefonul imediat.

— Cine era la telefon la ora asta? întrebă ea încet. Purta halat și își ținea mâinile încrucișate în jurul corpului, protector. Ochii îi erau încețoșați și umflați, părul legat în coadă de cal, și părea atât de fragilă, că un ton mai ridicat ar fi putut să o doboare și să o rupă. Pentru a doua oară în acea noapte inima lui se înmuie și se îndreptă spre ea, cu brațele deschise.

— Era doar un tip pe care îl cunosc, șopti el, mângâindu-i părul. E în oraș și s-a îmbătat. Mi-aș dori să nu mai sune, adăugă el iute. Închise telefonul și îl lăsă lângă o grămadă de ursuleți de pluș.

— Cum te simți?

El se desprinse un pic de ea, privind-o de aproape. Avea febră, dar tremura în brațele lui.

— Mă simt bine, îl privi ea, cu un zâmbet nedeslușit.

— Ba nu ești bine, du-te înapoi în pat și o să-ți aduc o compresă, o sărută el cu afecțiune pe frunte.

Ea închise ochii și se relaxă în brațele lui.

Lou aproape că-i venea să se desprindă din îmbrățișare pentru a sări în aer de bucurie, deoarece pentru prima dată după mult timp simțea că renunțase la lupta cu el însuși. În ultimele șase luni când o

îmbrățișa ea fusese rigidă și încordată de parcă prin asta îi arăta că nu îl acceptă, protesta și refuza să

îi valideze comportamentul. Avu o revelație în acel moment: ea se lăsa îmbrățișată de el; o victorie

tăcută, dar uriașă pentru căsnicia lor.

Telefonul vibră iarăși, în brațele ursuleților Paddington. Fața lui apărea și se stingea pe ecran, iar el trebuia să privească în altă parte, nesuportând să se privească. Înțelegea acum ce simțea Ruth.

— Iar te sună prietenul tău, zise Ruth, desprinzându-se încet, lăsându-l să ajungă la telefon.

— Nu, lasă-l să sune, îl ignoră el, trăgând-o mai aproape de el. Ruth, îmi pare rău, îi ridică el

bărbia, privind-o în ochi.

Ruth îl privi șocată, apoi îl examinează ca să-și dea seama care era substratul. Trebuia să existe unul. Lou Suffern spusese că-i pare rău, expresie care îi lipsea din vocabular.

Telefonul vibră, sărind din brațele ursuleților Paddington pe capul lui Winnie the Pooh, trecând de la ursuleț la ursuleț, ca un cartof fierbinte. De fiecare dată când telefonul se oprea pornea iarăși,

fața lui lumina ecranul, zâmbindu-i, râzând de el, spunându-i că era slab fiindcă pronunțase acele

107

cuvinte. Se luptă cu acea latură a lui, acea latură prostească, copilărească, irațională a lui și refuză să

răspundă la telefon, refuză să se desprindă de soția lui. Înghiți în sec.

— Să știi că te iubesc.

Parcă l-ar fi auzit pentru prima dată spunând asta. Ca și cum s-ar fi întors în timp, la primul

Crăciun pe care-l petrecuseră împreună, stând lângă brad în casa părinților ei din Galway, în timp ce

pisica se juca cu un motocel pe perna ei preferată de lângă șemineu, iar câinele bătrân lătra în grădina din spatele la orice mișca. Atunci i-o spusese Lou, lângă bradul alb artificial care fusese adus de părinții lui Ruth doar cu câteva ore înainte – domnul O'Donnell ar fi dorit un brad natural, dar n-avea chef să dea într-una cu aspiratorul pentru a strânge acele căzute. În pomul de plastic se

aprindeau încet luminițele una câte una, verzi, roșii și albastre, apoi se stingeau din nou. Acest joc a

continuat la nesfârșit, relaxant, ca o răsuflare care urcă și coboară în sus și-n jos. Era prima clipă în

care stăteau împreună în acea zi, singurele clipe pe care le aveau înainte ca el să doarmă pe canapea,

iar Ruth să dispară în camera ei. Nu intenționa să o spună, de fapt n-ar fi vrut să o spună vreodată,

dar îi ieșise din gură, firesc. Se împotrivi un timp, întorcând cuvintele pe toate părțile, neavând curajul să le rostească. Dar cuvintele ieșiseră, iar lumea lui se schimbă numaidecât. Douăzeci de ani

mai târziu, în dormitorul fiicei lor, parcă retrăia iar și iar aceeași clipă, cu același sentiment de plăcere și de surpriză pe chipul lui Ruth.

— O, Lou, zise ea încet, închizând ochii și savurând momentul. Apoi deodată deschise ochii, alarmată, ceea ce îl sperie pe Lou, neștiind ce va spune ea. Comportamentul lui din trecut venea în

torente spre el, care stătea cuprins de panică, ca o școală de fantome ce veniseră să-l bântuie și să-l

apuce de la spate. Se gândi la cealaltă parte a lui, care era undeva în oraș, în stare de ebrietate, poate

distrugând această nouă relație cu soția lui, distrugând reparațiile care le luaseră atât de mult timp să

le realizeze. Avu o viziune a celor doi Lou, unul construind un zid de cărămidă, celălalt venind din spatele lui cu un ciocan în mână, dărâmând totul imediat ce fusese construit. În realitate asta făcuse

Lou de la bun început. Construisese familia cu o mână și cu cealaltă comportamentul său distrugea tot

ce se străduise el să creeze.

Ruth îi dădu repede drumul, se îndepărtă de el și fugi în baie, unde el auzi capacul vasului de toaletă ridicându-se și conținutul intestinelor ei golindu-se în vas. Neputând suporta să fie cineva cu

ea în momente ca acestea, în timp ce vomă, reuși să ridice piciorul și să închidă ușa băii.

Lou oftă și se prăbuși pe covor, în teancul de ursuleți. Apoi ridică telefonul care începuse să sune pentru a cincea oară.

— Ce mai e acum? întrebă morocănos, așteptând să audă propria voce de om beat la celălalt capăt al firului. Dar nu era așa.

108

20.

Băiatul rebel 4

— Prostii, spuse Băiatul rebel când Raphie făcu o pauză pentru a respira.

Raphie nu spuse nimic, așteptând să audă ceva mai constructiv de la Băiatul rebel.

— Aiureli, nimic altceva, zise el iar.

— Gata, destul, zise Raphie, ridicându-se de la masă și strângând cana, paharul de plastic și ambalajele bomboanelor de ciocolată pe care acesta le mestecase în timp ce îi povestea. O să te las

acum liniștit ca să o aștepți pe mama ta.

— Nici gând! izbucni Băiatul rebel.

Raphie continuă să meargă spre ușă.

— Nu poți să termini povestea aici, zise el, nevenindu-i să creadă. Nu poți să mă lași în punctul ăsta.

— Ei bine, asta pățești fiindcă ai fost nerecunoscător, ridică Raphie din umeri și fiindcă arunci curcani și spargi ferestre.

El plecă din camera de interogatoriu.

Jessica era în oficiul micuț al poliției, făcând o altă cafea. Avea ochii roșii și cearcăne.

— Ai luat deja pauză de cafea? se prefăcu el că nu îi observă paloarea.

— Stai acolo de o grămadă de timp, spuse ea în timp ce își sorbea cafeaua, nedesprinzându-și cana de buze, cu ochii pe panoul din fața ei. Unde ai ajuns cu povestea?

— Acolo unde Lou Suffern se dublează pentru prima oară.

— Și el ce-a spus?

— Cred că a folosit cuvântul „Prostii”, urmat îndeaproape de „Aiureli”.

— Ai ajuns mai departe decât credeam, zâmbi Jessica. Ar trebui să-i arăți înregistrările din acea noapte.

— Am primit înregistrarea video de la pub? întrebă Raphie, în timp ce pregătea apă fierbinte pentru ceai. Cine lucrează acolo în ziua de Crăciun? Moșul?

— Nu, n-am primit-o încă. Dar înregistrarea conferinței video arată un tip care arată exact ca Lou care iese din birou. Unii oameni de la Patterson Developments nu par să știe cum să-și ia o zi

liberă, dădu ea ochii peste cap. În ziua de Crăciun, pe bune.

— Ar putea fi tipul acela, Gabe, la video-conferință. Seamănă atât de mult unul cu celălalt.

— Se poate.

— În definitiv, el unde e? Trebuia să fie aici de o oră.

Jessica ridică din umeri.

— Ar fi bine să-și miște fundul mai repede și să-și aducă permisul, așa cum i-am spus, se înfurie Raphie. Altfel...

— Altfel ce?

— Altfel mă duc eu să-l aduc.

Ea coborî încet cana și ochii aceia intenși, care ascundeau secrete îi sfredeliră pe ai lui.

— Pentru ce să-l aduci, Raphie?

Raphie o ignoră și își turnă o altă cafea, adăugând două lingurițe de zahăr, dar Jessica – simțindu-i starea – nu protestă. El umplu un pahar de plastic cu apă și porni spre hol.

— Unde te duci? strigă Jessica după el.

— Să termin povestea, mormăi acesta.

Restul poveștii

Omul zilei

Trezește-te, trezește-te, auzi Lou o voce în visele lui de bețiv, unde totul era reluat de peste o sută de

ori: îi netezește sprâncenele lui Lucy, îi pune suzeta înapoi în gură lui Pud, îi ține părul lui Lucy, care

stă aplecată peste toaletă, își îmbrățișează soția, corpul lui Ruth lipit de al lui, apoi iar înapoi la sprâncenele lui Lucy, Pud iar aruncă suzeta, zâmbetul lui Ruth când el i-a spus că o iubește.

Simți un miros de cafea proaspăt preparată chiar sub nasul lui. Deschise în sfârșit ochii și tresări văzând imaginea care îl întâmpinase, lovindu-și capul de pardoseala de ciment.

Îi trebuiră câteva clipe ca să înțeleagă ceea ce vede. Uneori priveliștea care îl întâmpina când deschidea ochii dimineața era mai încurajatoare decât în altele. Spre deosebire de cafeaua care îi era

oferită în acest moment, la câțiva centimetri de nas, era mai obișnuit cu sunetul apei trase la

toaletă

care să-l trezească dimineața. Adesea așteptarea ca misterioasa care trăgea apa la toaletă să iasă de

la baie și să-și arate fața în dormitor era una lungă și enervantă și, în unele situații rare, Lou profita

de ocazie ca să dispară din pat și din clădire – exact în același timp – înainte ca misterioasa femeie

să aibă ocazia de a-și arăta chipul.

Dar în această dimineață, după ce Lou Suffern fusese dublat pentru prima dată, se confruntă cu un

cu totul alt scenariu; un bărbat de aceeași vârstă cu el îi oferea o cană de cafea, având un zâmbet

satisfăcut pe față. Asta era o situație cu totul nouă. Din fericire tânărul era Gabe, iar Lou descoperi,

spre ușurarea lui, că erau amândoi îmbrăcați și că nu se auzise apa trăgându-se la toaletă. Având o

durere teribilă de cap și o duhoare insuportabilă de șobolani putreziți în gură, ca un candidat la prezidențiale care vorbea unei săli în campania de promovare, el făcu ochii roată.

Stătea pe jos. Își dădea seama de asta fiindcă era pe ciment și exista o distanță mai mare până la tavanul cu firele care atârnau din el. Pardoseala era tare, deși stătea pe un sac de dormit. I se strâmbase gâtul fiindcă stătuse într-o poziție ciudată lângă peretele de beton. Deasupra lui, rafturi de

metal se înălțau până în tavan, grele, cenușii, reci și deprimante, ca macaralele care umpleau cerul

Dublin-ului, invadatori din metal conducând un oraș în plină dezvoltare. La stânga, o veioză era vinovată de lumina albă neiertătoare care nu lumina prea mult încăperea, ci stătea în capul lui Lou, ca

un pistol ținut de o mână sigură. Se afla evident în magazia lui Gabe, de la subsol. Gabe stătea aplecat deasupra lui cu mâna întinsă în care ținea o cană de cafea aburindă. Imaginea îi era familiară,

era imaginea în oglindă de acum o săptămână, când Lou se oprise pe stradă pentru a-i oferi o cafea

lui Gabe. Doar că de data asta imaginea era inversată și deranjantă, ca oglinzile de la bâlci, fiindcă

atunci când Lou evaluă situația, el era aici, jos, iar Gabe era acolo, sus.

— Mersi.

Luă cana din mâinile lui Gabe, încălzindu-și mâinile în jurul ei. Tremura de frig.

— Îngheți aici.

Vorbea răgușit, și când se ridică, simți greutatea lumii prăbușindu-se pe capul lui, căci mahmureala pentru a doua dimineață la rând îi amintea că deși vârsta îi adusese multe chestii de sărbătorit – de pildă nasul care, copil fiind, fusese mereu prea mare pentru fața lui, căpătase în sfârșit, pe la treizeci de ani un aspect firesc – mahmureala de azi nu făcea parte dintre ele.

— Mda, mi-a promis cineva că o să-mi aducă un radiator, dar încă îl mai aștept, mustăci Gabe.

Nu-ți face griji, am auzit că se poartă buzele vineții.

— O, îmi pare rău, o să o rog pe Alison să se ocupe de asta, murmură Lou sorbind din cafea.

Momentul inițial al trezirii în care înțelese unde se află trecuse și odată ce confuzia locului în care se

găsea fu risipită și poziția lui stabilită, se relaxă și începu să bea. Dar o înghițitură de cofeină îl alertă asupra altei probleme.

— Ce naiba fac eu aici? întrebă el.

Se ridică în capul oaselor și se studie atent, căutând explicații. Era îmbrăcat cu costumul de ieri, mototolit, cu câteva pete îndoielnice pe cămașă, cravată și jachetă. De fapt era mizerie oriunde se uita.

— Ce naiba e cu mirosul ăsta?

— Cred că e de la tine, zâmbi Gabe. Te-am găsit astă noapte în spatele clădirii vomitând într-o pubelă.

— O, doamne, șopti Lou, acoperindu-și fața cu mâinile, apoi ridică privirile nedumerit. Dar aseară eram acasă. Ruth și Lucy; le era rău. Și imediat ce ele au adormit, s-a trezit Pud, își frecă el

obosit fața. Doar n-am visat toate astea?

— Nu, răspunse vesel Gabe, turnându-și apă fierbinte peste cafeaua solubilă, ai făcut și asta. Ai avut o seară plină, nu-ți amintești?

Lui Lou îi luă ceva timp pentru a-și aminti evenimentele de noaptea trecută, dar amintirile numeroase – pastila, dublarea – îl copleșiră dintr-o dată ca o mașină de mingi de tenis la viteză maximă.

— Fata pe care am cunoscut-o.

Nu mai continuă propoziția, dorind și nedorind în același timp să afle răspunsul. O parte din el era sigură că este nevinovat, cealaltă parte voia să se ia pe sine afară și să se bată, fiindcă era posibil

să-și fi pus din nou în pericol căsnicia. Îl trecură niște transpirații reci, ceea ce adăuga o nouă mireasmă amestecului de mirosuri existente.

Gabe îl lăasă să fiarbă un timp, în timp ce își sorbea cafeaua cu înghițituri mici, ca un șoarece adulmecând o bucată de brânză proaspătă.

— Ai cunoscut o fată? întrebă făcând ochii mari și inocenți.

— Ă, da, am cunoscut o... nu mai contează, eram singur astă noapte când m-ai găsit?

Aceeași întrebare, alte cuvinte. Amândouă în același timp.

— Într-adevăr, erai foarte singur. Dar nu te simțeau în singurat, erai încântat să-ți ții companie și

113
mormăiai ceva despre o fată, îl tachină Gabe. Se părea că ai pierdut-o și nu-ți aminteai unde ai pus-o.

N-ai găsit-o pe fundul pubelei, oricum, deși poate dacă am fi dat la o parte stratul de vomă depus în
coșul de reciclare a hârtiei, femeia ta din carton poate că ar fi ieșit la iveală.

— Ce am spus? Adică nu vreau să știu exact, doar spune-mi dacă am zis ceva despre – fir-ar să fie – dacă am făcut ceva. Ruth o să mă omoare. Sunt cel mai mare bou, zise el cu lacrimi în ochi, lovind lada care era lângă sacul de dormit, furios.

Zâmbetul lui Gabe se stinse, respectând această latură a lui Lou.

— Nu i-ai făcut nimic.

— De unde știi?

— Știu eu.

Lou îl studie, cu atenție, curios, suspicios, dar crezând tot ce-i spunea, în același timp. Gabe părea să însemne totul pentru el acum, singurul părinte, răpitorul pe care îl plăcea tot mai mult, singura persoană care îi înțelegea situația, dar care îl pusese în acea situație. O relație periculoasă.

— Gabe, trebuie să vorbim de pastilele astea. Nu mai vreau să le iau, zise Lou, scoțându-le din buzunar. Adică aseară a fost o revelație, în multe feluri – se frecă el obosit la ochi, amintindu-și

sunetul vocii sale de bețiv la telefon. Vreau să zic, acum sunem doi de-alde mine?

— Nu, ești iarăși unul singur, explică Gabe. Vrei o smochină?

— Dar Ruth, îl ignoră Lou. Se va trezi, iar eu voi fi dispărut. Va fi îngrijorată. Unde am dispărut așa?

— Se va trezi, iar tu vei fi la serviciu, ca de obicei.

El absorbi informația, calmându-se un pic.

— Dar nu e corect, nu are sens. Trebuie să-mi spui de unde le ai.

— Așa e, trebuie să-ți spun, zise Gabe serios, luând flaconul din mâna lui Lou și vârându-l în buzunar. Dar nu chiar acum. Încă nu a venit timpul.

— Cum adică nu a venit timpul? Ce mai aștepți?

— Adică e aproape opt și jumătate, iar tu trebuie să ajungi la întâlnire înainte ca Alfred să ia potul cel mare.

Auzind asta, Lou puse imediat cafeaua la întâmplare pe raft, între un prelungitor și câteva capcane de șoareci și sări în picioare, uitând instantaneu de preocuparea lui pentru pastilele misterioase, fără să se mai întrebe de unde știa oare Gabe despre întâlnirea lui de la opt și jumătate.

— Ai dreptate, trebuie să plec, dar vorbim mai târziu.

— Nu poți să mergi așa, uită-te în ce hal arăți, râse Gabe privindu-i costumul murdar și mototolit. Și miroși a vomă. Și a urină de pisici. Crede-mă, îl cunosc, știu ce spun.

— Nu-i nimic, se uită Lou la ceas în timp ce își scotea sacoul. O să fac un duș rapid la birou și o să mă schimb în costumul de rezervă.

— N-ai cum. Îl port eu, ai uitat?

Lou se uită spre Gabe, amintindu-și că i-a dat hainele de schimb în prima zi în care l-a angajat.

Mai mult ca sigur Alison nu înlocuise acele haine, era prea nouă pentru a ști că trebuie să facă asta.

114

— Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar! El se foia de colo colo în camera micuță, rozându-și unghiile cu manichiura făcută, rupându-le și scuipându-le pe jos.

— Nu-ți face griji, menajera mea le va strânge, zise Gabe amuzat, privind unghiile care cădeau pe pardoseala de ciment.

— Magazinele nu deschid până la ora nouă, de unde naiba pot să fac rost de un costum? îl ignoră

Lou, foindu-se de colo-colo.

— Nu-ți fie teamă, cred că am ceva în garderoba mea ambulantă, zise Gabe dispărând pe primul culoar și reapărând cu costumul cel nou, învelit într-un sac de plastic. După cum am spus, nu știi niciodată când ai nevoie de un costum. E mărimea ta, ia te uită. Parcă a fost făcut pentru tine, clipei

din ochi. Fie ca demnitatea ta exterioară să oglindească demnitatea interioară a sufletului tău, zise

Gabe, înmânându-i costumul.

— Da, bine, mulțumesc, zise Lou nesigur, luându-l din mâinile lui Gabe.

În liftul gol Lou se privea în oglindă. Nu mai avea nimic în comun cu omul care se trezise pe pardoseala de ciment acum o oră. Costumul pe care i-l dăduse Gabe, deși nu era creația vreunui designer renumit – lucru cu care Lou nu era obișnuit – era în mod surprinzător costumul care i se potrivea cel mai bine. Cămașa și cravata bleu asortate cu sacoul și pantalonii bleumarin îi puneau în

evidență ochii, inocenți, ca ai unui înger.

Lucrurile mergeau foarte bine pentru Lou Suffern în acea zi, arăta din nou impecabil, avea

pantofii lustruiți de Gabe și pășea din nou în pas vioi. Iarăși se legăna în timp ce mergea, ținând mâna

stângă în buzunar, iar brațul drept se mișca liber pe lângă corp în ritmul pașilor, fiind disponibil să răspundă la telefon și/sau să strângă o mână întinsă în orice moment. Era omul zilei. După un telefon

dat soției și lui Lucy, devenise tatăl anului, după spusele fetiței, și avea șanse să devină soțul anului

în următoarea decadă. Era fericit, atât de fericit încât fluieră și nu se opri nici când Alison îi dădu vestea că sora lui era la telefon. Luă vesel receptorul și se sprijini de biroul lui Alison.

— Marcia, bună dimineața, zise el voios.

— Ei, dar ce bine dispus mai ești astăzi. Știu că ești ocupat, Lou, nu vreau să te țin mult, voiam doar să-ți spun că am primit invitațiile la petrecerea tatei, sunt... foarte drăguțe... foarte sofisticate...

eu nu aș fi ales așa ceva... în fine, sunt câteva persoane care mi-au spus că nu le-au primit.

— O, probabil că s-au rătăcit la poștă, zise Lou. O să le trimitem azi.

— Dar este mâine, Lou.

— Ce anume? se încruntă el, încercând să se concentreze asupra calendarului de pe perete.

— Da, petrecerea e mâine, spuse ea ușor neliniștită. Nu vor primi invitațiile dacă le trimitem acum. Voiam doar să mă asigur că toată lumea poate veni fără invitație, e doar o petrecere de familie.

— Nu-ți face griji, trimite prin e-mail toată lista și vom avea o listă de participanți la intrare.

Totul e sub control.

— Aș putea aduce câte ceva pentru...

— Totul e sub control, zise el hotărât.

El își privi colegii intrând în sala de consiliu, Alfred intrând în urma lor în pantalonii lui

115

marinărești și sacoul cu nasturi aurii, de parcă era căpitanul unui vas de croazieră.

— Ce-o să fie la petrecere, Lou? întrebă neliniștită Marcia.

— Ce-o să fie? râse Lou. Haide Marcia, vrem să fie o surpriză pentru toată lumea.

— Tu știi ce va fi?

— Dacă știu ce va fi? Pui la îndoială talentele mele organizatorice?

— Mă îngrijorează că ai repetat fiecare cuvânt din întrebările mele doar pentru a câștiga timp de gândire, zise ea, liniștită.

— Sigur că știu ce va fi, doar nu credeai că o voi lăsa pe Alison să facă totul singură, râse el. Ea nici măcar nu-l cunoaște pe tata, comentă el, ca un ecou al murmurilor pe care le auzise de la alți membri ai familiei.

— E foarte important să fie implicat cineva din familie, Lou. Alison pare o persoană tare drăguță, dar nu-l cunoaște deloc pe tata, nu? Am sunat-o ca să o ajut, dar nu părea să fie prea doritoare. Aș vrea ca tata să simtă că e petrecerea vieții lui.

— Așa va fi, Marcia, așa va fi. Lui Lou i se strânse stomacul. Ne vom distra cu toții, îți promit.

Știi că nu voi ajunge acolo de la început, fiindcă avem petrecerea de Crăciun la birou. Trebuie să rămân acolo ceva timp, după care voi veni imediat.

— Știi și te înțeleg. O, Doamne, Lou, vreau doar ca tata să fie fericit. Și el e tot timpul preocupat de fericirea noastră. Vreau ca în sfârșit să se relaxeze și să se simtă bine.

— Mda, înghiți Lou în sec, neliniștit. Și eu. Bun, acum mă grăbesc, trebuie să ajung la o întâlnire.

Ne vedem mâine, da?

Îi înapoie receptorul lui Alison, dar zâmbetul i se stinse.

— E totul sub control, da?

— Ce anume?

— Petrecerea, se răsti el. Petrecerea tatălui meu.

— Lou, am tot încercat să-ți pun câteva întrebări despre asta...

— E totul sub control? Fiindcă dacă nu e, mi-ai spune.

— Desigur, zâmbi Alison neliniștită. Locul pe care l-ai ales este foarte, hm, cool, să spunem, și au propria echipă de organizare a evenimentelor, ți-am mai spus asta, zise ea repede. De câteva ori

pe săptămână. Ți-am lăsat pe birou niște propuneri privind mâncarea și muzica, pentru ca să hotărăști, dar fiindcă nu te-ai hotărât a trebuit să aleg eu...

— Bun, Alison, în viitor, când întreb dacă totul e sub control, vreau doar un da sau un nu, zise el ferm, dar politicos. Nu am timp de întrebări și bilețele. Vreau doar să știu dacă poți să faci asta sau

nu. Dacă nu poți, nu e nimic, vom căuta pe altcineva care poate, ai înțeles?

Ea încuviință scurt din cap.

— Grozav, bătu el din palme și plecă de lângă biroul ei. Acum mă duc la ședință.

— Poftim, îi dădu ea dosarele. Și felicitări pentru cele două contracte de ieri, toată lumea vorbește numai despre asta.

— Chiar?

116

— Da, zise ea făcând ochii mari. Unii spun că vei obține postul lui Clif.

Asta era o muzică frumoasă pentru urechile lui Lou, dar el încercă să minimalizeze.

— Haide, Alison, să nu sărim calul. Toți îi dorim bietului Cliff o însănătoșire rapidă.

— Sigur că da, dar... în fine, zâmbi ea. Ne vedem mâine la petrecere?

— Sigur că da, zâmbi el, dar de abia când se îndreptă spre sala de consiliu, înțelese ce voise ea să spună.

Când Lou intră în sala de consiliu, fu ovaționat în picioare. Toți cei doisprezece oameni de la masă se ridicară să-l aplaude, zâbind cu toți dinții, cu gura până la urechi, deși aveau ochii

obosiți

și umerii încordați. Cu asta se confruntau toți cei pe care îi cunoștea. Nu dormeau suficient, nu puteau

să se desprindă de serviciu sau de aparatele care îi țineau în legătură cu serviciul, laptopuri, PDA-uri

și telefoane mobile, aparate pe care fiecare membru al familiilor lor ar fi dorit să le arunce la toaletă.

Sigur că se bucurau cu toții pentru ei, mult prea obosiți și încărcăți de energie electro-magnetică. Toți

funcționau pentru a rămâne în viață, a plăti ipotecă, a face prezentări, a-și îndeplini planul, a-și

mulțumi șeful, fiecare om din acea încăpere își petreceau toată ziua încercând să facă cât mai multă

muncă înainte de Crăciun și, făcând asta, mormanul de probleme personale se făcea tot mai mare. Dar

de acestea urmau să se ocupe în timpul vacanței de Crăciun. În sfârșit aveau timp pentru momente

festive în familie, pe care le lăsaseră la o parte tot anul. O, ce veste minunată!

Aplauzele fuseseră inițiate de domnul Patterson, extrem de radios, urmat de toți ceilalți, mai puțin Alfred, care se ridicase foarte încet. În timp ce toți ceilalți erau deja în picioare, el de abia își împingea scaunul înapoi. Pe când ceilalți începuseră deja să aplaude, el își așeza cravata și se încheia la nasturii aurii. Reuși și el să bată din palme înainte ca aplauzele să se stingă, dar o făcu ca

un balon care s-a spart.

Lou dădu înconjur mesei strângând mâini, bătând pe spate, sărutând obraji. Când ajunse la Alfred, acesta se așezase deja, dar îi oferă lui Lou o mână moale, neconvingătoare.

— Ești omul zilei, zise vesel domnul Patterson, strângându-i mâna călduros și punând mâna stângă pe antebrațul stâng al lui Lou. Se dădu înapoi și îl privi mândru pe Lou, ca un bunic privind-

și nepotul la o premieră la școală, cu mândrie și admirație.

— După ședința asta o să stăm de vorbă, zise el încet, în timp ce ceilalți vorbeau între ei. Știi că vor fi niște schimbări după Crăciun, nu e un secret, zise el solemn, menținând respectul pentru Cliff.

— Da, îl aprobă Lou liniștit, fiind foarte încântat că i se împărtășise personal acest secret, deși toți îl știau.

— Vorbim, da? zise hotărât domnul Patterson și, cum conversațiile celorlalți încetară, se așeză, punând capăt discuției lor.

Simțind că plutește, Lou își ocupă locul, fiindu-i greu să se concentreze la restul discuțiilor. Cu coada ochiului văzu că Alfred prinsese finalul discuției lui cu domnul Patterson.

— Pari obosit, Lou, ai sărbătorit toată noaptea? întrebă un coleg.

— N-am închis un ochi toată noaptea. Am stat cu fetița mea care a avut ceva la stomac și a vomat. Și soția a avut aceeași problemă, deci a fost o noapte agitată, zise el gândindu-se la Lucy

117

așezată în pat, bretonul acoperindu-i jumătate din față.

Alfred izbucni în râs, care se auzi cu ecou în încăpere.

— Și fiul meu a avut ceva asemănător săptămâna trecută, zise domnul Patterson, ignorând izbucnirea lui Alfred. Circulă un virus.

— Da, chiar că circulă, repetă Alfred uitându-se la Lou.

Agresiunea emana de la Alfred în valuri, aproape la fel de vizibil precum căldura ridicându-se pe o șosea din deșert. Se strecura afară din sufletul lui, tulburând aerul din jur, iar Lou se întreba dacă ceilalți o putea vedea. Lui Lou îi părea rău pentru el, vedea cât de pierdut și de temător era.

— Dar nu trebuie să mă felicitați doar pe mine, zise Lou către cei de față. Alfred a fost și el la contractul din New York. Și a făcut de asemenea o treabă bună.

— Absolut, se învioră Alfred, întorcându-se către cei prezenți și jucându-se cu cravata, ceea ce îl enervă pe Lou. A fost drăguț din partea lui Lou care a venit pe la sfârșit, când eu încheiam afacerea.

Toată lumea râse, dar pe Lou îl atinsese în altă parte; într-un loc unde îl durea. În acel moment era iar Aloysius, avea opt ani, era în echipa de fotbal a școlii și fusese luat de pe teren chiar înainte

de fluierul final fiindcă un coleg, gelos pe faptul că Lou marcase mai multe puncte decât el, îi dăduse

o lovitură între picioare, făcându-l să cadă în genunchi și să respire greu, cu fața roșie, amețit și cu o

senzație de vomă. La fel ca și comentariul lui Alfred de acum, nu îl duruse atât lovitura, cât persoana

care o dăduse și motivul din spatele ei. Stătea pe teren, cu mâinile la vintre, fața roșie și

transpirată,

frustrarea ieșind din toți porii, în timp ce era înconjurat de restul echipei care îl privea întrebându-se

dacă se prefăcea sau nu.

— Da, l-am lăudat deja pe Alfred, spuse domnul Patterson fără să-l privească, dar două contracte în același timp, Lou, cum naiba ai reușit? Știm cu toții că poți face mai multe lucruri deodată, dar ce utilizare extraordinară a managementului timpului și, desigur ce aptitudini de negociator.

— Da, extraordinar, îl aprobă Alfred, pe un ton jucăuș, deși dedesubt era venin, aproape de necrezut. Poate nefiresc. Ce a fost Lou, viteza?

Se auziră câteva râsete stânjenite, o tuse, apoi tăcere. Domnul Patterson întrerupse tensiunea, pornind ședința, dar răul fusese făcut. Alfred făcuse să plutească ceva în aer. O întrebare înlocuise

ceea ce mai devreme fusese admirație, o sămânță fusese plantată în mintea fiecăruia și, indiferent

dacă fusese crezut sau nu, de fiecare dată când Lou va realiza ceva sau va fi menționat numele lui în

viitor, vor reflecta o clipă la comentariul lui Alfred, poate subconștient, iar sămânța aceea va crește,

va ieși la iveală din pământul murdar, ițindu-și capul urât.

După cât muncise de mult, pierzând sărbătorile familiei, fugind de acasă pentru a ajunge la birou, sărutând grăbit obrații lui Ruth pentru a avea timp de strângeri de mână lungi la birou, venise în sfârșit și vremea lui. Două minute de strângeri de mână și aplauze. Urmate de o sămânță de îndoială.

— Pari fericit, comentă Gabe, punând un pachet pe un birou din apropiere.

— Gabe, prietene, îți rămând profund îndatorat.

118

Lou radia după plecarea de la ședință, mai că-i venea să-l îmbrățișeze. Spuse cu voce scăzută.

— Poți să-mi mai dai alea... flaconul înapoi, te rog? Am fost foarte obosit și agitat azi dimineață și nu știu ce m-a apucat, am început să cred în chestia asta cu remediile naturiste.

Gabe nu răspunse, continuă să așeze plicuri și pachete pe birourile din apropiere, în timp ce Lou îl privea plin de speranță, ca un câine așteptând să iasă la plimbare.

— Doar că o să am nevoie de mult mai multe, de acolo de unde le aduci, înțelegi? Făcu el cu ochiul.

Gabe îl privi nedumerit.

— Cliff nu se mai întoarce, spuse Lou încet, încercând să-și ascundă entuziasmul, l-au concediat.

— A, bietul om care a avut căderea nervoasă, zise Gabe punând obiecte pe birou.

— Da, strigă Lou entuziasmat. Să nu spui la nimeni lucrul ăsta.

— Că Cliff nu se mai întoarce?

— Da și știi tu, se uită el în jur. Alte chestii. Poate o slujbă nouă, mai degrabă o promovare. Un salariu frumușel, rânji el. O să-mi spună mai multe chestii despre asta curând, își dresă Lou vocea.

Deci indiferent ce îmi va spune voi avea nevoie de remediile acelea natursite drăguțe fiindcă nu e posibil să muncesc ca până acum fără să divorțez sau să ajung la trei metri sub pământ.

— A, da. Acelea. Ei, nu pot să ți le mai dau, continuă Gabe împingând căruciorul pe hol. Lou îl urmă iute, ca un câine Jack Russell după un poștaș.

— Haide, îți plătesc oricât pentru ele. Cât vrei?

— Nu vreau nimic.

— OK, am priceput, probabil vrei să le păstrezi pentru tine. Cel puțin spune-mi de unde pot să le iau?

— De nicăieri, le-am aruncat. Ai avut dreptate, nu sunt ceea ce trebuie. Din punct de vedere psihologic. Și cine știe ce efecte secundare fizice pot avea? E posibil să-ți facă rău pe termen lung.

Vreau să spun că nu cred că au fost făcute pentru a fi folosite continuu, Lou. Poate sunt un

științific care a fost sustras dintr-un laborator.

— Ce ai făcut cu ele? se panică Lou, ignorând tot ceea ce îi spusese Gabe. Unde le-ai aruncat?

— La gunoi.

— Du-te, ia-le de acolo și adu-mi-le, zise enervat Lou. Dacă le-ai aruncat acolo dimineață sunt tot acolo. Haide, grăbește-te, Gabe, îl împinse el de la spate.

— Nu mai sunt, Lou, am deschis flaconul și l-am golit în pubelă și având în vedere ce ai pus tu aseară acolo, aș sta deoparte.

Lou îl apucă de braț și îl conduse la lift.

— Arată-mi.

Ajunși afară, Gabe îi arată pubela lui Lou. Era mare, de un galben respingător. Lou se aplecă.

Vedea flaconul deasupra, atât de aproape încât îl putea atinge și alături de el pastilele care stăteau

într-o baltă maroniu-verzuie. Mirosul era puternic, așa că se ținu de nas și încercă să nu vomite.

Pastilele pluteau în substanța aceea, iar el simți un junghi în inimă. Își scoase sacoul de la costum și

119

i-l aruncă lui Gabe. Își suflecă mânecile și se pregăti să-și bage ambele mâini în substanța rău-mirositoare. Se opri la câțiva centimetri.

— Dacă nu pot lua pastilele de aici, de unde pot lua altele?

— De nicăieri, răspuse Gabe, stând sprijinit de ușa de serviciu, cu brațele încrucișate și plictisit nevoie mare. Nu se mai fabrică.

— Ce? se răsuci el. Cine le face? Îl plătesc ca să mai producă.

Discuția mai continuă un timp, Lou chestionându-l pe Gabe cum putea să pună mâna pe mai multe

pastile, până când își dădu seama că singurul mod posibil era să facă exact ceea ce încerca în acest

moment. Înnebunit, considera că trebuie să rezolve problema pubelei de gunoi, nu să-și pună viața în

ordine.

— La dracu. Poate le pot spăla.

Se dădu mai aproape și se aplecă. Mirosul îi producea greață.

— Ce naiba e asta?

Îi veni rău și trebui să se îndepărteze de pubelă.

— Fir-ar să fie.

Lou lovi cu piciorul în pubelă, apoi regretă, simțind durerea.

— A, uite! Se pare că am scăpat una pe jos, zise Gabe plictisit.

— Ce? Unde?

Uită imediat de durere și se aplecă ca un copil, alergând pentru ultimul scaun la jocul scaunelor muzicale. Se uită cu atenție pe jos. Între crăpăturile pietrelor se zărea ceva. Aplecându-se văzu că era

o pastilă.

— A-ha! Am găsit una!

— Da, a trebuit să le arunc de la distanță, mirosea atât de urât, explică Gabe. Câteva au căzut pe jos.

— Câteva? Câte?

Lou se așeză în patru labe și începu să caute.

— Lou, ar trebui să te întorci la birou, serios. Ai avut o zi bună. De ce nu te mulțumești cu atât?

Să înveți ceva din ea și să mergi mai departe?

— Am învățat ceva, zise el, aplecat deasupra pietrelor din pavaj. Am învățat că sunt erou dacă le am. A-ha, uite încă una!

Satisfăcut că salvase două pastile le puse în batistă, băgă batista în buzunar și se ridică scuturându-se pe genunchi.

— Două îmi ajung deocamdată, zise el ștergându-se pe frunte cu batista. Mai văd alte două sub pubelă, dar o să le iau mai încolo.

Când Lou se ridică, cu genunchii negri și murdari și părul în neorânduială, se întoarse și văzu că nu era singur. Alfred stătea alături de Gabe, cu brațele încrucișate și o privire încrezută.

— Ai pierdut ceva, Lou? Ia te uită. Omul zilei, ce mai.

120

22.

— *O, ce veste minunată...*

— Vei fi acolo, nu-i așa, Lou? întrebă Ruth, încercând din răspuțeri să-și ascundă neliniștea din voce.

Se foia de colo-colo prin dormitorul lor, lipăind în picioarele goale, avea părul lung pus pe bigudiuri, corpul înfășurat în prosop, iar pe umeri îi sclipeau picăturile de apă de la duș.

Stând așezat pe pat, Lou își privea soția cu care era căsătorit de zece ani, mișcându-și capul înainte și înapoi ca un spectator la un meci de tenis. Plecau în oraș fiecare cu mașina lui, la ore

diferite; el trebuia să ajungă la petrecerea de Crăciun a firmei pentru ca mai apoi să se alăture familiei pentru ziua tatălui său. De abia ajunsese acasă de la serviciu, își făcuse duș și se îmbrăcase,

totul în doar douăzeci de minute, dar în loc să stea la parter ca de obicei, plimbându-se agitat, așteptându-și nerăbdător soția, alesese să rămână întins pe pat și să o privească. Aflase de abia astă

seară că să o privească era mult mai amuzant decât să străbată camera furios, cu pași mari. Lucy venise lângă el pe pat de câteva minute învelită în păturica ei. De abia ieșise din baie, era îmbrăcată

în pijamale și mirosea atât de dulce a căpșuni, că-ți venea s-o mănânci.

— Sigur că voi fi acolo, îi zâmbi el lui Ruth.

— Doar că ar fi trebuit să pleci de acasă acum jumătate de oră, așa că o să întârzii, îl grăbi ea și dispăru în dressing. Restul propoziției dispăru odată cu ea, sunete înăbușite pluteau prin dormitor,

lăsând cuvintele în dulapuri, atârnând pe umerase și împăturite frumos pe rafturi. El își puse mâinile

sub cap și începu să râdă.

— Ce repede vorbește, șopti Lucy.

— Așa face ea, zâmbi Lou, întinse mâna și îi dădu părul după ureche. Ruth reapăru, purtând doar lenjeria de corp.

— Ce frumoasă ești! zâmbi el.

— Tati, chicoti Lucy, dar e în chiloței!

— Ei bine, e frumoasă așa, în chiloței.

Nu-și desprindea privirea de Ruth, în timp ce Lucy se rostogolea în pat râzând de această idee. Ruth se întoarse și îl măsură rapid din priviri. Lou o văzu înghițind în sec, cu o expresie ciudată; nu era obișnuită să i se dea atenție, probabil era îngrijorată că el se purta așa, ca urmare a unui sentiment de vinovăție, unei alte părți din ea îi era teamă să spere, teamă că mai târziu el o va dezamăgi. Ea dispăru în baie câteva clipe, apoi se întoarse sărind prin cameră în aceeași lenjerie de

corp.

Lucy și Lou se înveseliră brusc.

— Ce faci? râse Lou.

— Îmi usuc crema hidratantă, răspunse Ruth zâmbind și continuând să sară.

Lucy se dădu jos din pat și i se alătură, chicotind și țopăind, iar când consideră că mama ei s-a uscat, se așeză din nou pe pat, lângă tatăl ei.

— De ce mai ești încă aici? întrebă încet Ruth. Doar nu vrei să-l faci pe domnul Patterson să aștepte.

— Aici mă distrez mai bine.

— Lou, râse ea, deși apreciez faptul că nu mai ești în continuă mișcare, pentru prima dată în ultimii zece ani, chiar trebuie să pleci. Știu că ai spus că vei veni diseară, dar...

— Voi veni diseară, răspunse el, jignit.

— Bine, dar să nu întârzii prea mult, continuă ea să se foiască prin cameră. Majoritatea celor care vor veni la petrecerea tatălui tău au peste șaptezeci de ani, or să adoarmă sau vor pleca acasă, la

ora la care tu consideri că noaptea de abia începe.

Ea se întoarse să caute din nou ceva în dulapul de haine.

— Voi fi acolo, repetă el, mai mult pentru sine.

O auzi cum închide și deschide sertarele, scormonește în ele, dă peste ceva, bodogăne, scapă altceva, iar când reapăru în dormitor purta o rochie neagră și elegantă de cocktail.

De obicei îi spunea în mod automat că e frumoasă, aproape fără să o privească. Simțea că era de datoria lui, că asta era ce voia ea să audă, că asta i-ar fi scos mai repede din casă, că ar fi făcut-o să

nu se mai agite tot drumul în mașină, dar nu putu scoate niciun cuvânt. Era frumoasă. Era ca și cum

toată viața i s-ar fi spus că cerul e albastru și pentru prima dată ar fi ridicat privirile și ar fi văzut și el lucrul ăsta. De ce nu s-a uitat la ea în fiecare zi? Stătea întins pe o parte, sprijinindu-se într-o mână. Lucy îl imită. Amândoi erau fermecați de Ruth. Zece ani cu această reprezentăție, iar în tot timpul ăsta el stătuse nervos la parter, strigându-i din când în când să se grăbească.

— Și ține minte, zise ea încheindu-și fermoarul, în timp ce trecea încă o dată în viteză pe lângă ei, i-ai făcut tatălui tău cadou o croazieră de ziua lui.

— Credeam că-i luăm un abonament la golf.

— Lou, urăște golful.

— Serios?

— Bunicul urăște golful, zise și Lucy.

— Mereu și-a dorit să meargă la Santa Lucia, îți aduci aminte povestea lui despre Douglas și Ann care au câștigat o excursie completând talonul de pe o cutie cereale, bla bla bla?

— Nu, se încruntă Lou.

— Concursul de pe cutia de cereale, se opri ea în loc, privindu-l uimită.

— Da, ce-i cu el?

— Ne povestește asta tot timpul, Lou. Cum Douglas s-a înscris la concursul de pe spatele cutiei de cereale și a câștigat o excursie la Santa Lucia. Nu-ți amintești? Îl privi ea, așteptând un semn de

recunoaștere din partea lui.

Lou clătină din cap.

122

— Cum e posibil să nu știi asta? își continuă ea drumul spre dulapul de haine. E povestea lui preferată. Îl emoționează.

— Tata nu se emoționează, zâmbi el. Nu e sentimental.

Ruth dispăru în dulap, apoi reapăru cu un pantof în picior și cu celălalt sub braț. Sus, jos, jos, sus, ea străbătu camera până la măsuța de toaletă.

Lucy chicoti.

Ruth își puse bijuteriile: cerceii, brățara și doar după aceea își scoase pantoful de sub braț, încălțându-l.

Lou zâmbi din nou și o privi pășind nesigură spre baie.

— A, ridică ea vocea, odată ajunsă înăuntru. Când o vezi pe Mary Walsh, nu-i pomeni nimic despre Patrick.

Ea scoase capul din baie. Jumătate era acoperit de bigudiuri, cealaltă jumătate liberă și cârlionțată. Avea o expresie tristă.

— A părăsit-o.

— OK, dădu el din cap încercând să rămână cât se putea de serios.

Când capul ei dispăru din pragul ușii, Lou se întoarse spre Lucy.

— Patrick a părăsit-o pe Mary Walsh. Știi asta?

Lucy clătină hotărâtă din cap.

— Tu i-ai spus să facă asta?

Fetița clătină la rândul ei din cap râzând.

— Cine știa că se va întâmpla una ca asta?

— Poate Mary, ridică Lucy din umeri.

— Poate, râse Lou.

— O și *te rog*, nu o întreba pe Laura dacă a mai slăbit. Întotdeauna o întrebi și asta o enervează.

— Dar nu e drăguț să spui așa ceva? se încruntă el.

— Scumpule, râse Ruth, Laura s-a îngrișat în mod constant în ultimii zece ani; dacă îi spui lucrul ăsta e ca și cum ai tachina-o.

— Laura e o grăsană, șopti el către Lucy, care se rostogoli pe pat râzând în hohote.

El trase aer în piept, văzând cât era ceasul și în mod nefiresc fu cuprins de neliniște.

— Gata, trebuie să plec. Ne vedem mâine, o sărută el pe Lucy pe cap.

— Îmi placi mai mult acum, tati, zise ea veselă.

Lou se opri la jumătatea gestului de a se da jos din pat.

— Ce-ai spus?

— Că îmi placi mai mult acum, zâmbi ea, lăsând să se vadă un dințișor căzut. Eu cu mami și cu

Pud mergem mâine la patinoar, vrei să vii și tu?

Încă gândindu-se la comentariul ei, care îl marcuse, zise doar:

— Da, sigur.

Ruth se întoarse în dormitor, aducând un val de parfum, cu părul în bucle răsfirate pe umeri,

123

machiată fără cusur. Lou nu-și putea lua ochii de la ea.

— Mami, mami! Tata vine mâine cu noi la patinoar!

Lucy țopăia pe pat în sus și în jos.

— Tata vine mâine la patinoar.

— Lucy, dă-te jos, n-ai voie să sari pe pat. Coboară, scumpo, așa, mulțumesc. Îți amintești că ți-am spus că tata e foarte ocupat, nu are timp să...

— Merg și eu, o întrerupse Lou, ferm.

Ruth rămase cu gura căscată.

— Ai ceva împotriva?

— Nu, nimic. Voiam doar... da. Sigur. Perfect.

Dădu din cap, apoi se îndreptă în altă direcție, cu o expresie preocupată. Ușa de la baie se închise încet în urma ei.

O lăsă cinci minute singură, dar nu-și permitea să aștepte mai mult.

— Ruth, ciocăni Lou în ușa de la baie. Te simți bine?

— Da, sunt bine. Ea își dresese vocea care sună mai veselă decât intenționase. Îmi... suflu nasul.

Se auzi cum își suflă nasul.

— Bun, ne vedem mai târziu, zise el.

Ar fi vrut să intre și să o îmbrățișeze, dar știa că ușa s-ar fi deschis dacă ea ar fi dorit asta.

— Bine, zise ea, nu foarte veselă. Ne vedem la petrecere.

Ușa rămase închisă, iar el plecă.

Birourile de la Patterson Developments erau ticsite, iar colegii lui Lou Suffern arătau neglijent.

Era doar șapte seara și unii deja erau „făcuți” pentru întreaga noapte. Spre deosebire de Lou care mersese acasă după serviciu, cei mai mulți se duseseră direct la pub, iar apoi reveniseră la birou pentru a continua. Câteva femei, pe care de abia le recunoscuse, purtau rochii care le arătau niște trupuri cum nu și-ar fi închipuit că există sub costumele taior; erau și câteva ale căror siluete nu erau

făcute decât pentru costume. Formalismul din timpul zilei fusese călcat în picioare, plutea un aer de

adolescență, o dorință de a etala și a-și dovedi unii altora cine erau cu adevărat. Era o zi fără reguli,

în care fiecare spunea ceea ce simțea; te găseai într-un mediu cu adevărat periculos. Lou primise deja

două sărutări imediat ce ieșise din lift, de la două oportuniste care stăteau lângă lift.

Sacourile dispăruseră, locul lor fiind luat de cravate colorate muzicale, căciulițe de Moș

Crăciun și coarne de ren, decorații în formă de brazi atârnavă de urechile femeilor și ale unor bărbați.

Munceau cu toții mult, așa că voiau să se distreze pe măsură.

— Unde e domnul Patterson? o întrebă Lou pe Alison, găsimd-o în brațele celui de-al cincilea

Moș Crăciun pe care îl văzuse. Privirea ei nu mai era clară, avea ochii sticloși. Purta o rochie roșie

scurtă care îi arăta toate formele corpului. Lou se sili să se uite în altă parte.

— Și ce-ți dorești de Crăciun, băiețuș? zbiră vocea de sub costumul Moșului.

— O, bună, James, zise politicoș Lou.

— Vrea o promovare, strigă cineva din mulțime, după care urmară câteva chicoteli.

124

— Nu doar o promovare, vrea postul lui Cliff, strigă cineva cu coarne de ren și mulțimea râse copios.

Zâmbind pentru a-și ascunde enervarea și ușoara jenă, Lou râse cu ei, apoi când se schimbă subiectul, o șterse. Se retrase în biroul lui care era liniștit și tăcut, fără nicio beteală sau vâsc. Stătu

cu capul în mâini, așteptând ca domnul Patterson să-l cheme în birou, în timp ce asculta *Grandma Got Run Over By A Reindeer 2* care era pe jumătate cântat, pe jumătate strigat de mulțimea de afară.

Deodată muzica se auzi mai tare, căci ușa biroului său se deschise și apoi se închise. Ghici cine era,

înainte să ridice privirea.

Alison se îndreptă spre el cu un pahar de vin roșu într-o mână, unul de whisky în cealaltă,

legănându-și șoldurile în rochia roșie provocatoare. Pășea nesigură pe tocurele înalte, iar vinul roșu

sări de câteva ori stropind-o pe degetul mare.

— Ai grijă. Ochii lui Lou îi urmăreau fiecare mișcare, ținea capul sus, sigur și nesigur în același timp.

— Sunt bine. Ea așeză paharul pe masă și își linse senzual degetul cel mare, unde vinul se vărsase pe pielea ei, privindu-l seducător pe Lou.

— Ți-am adus un whisky, i-l întinse ea, apoi se cocoță pe birou, lângă el.

— Noroc, ciocni ea, apoi îl bău cu ochii țintă la el.

Lou își drese vocea, simțindu-se deodată înghesuit și împinse scaunul înapoi. Alison îi înțelese greșit gestul, așa că se întinse pe birou în fața lui. Avea sânii exact în raza lui vizuală, iar el își întoarse privirea spre ușă. Poziția lui era foarte periculoasă. Dar se simțea extrem de bine.

— N-am mai apucat să terminăm ceea ce începusem, zâmbi ea. Toată lumea spune că face curățenie pe birou înainte de Crăciun, vorbea încet și erotic. M-am gândit să-ți dau o mână de ajutor.

Dădu la o parte câteva dosare de pe birou, care alunecară pe jos și se împrăștiară.

— Vai, zâmbi ea, stând pe birou în fața lui, rochia-i scurtă ridicându-se și mai mult peste coapse, dându-i la iveală picioarele bronzate.

Picături de sudoare apărură în sprâncenele lui Lou. Mentea lui cântărea toate posibilitățile. Să iasă din birou și să-l caute pe domnul Patterson, sau să rămână înăuntru cu Alison. Mai avea încă două pastile, cele găsite lângă pubelă, care erau învelite bine în batistă și se aflau în buzunar. Putea

să ia o pastilă și să le facă pe amândouă. Își aminti de prioritățile lui: să stea cu Alison și să meargă

la petrecerea tatălui tău. Nu, să stea cu domnul Patterson și să meargă la petrecerea tatălui său. Amândouă în același timp.

Alison întinse un picior și îi trase scaunul mai aproape de masă și, pe măsură ce se apropia, Lou vedea dantela roșie dintre picioarele ei. Ea se trase la marginea biroului, trăgându-și rochia tot mai

sus. Atât de mult încât el nu mai avea unde să se uite acum. Ar fi putut lua o pastilă: să stea cu Alison

și să meargă la Ruth.

Ruth.

Alison se întinse și îl trase mai aproape, îi luă fața în palme, iar el simți unghiile ei acrilice.

Țăcănitul de pe tastatură care îl enerva la culme zilnic. Degetele ei îi atingeau fața, pieptul, tot

125

corpul. Degetele lungi îi pipăiau stofa de la costum, costum care ar fi trebuit să-i oglindească demnitatea interioară.

— Sunt căsătorit, bolborosi, când mâna ei ajunse la șliț. Era cuprins de panică, precum un copil.

Slab și ușor de convins.

Alison își dădu capul pe spate, râzând.

— Știu asta, șopti ea, iar mâinile ei își continuă parcursul.

— N-a fost o glumă, zise el hotărât și ea se opri brusc, uitându-se spre el. Lou o privea cu seriozitate. Urmă un joc de priviri, iar buzele lui Alison se ridicară într-un zâmbet pe care nu și-l

putea stăpâni. Apoi își dădu capul pe spate, părul ei lung și blond ajungând până la suprafața biroului

lui și râse.

— O Lou, oftă ea, ștergându-și o lacrimă de veselie din colțul ochiului.

— Nu e o glumă, zise el mai ferm, mai clar, cu demnitate, cu încredere. Mai bărbat decât fusese acum cinci minute.

Înțelegând că acum nu o tachina, zâmbetul i se stinse imediat.

— Nu e o glumă? ridică ea o sprânceană, privindu-l țintă în ochi. Fiindcă poate pe ea ai păcălit-o, Lou, dar pe noi nu.

— Pe noi?

— Pe noi. Pe toată lumea. În fine, făcu ea un gest disprețuitor.

El își îndepărtă scaunul de birou.

— A, bine, vrei să vorbesc la concret? Gemma la contabilitate, Rebecca la cantină, Louise la cursurile de pregătire, Tracey secretara ta înainte de mine și n-am reușit să aflu cum o chema pe bonă. Să continui? zâmbi ea, apoi luă un pahar de vin, privindu-l. Ochii ei se umeziseră, corneea se

înroșise, de parcă vinul s-ar fi dus direct în ochii ei.

— Ți-ai amintiti de ele toate?

— Asta a fost demult, înghiți în sec Lou, simțind că nu are aer. Acum m-am schimbat.

— Bona a fost acum șase luni, râse ea. Doamne, Lou, cât crezi că se poate schimba un bărbat în șase luni, dacă se schimbă vreun pic?

Lou simți că îl cuprinde amețea, că-i vine rău dintr-o dată. Își trecu palmele transpirate prin păr, speriat. Oare ce făcuse?

— Gândește-te puțin, se semeți ea. Când ai să fii Numărul Doi aici, vei putea avea pe cine dorești, dar ține minte, că eu am pus mâna pe tine mai întâi, râse ea, lăsând paharul de vin pe birou și

trăgându-i din nou scaunul aproape de ea. Iar dacă mă vei lua cu tine, îți voi îndeplini toate dorințele.

Alison îi luă paharul cu whisky din mână și îl puse pe birou. Apoi îi luă mâna și i-o trase spre ea, în timp ce el tăcea, mut și fără viață ca un manechin. Îl mângâie pe piept, îl apucă de rever și îl trase mai aproape. Când buzele lor erau gata-gata să se atingă, el se opri și își mută buzele

aproape

de urechea ei. Apoi îi șopti încet, la ureche.

— Căsnicia mea nu e o glumă, Alison. Tu ești. Iar soția mea e genul de femeie la care poți doar spera că vei ajunge într-o zi.

126

Apoi își trase scaunul deoparte și se ridică de la birou. Alison rămăsese pironită pe birou, cu gura căscată, încercând din răputeri să-și tragă fusta mai jos.

— Da, bine faci că te aranjezi. Poți rămâne un minut ca să-ți aduni gândurile, dar apoi te rog să pui dosarele înapoi pe biroul meu înainte să pleci, îi zise el calm.

Își puse mâinile în buzunare pentru a masca faptul că tremura din tot corpul, apoi ieși din birou și ajunse în mijlocul concursului de karaoke unde Alex de la contabilitate lăsa să se vadă cât era de beat cântând *All I want for Christmas 3* al lui Mariah Carey.

În jurul lui Lou pocneau serpentine de hârtie iar bărbați și femei care se îmbătaseră veneau să-l sărute.

— Trebuie să plec, spuse el mai mult pentru sine, încercând să ajungă la lift. Își făcu loc cu greu prin mulțime, unii apucându-l de braț pentru a-l lua la dans, alții blocându-i calea cu paharele pline

de băutură.

— Trebuie să plec, spuse el ceva mai agresiv acum. Îl durea capul, era scârbit; parcă s-ar fi trezit în corpul unui om care îi preluase viața și o ratase complet.

— E ziua de naștere a tatălui meu, trebuie să plec, zise el, încercând să ajungă la lift. Când în sfârșit reuși, apăsă butonul, apoi lăsă capul în jos și așteptă.

— Lou! auzi el. Continuă să țină capul în jos, ignorând vocea.

— Lou, vreau să stau de vorbă cu tine!

El ignoră chemarea, privi numerele de pe panoul luminos aprinzându-se, în timp ce bătea din picior, sperând că va apuca să intre în lift înainte de a fi prea târziu. Apoi simți o mână pe umărul lui.

— Lou! N-ai auzit că te strig? întrebă o voce prietenoasă.

El făcu stânga-mprejur.

— A, domnule Patterson, bună seara. Scuze.

Lou era conștient că vorbise pe un ton aspru, dar trebuia să plece de aici. Îi promisese lui Ruth, așa că apăsă grăbit butonul liftului.

— Sunt cam grăbit, e ziua de naștere a tatălui...

— Nu va dura mult, îți promit. Doar un minut, zise domnul Patterson, punându-i o mână pe braț.

— OK, zise el, mușcându-și buzele.

— Aș vrea să vorbim în biroul meu dacă nu te superi, zâmbi domnul Patterson. Te simți bine?

Pari un pic zdruncinat.

— Sunt bine, doar că mă grăbesc, se lăsă el tras de braț de către șeful lui.

— Sigur că da, mereu te grăbești, râse domnul Patterson.

Îl conduse în biroul său și se așezară unul în fața celuilalt pe canapelele de piele maro din partea mai puțin convențională a biroului. Lou avea fruntea transpirată. Întinse mâna tremurândă spre paharul de apă din fața lui, îl duse la buze, iar domnul Patterson îl privi în timp ce sorbea cu înghițituri mari.

— Nu vrei ceva mai tare, Lou?

— Nu, mulțumesc domnule Patterson.

127

— Laurence, te rog, clătină domnul Patterson din cap. Sincer, Lou, mă faci să mă simt ca un profesor în fața elevului când mi te adresezi astfel.

— Iertați-mă, domnule Patter...

— Mă rog, eu o să-mi iau ceva de băut, oricum.

Domnul Patterson se ridică și se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi, apoi își turnă un coniac dintr-o sticlă de cristal.

— Sigur nu vrei unul? îl îmbie el. E Remy XO, învârti el sticla, ademenitor.

— Bine, beau și eu, zâmbi Lou, relaxându-se puțin după panica ce îl cuprinsese când trecuse prin

sala unde era petrecerea.

— Foarte bine. Deci, Lou, hai să vorbim despre viitorul tău. Cât timp ai la dispoziție?

Lou luă prima înghițitură de coniac scump și reveni cu gândurile în prezent. Își trase manșeta peste ceas, pentru a nu fi distras. Se pregătea pentru marea promovare, pentru ca pantofii lui lustruiți

să pășească pe urmele colegului de dinainte, Cliff – mă rog, nu chiar în spitalul în care se afla acum –

ci în biroul cu vederea panoramică asupra Dublin-ului. Respiră adânc, încercând să ignore ceasul de

pe perete, încercând să nu se gândească la petrecerea tatălui său. Merita. Vor înțelege cu toții. Vor fi

prea ocupați ca să mai observe că el nu era cu ei, acolo.

— Am tot timpul la dispoziție, zâmbi Lou, nervos, ignorând vocea interioară care striga la el pentru a fi auzită.

128

23.

Surpriza!

Târziu, Lou ajunsese la locul unde se ținea petrecerea aniversară a tatălui său, transpirat de parcă ar fi

avut febră mare, în ciuda gerului din decembrie care îi pătrundea până la oase, strângându-i articulațiile și șuierându-i pe lângă corp. Respira greu și îi era greață în același timp. Era ușurat și bine dispus. Epuizat din vina lui.

Hotărâse ca petrecerea tatălui său să aibă loc în clădirea pe care Gabe o admirase în prima zi când se cunoscuseră. Avea forma unei vele luminate în albastru, clădirea pentru care fuseseră premiați urmând să-l impresioneze pe tatăl lui și pe rudele lor din țară. Chiar în fața clădirii, catargul

vasului viking era decorat cu luminițe de Crăciun.

Când ajunsese la intrare, Marcia se răstea la tipul masiv de la pază care stătea la intrare. Înfoliți în paltoane, cu căciuli și fulare, circa douăzeci de oameni stăteau în jurul ei, bătând din picioare pentru a se încălzi.

— Bună, Marcia, i se adresă voios Lou, încercând să pună capăt discuției aprinse.

Murea de nerăbdare să-i spună despre promovare, dar trebui să-și muște buzele, căci voia să o găsească pe Ruth ca ea să afle prima.

Marcia se întoarse spre el, cu ochii roșii și umflați, cu rimelul întins.

— Lou, se răsti ea, furia ei intensificându-se și mutându-se asupra lui.

Lui Lou i se strânse stomacul, ceea ce era un lucru rar. De obicei nu-i păsa ce părere avea sora lui despre el, dar în seara asta îi păsa mai mult decât de obicei.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se apropie amenințătoare de el.

— Te sun de o oră.

— Eram la petrecerea de Crăciun de la serviciu, ți-am spus, ce s-a întâmplat?

— Tu ce crezi? spuse ea tremurat, vocea oscilând între furie și tristețe adâncă.

Trase aer în piept, apoi expiră încet.

— E aniversarea tatei și nu vreau să o stric mai mult decât a fost deja, provocând o ceartă, așa că nu vreau altceva decât să le spui acestor brute să lase familia noastră să intre. Familia noastră, se

pițigăie ea, care a călătorit dintr-un capăt într-altul al țării pentru a participa la această zi specială din viața tatei, zise ea podidind-o lacrimile. Dar în loc să fie alături de familia lui, el e acolo sus într-o sală goală, iar tuturor celor de aici li se refuză accesul. Cinci persoane au plecat deja acasă.

— Cum? Ce?

Lui Lou îi sări inima din loc. Se îndreptă spre cei de la ușă.

129

— Salut băieți, mă numesc Lou Suffern, le întinse el mâna, iar aceștia i-o strânsă fără vlagă. Eu am organizat petrecerea în seara asta. Care e problema?

În spatele lui, Marcia mormăia și pufnea.

El întoarse capul recunoscând imediat toate chipurile. Erau prieteni dragi, în ale căror case fusese când era copil, unii aveau șaiszeci de ani, alții vârsta tatălui său, alții erau mai în vârstă.

Stăteau cu toții pe trotuarul înghețat de decembrie, persoanele mai în vârstă lipite unele de altele, tremurând de frig, unii se sprijineau în cârje, o persoană era chiar în scaunul cu rotile. În mâini aveau

pungi strălucitoare, sticle de vin și de șampanie, daruri care fuseseră ambalate cu grijă, pregătite pentru noaptea cea mare. Iar acum erau pe trotuar, refuzându-li-se intrarea la petrecerea prietenului

lor.

— N-au invitații, nu intră, îi explică el.

Un cuplu făcu semn unui taxi și se îndreptă spre locul unde acesta se opri, în timp ce Marcia alerga după ei încercând să-i convingă să rămână.

Lou râse nervos.

— Domnilor, chiar credeți că oamenii ăștia sunt *oaspeți nepoftiți*? Priviți-i numai. Tatăl meu împlinește șaptezeci de ani, aceștia sunt prietenii lui. Este evident că s-a făcut o greșală cu invitațiile. Dar aranjasem cu secretarea mea să existe o listă cu toți invitații.

— Aceste persoane nu sunt pe listă. Avem reguli stricte legat de cine intră și cine nu...

— Să le ia dracu' de reguli, se oțărî el agresiv, astfel încât să nu fie auzit de cei din spatele lui.

E ziua tatălui meu, iar aceștia sunt invitații lui, zise el ferm și mai furios acum. Iar cum eu sunt cel care plătește această petrecere și cel care a ridicat această clădire, vă spun să lăsați acești oameni să
intre.

Câteva secunde mai târziu toți se înghesuiau înăuntru, așteptând în holul uriaș lifturile pentru a urca până la ultimul etaj, încercând să-și încălzească corpurile bătrâne.

— Poți să te liniștești acum Marcia, totul s-a rezolvat, încercă Lou să cadă la pace cu sora lui, fiind singuri în lift.

Marcia refuzase să-l privească sau să vorbească cu el în ultimele minute, în timp ce urcau spre sala de petrecere.

— Marcia, haide, schiță el un zâmbet, nu mai fi așa.

— Lou, îi zise ea, aruncându-i o privire care îi îngheță zâmbetul pe buze și îl făcu să înghită în sec. Tu crezi că dramatizez și controlez totul, că sunt sâcâitoare și ce altceva vei mai fi crezând despre mine, lucruri pe care sunt sigură că nu vreau să le știu, dar acum nu dramatizez. M-ai făcut să

sufăr. Nu atât pe mine, cât pe mama și pe tata.

Ochii i se umplură de lacrimi, iar vocea ei de obicei blândă și înțeleghătoare sună altfel de această dată.

— Dintre toate lucrurile egoiste pe care le-ai făcut, asta le-a întrecut cu siguranță pe toate. M-am dat la o parte și mi-am mușcat limba când i-ai atras de partea ta pe mama și pe tata, când ți-ai înșelat

soția, când l-ai luat în derâdere pe fratele tău, ai flirtat cu soția lui, ți-ai ignorat copiii și m-ai luat

130

peste picior ori de câte ori ai avut ocazia. Am fost, cu toții, cât s-a putut de răbdători cu tine, Lou, dar

gata. Nu ne meriți. În seara asta ai făcut-o de oaie. l-ai făcut să sufere pe mama și pe tata, nu te mai

consider fratele meu.

— O-ho-ho, haide Marcia!

Lou simțea că fusese pus la pământ. Nu i se mai vorbise pe tonul ăsta și se simțea profund afectat. Își găsi cu greu cuvintele.

— Știi că oamenii aceia n-ar fi trebuit să fie ținuți afară, dar gata, am rezolvat. De ce atâta supărare?

Marcia râse amar.

— Ceea ce ai văzut afară nu e nici cât negru sub unghie față de ce e aici, pufni ea. Surpriză! zise ea sec, în timp ce ușile liftului se deschiseră și imaginea sălii îi întâmpină.

Uitându-se în jur, Lou simți un junghi în inimă, iar stomacul începu să-l doară. În toată sala erau mese de blackjack, ruletă, chelnerițe mai mult dezbrăcate care se plimbau cu tăvile de cocktailuri în

mâini. Fusese o petrecere impresionantă la inaugurarea clădirii, unde Lou își amintea că participase,

dar de abia acum își dădu seama că nu era potrivită pentru cei șaptezeci de ani ai tatălui său, care ura

petrecherile pentru el, care ura să-și forțeze prietenii să se adune doar pentru el, a cărui idee de a petrece bine era să meargă singur la pescuit. Un om modest, care era pus în încurcătură de simpla

idee a unei petreceri, pe care familia îl convinsese să-și aniverseze ziua de naștere pentru prima dată,

o mare ocazie unde familia și prietenii din toată țara să se adune pentru a sărbători alături de el. Nu

dorise asta, dar până la urmă cedase și iată-l stând în mijlocul unui cazino, în cel mai bun costum al

lui, în timp ce personalul de servire purta șorțuri roșii și papioane, unde DJ-ul punea muzică de club

și unde aveai nevoie de minimum douăzeci și cinci de euro pentru a juca la o masă de cazino. În

centrul mesei, un bărbat aproape dezbrăcat era acoperit de prăjituri și fructe.

Stând unii lângă alții stânjeniți într-un colț al sălii erau membrii familiei sale; mama lui, cu părul proaspăt coafat, purta un costum nou lila cu pantaloni și o eșarfă elegantă la gât, ținându-și poșeta

strâns cu ambele mâini, privind neliniștită în jur. Tatăl lui stătea cu ceilalți frați ai lui – un preot și o călugăriță – privind mai pierdut decât îl văzuse Lou vreodată. Toți membrii familiei lui îl măsurau cu

privirea, apoi se uitau în altă parte. Singura persoană care îl privi binevoitor fu tată lui, care aplecă capul, salutându-l.

O căută cu privirea pe Ruth. O văzu într-un colț al camerei discutând cu ceilalți invitați care păreau la fel de stânjeniți. Privirile li se întâlneau, dar a ei era ca de gheață. În aer plutea tensiunea, și

totul era din vina lui Lou. El se simți jenat, peste măsură. Ar fi vrut să-i împace pe toți, să îndrepte lucrurile.

— Scuzați-mă, îl abordă Lou pe un bărbat în costum care stătea lângă el, supraveghind totul. Dumneavoastră sunteți responsabil aici?

— Da, Jacob Morrison, manager, întinse el mâna. Sunteți Lou Suffern, ne-am cunoscut la deschidere, acum câteva luni, târziu în noapte, îi făcu el din ochi.

— Da, îmi amintesc, răspunse Lou, deși nu își amintea absolut deloc. Mă întreb dacă ați putea să

131
mă ajutați să fac niște schimbări aici.

— O! Voi încerca să fac tot ce pot. La ce vă gândiți?

— La scaune, zise Lou încercând să nu fie grosolan. Tatăl meu aniversează șaptezeci de ani, puteți să-i aduceți lui și invitaților niște scaune?

— O, făcu Jacob o grimasă, mă tem că este o petrecere la care se stă doar în picioare, nu intră în preț...

— Voi plăti ceea ce se cuvine, desigur, își arătă Lou dinții albi. Dacă vom reuși să găsim niște scaune pe care să se așeze cei care nu sunt încă în *scaune cu rotile*.

— Da, sigur.

El făcu câțiva pași, dar Lou îl chemă înapoi.

— Cât despre muzică, aveți ceva mai tradițional decât aceasta?

— Tradițional? Întrebă Jacob.

— Da, muzică irlandeză tradițională pentru tatăl meu care împlinește șaptezeci de ani, spuse Lou printre dinți. În loc de această muzică funky house care nu este pe gustul tatălui meu.

— Voi vedea ce pot să fac.

Atmosfera dintre ei devenea tot mai tensionată.

— Și în legătură cu mâncarea... Alison a aranjat ceva în această privință, în afară de omul acela pe jumătate dezbrăcat acoperit cu frișcă lângă care stă acum mama mea?

— Desigur. Avem musaca de cartofi, lasagna, lucruri de felul ăsta.

Lou se bucură în tăcere.

— Știți, am discutat toate neclaritățile cu Alison înainte, explică Jacob.

— Așa deci?

— Da, domnule, noi nu organizăm petreceri pentru aniversări de șaptezeci de ani, zâmbi el, apoi zâmbetul i se stinse. Avem petreceri standard, mai ales pentru perioada Crăciunului, ca aceasta, arată

el camera cu mândrie. Tema Cazinoului are mare succes pentru evenimentele din cadrul corporațiilor, explică el.

— Înțeleg. Ar fi fost bine dacă aș fi știut asta, zise politicoș Lou.

— Ați semnat. Avem contractul în care se explică toate detaliile acestei serii. Alison v-a dat formularele și le-ați semnat.

— Am înțeles.

Lou înghiți în sec, privind sala. Vina lui. Desigur.

— Desigur, evident am uitat. Mulțumesc.

***

Când Lou se apropie de familia lui, aceștia se separară de el, de parcă ar fi mirosit urât. Tatăl lui, în schimb, își întâmpină fiul mijlociu cu un zâmbet.

— La mulți ani, tată, zise Lou încet, întinzând mâna spre tatăl lui.

— Mulțumesc, zâmbi acesta, luându-l de mână. În ciuda serii de azi, în ciuda a tot ce făcuse Lou, el zâmbea.

— Mă duc să-ți aduc o Guinness, zise Lou îndreptându-se către bar.

— O, n-au așa ceva.

— Poftim?

— Bere, șampanie și niște cocktailuri verzi, cam ciudate, zise tatăl lui, luând o înghițitură din pahar. Eu beau apă. Mama ta e fericită totuși, îi place șampania, deși n-a crescut cu așa ceva, râse el

încercând să înveselească atmosfera.

Auzind că era vorba despre ea, mama lui Lou se întoarse și îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere.

— Nu contează, zise tatăl lui, blând, oricum nu puteam să beau în noaptea asta, căci mâine plec cu Quentin la Howth, zise el cu mândrie. Participă la cursa de iahturi și îi lipsește un om, așa că subsemnatul va participa.

— Nu mergi la nicio cursă, Fred, făcu mama lui Lou. De abia poți sta drept, într-o zi vântoasă, cum să rezisti pe o barcă cu pânze? E luna decembrie, apele acelea sunt înșelătoare.

— Am șaptezeci de ani, pot să fac ce vreau.

— Ai șaptezeci de ani, nu mai poți să faci ce vrei, altfel nu vei mai apuca să împlinești șaptezeci și unu, îl repezi ea, în hohotele de râs ale întregii familii, inclusiv Lou.

— Va trebui să găsești pe altcineva dragă, se uită ea spre Quentin, care era mâhnit.

— Voi merge eu, îi zise Alexandra soțului ei, cuprinzându-l cu brațele de după gât, iar Lou trebui să se uite într-o altă direcție, ros de gelozie.

— N-ai mai participat la nicio cursă, zâmbi Quentin. Nici gând.

— La ce oră e cursa? întrebă Lou. Nimeni nu-i răspunse.

— Dar mă voi descurca, zâmbi Alexandra. Va fi ca de obicei, nu? Eu îmi iau bikinii, iar restul echipajului va aduce căpșuni și șampanie.

Toată familia izbucni în râs.

— La ce oră e cursa? întrebă din nou Lou.

— Ei bine, dacă ea vine în bikini, sigur vor fi de acord să meargă cu noi, o tachină Quentin.

Iarăși toată lumea râse.

Ca și cum dintr-o dată ar fi auzit întrebarea lui, fără să îl privească în ochi, Quentin îi răspunse.

— Cursa începe mâine dimineață la ora unsprezece. Poate ar trebui să-l sun pe Stephen, zise el, scoțându-și telefonul mobil din buzunar.

— O să vin eu, zise brusc Lou, sub privirile uluite ale celorlalți. O să vin eu, repetă el zâmbind.

— Poate îl suni mai întâi pe Stephen, iubitele, sugerează Alexandra.

— Mda, răspunde Quentin, deschizând telefonul. O idee bună. Mă duc într-un loc mai liniștit.

El trece pe lângă Lou și ieși din sală. Lou simți înțepătura, căci familia se întoarse din nou cu spatele la el, vorbind despre locuri în care el nu fusese, despre niște oameni pe care nu-i cunoștea.

Stătea pur și simplu acolo, în timp ce toți râdeau la glume pe care nu le înțelegea, care îi făceau pe

toți să râdă, în afară de el. Era ca și cum toți vorbeau într-un limbaj secret, pe care Lou nu era în stare

să îl înțeleagă. În cele din urmă Lou încetă să mai pună întrebări la care nu se deranja nimeni să-i

133

răspundă, iar apoi nici nu-i mai ascultă, înțelegând că oricum nu-i păsa nimănui.

Se îndepărtase prea mult de familie pentru a încerca să o recucerească într-o singură seară.

134

24.

Sufletul regăsit

Tatăl lui Lou stătea alături de el, privind prin sală ca un copil care s-a rătăcit, nervos și jenat că toată

lumea venise pentru el și sperând în secret că altcineva va anunța că își aniversează ziua, iar atenția

tuturor va fi abătută de la el și se va îndrepta asupra aceluia altcineva.

— Unde e Ruth? întrebă tatăl lui.

— Ăă... Lou se uită în jur pentru a suta oară, fără să poată să o găsească. Cred că stă de vorbă cu invitații.

— Aha. Se vede frumos de aici, de sus, arată el spre fereastră. Orașul s-a schimbat mult față de cum era pe vremea mea.

— Mda, m-am gândit eu c-o să-ți placă, mă bucur că măcar un lucru am făcut și eu ca lumea.

— Și unde e biroul tău? întrebă el, uitându-se spre râul Liffey la clădirea de birouri care avea luminile aprinse, chiar și la această oră.

— Acolo, chiar în față. Treisprezece etaje mai sus, la etajul paisprezece.

Tatăl lui Lou îl privi cu coada ochiului, considerând că se exprimase ciudat și, pentru prima dată i se păru și lui Lou că lucrul ăsta putea fi perceput ca ciudat și confuz. Asta îl năuci. Fusese

atât de sigur de contrariu.

— Acolo unde sunt toate luminile aprinse. E petrecerea de Crăciun a firmei.

— A, deci acolo se întâmplă totul, dădu tatăl lui din cap.

— Da, zise mândru Lou. Știi tată, am fost promovată în seara asta, zâmbi el. Nu i-am spus încă nimănui, e seara ta, desigur.

— O promovare? ridică tatăl lui sprâncenele stufoase.

— Da.

— Mai multă muncă?

— Un birou mai mare, mai luminos, glumi el.

Când văzu că tatăl lui nu zâmbea, deveni serios.

— Da, mai multă muncă. Mai multe ore. Îmi place să muncesc mult.

— Înțeleg.

Tatăl lui tăcu. Pe Lou îl cuprinse furia. I-ar fi plăcut să fie felicitat.

— Ești fericit acolo? întrebă tatăl lui cu indiferență, privind tot pe geamul în care se reflecta petrecerea din spatele lor. Știi, nu are rost să muncești mult dacă nu ești fericit, fiindcă în final asta e

tot ce contează, nu-i așa?

Lou cântări întrebarea, dezamăgit că nu fusese lăudat, dar și intrigat de modul în care pusese

135

problema tatăl său.

— Dar mi-ai spus mereu să muncesc mult, zise el brusc, înăbușindu-și furia. Ne-ai învățat mereu să nu ne culcăm pe lauri nicio secundă, dacă îmi amintesc exact, zâmbi el forțat.

— Nu voiam să fiți leneși, asta-i clar, răspunse tatăl lui întorcându-se și privindu-l fix în ochi, în

orice aspect al vieții voastre, nu doar la serviciu. Orice echilibrist pe sârmă poate merge drept ținând

un băț în mâini. Să-și păstreze echilibrul pe frânghie la altitudini mari este ceea ce trebuie să învețe.

O chelneriță aduse un scaun, întrerupând momentul tensionat dintre ei.

— Scuzați-mă, pentru cine e acest scaun? întrebă ea, privindu-i pe toți cei din jur. Șeful mi-a spus că cineva de la petrecere a cerut un scaun.

— Mda, eu am cerut, răsese nervos Lou, dar am cerut *scaune*. La plural. Pentru toți invitații.

— O, înțeleg, nu avem atâtea scaune aici, se scuza ea. Deci cine vrea să ia loc pe acest scaun?

— Mama ta, zise tatăl lui Lou iute, nedorind să creeze probleme. Las-o pe mama ta să stea jos.

— Nu, mă simt bine Fred, obiectă mama lui. E ziua ta, tu ar trebui să stai pe scaun.

Lou închise ochii și respiră adânc. Plătise douăsprezece mii de euro pentru ca familia lui să-și dispute un scaun.

— Iar DJ-ul a spus că singura muzică tradițională pe care o are este imnul național irlandez.

Vreți să-i spun să o pună pe aceea?

— Poftim? se înfurie Lou.

— E melodia pe care o pune de obicei la sfârșitul serii, dar nu are alte melodii irlandeze, se scuza ea. Doriți să-i spun să o pună pe aceasta acum?

— Nu! strigă Lou. E ridicol! Să nu faci asta.

— Puteți vă rog să îi dați astea, zise Marcia politicoasă, aplecându-se spre cutia de carton pe care o ținea sub masă. Din ea ieșiră pălării de petrecere, bannere. Lou zări chiar și un tort. Ea îi dădu chelnerului o colecție de CD-uri. Melodiile preferate ale tatălui lor. Privirile ei le întâlneau pe cele ale lui Lou, când scoase CD-urile.

— În caz că o făceai de oaie, spuse ea, apoi se uită în altă parte.

Fusese doar un comentariu scurt și spus încet, dar pe el îl lovi mai tare decât orice îi spusese ea în acea seară. Se gândi că el organizase totul, el dădea petrecerea cea mare, cerând favoruri pe bani

mulți. Iar în timp ce făcea asta, familia lui pregătea planul B, anticipându-i eșecul. Toate pregătirile

într-o cutie de carton.

Deodată se auziră strigăte de bucurie, căci Quentin ieși din lift împreună cu Gabe – pe care Lou

nu știa să-l fi invitat – cu un teanc de scaune în mâini.

— Mai aducem și altele! anunță Quentin mulțimea și deodată atmosfera se însuflețește, căci chipurile familiare care îmbătrâniseră din vremea tinereții lui se priveau cu ușurare și chiar cu o încântare copilărească.

— Lou! spuse Gabe radiind de încântare. Mă bucur tare mult că ai venit.

El lăasă scaunele jos, lângă cele câteva persoane în vârstă din apropiere și se îndreaptă spre Lou cu mâna întinsă, încât Lou nu mai înțelegea a cui petrecere era. Gabe se apropie de urechea lui Lou.

136

— Te-ai dublat?

— Ce? Nu, se îndepărtă Lou, enervat la culme.

— O, făcu Gabe surprins. Ultima dată când te-am văzut, tu și Alison erați în biroul tău. Nu știu când ai plecat de la petrecere.

— Da, desigur. De ce trebuie să te gândești la ce e mai rău, că a trebuit să iau una din acele pastile pentru a ajunge la petrecerea tatălui meu, se prefăcu el jignit.

Gabe zâmbi.

— Ei, ciudată mai e viața, nu-i așa? îl înghionti el pe Lou.

— Ce vrei să spui?

— Păi acum poți fi aici sus, iar peste un minut poți fi acolo, jos.

Cum Lou îl privea agresiv, fără a rosti niciun cuvânt, el continuă.

— Vreau să spun că săptămâna trecută când ne-am cunoscut eu eram acolo jos, privind în sus și visând să fiu aici. Iar acum uită-te la mine. Cum se schimbă lucrurile. Am ajuns sus, domnul Patterson

mi-a dat un nou post...

— Ce-a făcut?

— Mda, mi-a dat un loc de muncă, zâmbi el pe sub mustăți făcând din ochi. O promovare.

Înainte ca Lou să aibă timp să răspundă, o chelneriță se apropie de ei cu o tavă.

— Doriți să gustați din aperitive? îi întrebă zâmbind.

— O, nu, mulțumesc, aștept musacaua, îi răspunse mama lui Lou.

— Aceasta e musacaua, arată femeia spre un cartofior așezat pe un suport minuscul.

Se lăsă un moment de tăcere, iar Lou simți că îi bate inima nebunește în piept.

— O să mai aduceți și altceva de mâncare mai târziu? întrebă Marcia.

— În afară de tort? Nu, clătină ea din cap. Asta e tot. Platouri cu antreuri, zâmbi ea din nou, ca și cum nu ar fi înțeles ostilitatea din jur.

— O, zise tatăl lui Lou, încercând să nu pară afectat. Poți lăsa tava aici.

— Pe toată? Ea se uita nesigură în jur, apoi în spate, cerând ajutor din priviri managerului ei.

— Da, suntem o familie flămândă zise Fred, luându-i tava din mâini și punând-o pe o masă înaltă pentru ca toți să poată ajunge la ea.

— Bine.

Ea așeză tava jos și se îndepărtă încet.

— Ai spus ceva de tort? întrebă Marcia, cu o voce pițigăiată, posedată și deranjată de faptul că nu deținea ea controlul și totul mergea prost.

— Da.

— Vreau să-l văd, te rog, zise ea aruncând o privire îngrozită spre Lou. Ce culoare are? Cum este decorat? Are stafide? Tatei nu-i plac stafidele, o auzea pe Marcia care se îndrepta spre bucătărie

cu ospătărița, ținând în mâna cutia de carton pentru limitarea dezastrelor.

— Cine te-a invitat, Gabe?

Lou era iritat, ocolea subiectul promovării lui Gabe, de teamă să nu-l arunce în celălalt colț al

137

camerei.

— Ruth, zise Gabe, luând o mini musaca.

— Serios? Ei nu pot să cred, râse Lou.

— De ce nu-ți vine să crezi? ridică Gabe din umeri. M-a invitat în seara în care am fost la cină și am rămas la tine peste noapte.

— De ce spui asta? De ce nu spui cum s-a petrecut de fapt? întrebă Lou prostește, pregătit să-l înfrunte. N-ai fost invitat la cină la mine acasă. M-ai adus acasă și ai mâncat ce a rămas de la cină.

Gabe îl privi pieziș.

— OK.

— Și mă rog unde e Ruth? N-am văzut-o toată noaptea.

— O, am stat de vorbă pe balcon toată seara, îmi place de ea, răspunse Gabe în timp ce o picătură de piure i se prelinse pe obraz, ajungând pe cravata de împrumut. Cravata lui Lou. Auzind acestea Lou rămase cu gura căscată.

— Îți place de ea? Îți place de *soția mea*? Asta e chiar ciudat, fiindcă și mie îmi place de ea. Tu și cu mine avem al naibii de multe în comun, nu crezi?

— Lou, zâmbi stânjenit Gabe, încearcă să vorbești ceva mai încet.

Lou privi în jur și zâmbi văzând că atrăseseră atenția, apoi îl luă în joacă pe Gabe de după umeri ca să arate că totul e bine. Când ceilalți întoarseră privirile, zâmbetul i se stinse.

— Tu chiar îți dorești viața mea, nu-i așa, Gabe?

Gabe păru că reflectează la asta, dar nu mai avu ocazia să răspundă, căci ușile liftului se deschiseră și apărură Alfred, Alison și un grup vesel de la petrecerea firmei care – în ciuda zgomotului făcut de cântecele favorite ale tatălui lui Lou care urlau în boxe – reușiră să-și facă simțită prezența, clar și tare, îmbrăcați în costume de Moș Crăciun, cu coifuri, suflând în trompete de

hârtie oricui le ieșea în cale.

Lou se desprinse iute de familia lui și urcă treptele până la lift, blocându-i calea lui Alfred.

— De ce ați venit cu toții aici?

— Am venit să petreecem prietene, zise Alfred legănându-se și suflând în trompetă.

— Alfred, dar n-ai fost invitat, strigă Lou.

— Alison m-a invitat, râse Alfred. Și cred că știi mai bine decât oricine cât de greu este să refuzi o invitație de la Alison, zâmbi el cu subînțeles. Dar nu m-ar deranja să fiu al doilea, râse el, clătinându-se în loc, beat.

Deodată se uită spre umărul lui Lou și expresia i se schimbă.

— Ruth! Ce mai faci?

Lui Lou aproape că i se opri inima în loc când o văzu pe Ruth în spatele lui.

— Alfred.

Ruth încrucișă brațele privindu-și fix soțul. Urmă o tăcere tensionată.

— E ceva ciudat pe aici, bălmăji Alfred, cred că mă duc la petrecere, vă las să vă păruți în legea voastră.

Alfred dispăru lăsându-l pe Lou singur cu Ruth, expresia ei jignită săgetându-l pe acesta în inimă ca un pumnal. Ar fi preferat-o furioasă.

— Ruth, zise el, te-am căutat toată seara.

— Văd că organizatoarea petrecerii, Alison, a venit aici cu noi, spuse ea cu vocea tremurată, deși încerca să se țină tare.

Lou se uită peste umăr și o văzu pe Alison, în rochia mini, dansând seducător cu picioarele ei lungi pe lângă un Moș Crăciun.

Ruth îl privea întrebător.

— N-am făcut nimic, se răzvrăti el, nemandorind să fie bărbatul care fusese. Jur. N-am făcut nimic. Ea a încercat ceva, dar am refuzat.

Ruth râse amar.

— Pariez că ea a fost cea care a încercat.

— Jur că n-am făcut nimic.

— Nimic? Niciodată?

Ea îl studia cu atenție, jenată și furioasă că era nevoită să întrebe asta.

Lou înghiți în sec. Nu voia să o piardă, dar nici nu voia să o mintă.

— Un sărut. O dată, asta a fost tot. Nimic altceva, se precipită el cuprins de panică. Dar acum m-am schimbat, Ruth, vezi tu...

Nu-l mai ascultă, îi întoarse spatele, încercând să-și ascundă fața, să-și ascundă lacrimile de el.

Ea deschise ușa de la balcon, iar aerul rece îl lovi în față pe Lou. Pe balcon nu era nimeni, fumătorii

erau înăuntru mâncând cu nemiluita musaca pentru a-și astâmpăra foamea.

— Ruth, o apucă el de braț, încercând să o tragă înăuntru.

— Lou, dă-mi drumul, jur că n-am chef să stau de vorbă cu tine în clipa asta, spuse ea furioasă.

El o urmă pe balcon și se îndepărtară de fereastră, pentru a nu fi văzuți de cei dinăuntru. Ruth se aplecă peste balustradă privind orașul. Lou se apropie de ea, o îmbrățișă strâns și refuză să-i dea drumul, deși ea stătea țeapănă.

— Ajută-mă să îndrept asta, îi șopti el. Te rog, Ruth, ajută-mă să îndrept asta.

Ea oftă, dar mânia nu-i trecuse.

— Lou, ce-a fost în capul tău? De câte ori ți-am spus cu toții cât este de importantă această seară?

— Știu, știu, se bâlbâi el, gândind la repezeală. Încercam să vă dovedesc tuturor că pot...

— Nu mă mai minți, îi tăie ea vorba scurt. Nu îndrăzni să mă minți când mi-ai cerut ajutorul acum câteva secunde. Nu încercai să dovedești nimic. Te săturaseși de Marcia care te tot suna, care

voia ca totul să fie perfect pentru tatăl tău, iar tu erai prea ocupat...

— Te rog, nu vreau să aud așa ceva acum, clipi el, de parcă fiecare vorbă i-ar fi provocat o durere de cap.

— Este *exact* ceea ce trebuie să auzi. Erai prea ocupat la serviciu pentru ca să-ți pese de tatăl tău, sau de planurile Marciei. Ai pus o străină, care nu știe nimic despre ce a făcut tatăl tău în acești

139

șaptezeci de ani, să organizeze totul în locul tău. Ea? – arătă Ruth înăuntru spre Alison care dansa

limbo sub fântâna de ciocolată, dând la iveală chiloțeei de dantelă roșie la care se uitau cu toții.

— O târfuliță cu care probabil ți-o trăgeai în timp ce îi dictai lista invitațiilor la petrecere, se stropși ea.

Lou ar fi vrut să o informeze pe Ruth că Alison avea studii economice și, lăsând la o parte planificarea petrecerii, era o angajată competentă. Dar nu i se păru important să îi apere onoarea în

acel moment; purtarea lui Alison de la birou și cea de acum, de la petrecerea tatălui său, nu îi făceau

cinste.

— Nu s-a întâmplat asta, îți jur. Știu că am stricat totul. Îmi pare rău.

Acum se obișnuise să spună aceste cuvinte.

— Pentru asta a fost totul? Pentru o promovare? O mărire de salariu de care nici măcar n-ai nevoie? Mai multe ore pe zi muncite decât este omenește posibil? Când o să te oprești? Când va fi

suficient pentru tine? Cât de sus vrei să urci, Lou? Știi, săptămâna trecută ai spus că poți fi concediat

numai de la serviciu, nu și din familie. Cred că ești pe punctul să afli că este posibil și asta.

— Ruth, te rog nu mă părăsi.

Închise ochii, fiind gata să sară de pe balcon chiar atunci dacă ea i-ar fi spus că îl părăsește.

— Te rog, nu mă părăsi.

— Nu e vorba de mine, Lou, ci de ei.

El se întoarse și își văzu familia încolonată, sărind și dând din picioare, în ritm de conga.

— Mâine voi merge în cursă cu Quentin. Pe barcă – o privi el așteptând să fie laudat.

— Credeam că va merge Gabe, zise Ruth nedumerită. Gabe s-a oferit chiar în fața mea, iar Quentin a fost de acord.

Îl cuprinse furia; sângele îi fierbea în vine.

— Nu, o să merg sigur. Lasă că îi arăt eu lui.

— O, serios? Asta înainte sau după ce vei merge la pationar cu mine și copiii? Întrebă ea, înainte de a se îndepărta și a-l lăsa singur pe balcon, blestemându-se fiindcă uitase ceea ce îi promisese lui

Lucy.

Când Ruth deschise ușa de la balcon, muzica izbucni afară, iar aerul rece pătrunse înăuntru. Apoi

ușa se închise, dar el simți o prezență în spatele lui. Deci ea nu intrase înăuntru. Nu îl părăsise.

— Îmi pare rău pentru tot ce am făcut. Aș vrea să repar totul, zise epuizat. Sunt obosit. Aș vrea să repar totul. Aș vrea să știe toată lumea că îmi pare rău. Îmi pare rău pentru ei și aș vrea să mă creadă. Te rog ajută-mă să repar totul, repetă el.

Dacă Lou s-ar fi întors, ar fi văzut că soția lui plecase într-adevăr, că se retrăsese într-un loc izolat pentru a plânge și a-și vărsa oful pentru un bărbat care o convinsese doar cu câteva ore mai

devreme, în dormitorul lor, că se schimbase. Nu, Gabe era cel care ieșise pe balcon când Ruth intrase în sală și tot el îi auzise confesiunile pe balcon.

Gabe știa că Lou Suffern era epuizat. Lou petrecuse ani de zile făcând slalom printre minute, ore și zile; printre clipe, încât uitase să mai observe viața. Privirile, gesturile, emoțiile altor oameni, nu

140

mai erau importante și nici nu le mai observa. La început fusese mânat de pasiune, apoi în drumul lui

spre locul unde își dorea să fie, o lăsase în urmă. Se mișcase atât de rapid, încât nu avusese vreo pauză pentru a respira, ritmul lui era prea rapid, încât inima-i de abia putea ține pasul.

Când Lou inspiră aerul rece de decembrie și își ridică fața spre ceruri simțind fericit picăturile înghețate de lapoviță de pe față, înțelese că își regăsise sufletul.

Îl simțea.

141

25.

Cea mai bună zi

Sâmbătă, la nouă dimineața, a doua zi după aniversarea tatălui său, Lou Suffern stătea în grădina din

spatele casei, cu capul dat pe spate și ochii închiși în soarele dimineții. Se cățăraseră pe gardul care

separa cei doi acri ai grădinii sale frumos amenajate – cu alei și pietricele decorative, straturi de flori și ghivece uriașe de pământ – de terenul accidentat și sălbatic pe care nu pătrundea nicio ființă

umană. Arbuști cu flori galbene crescuseră peste tot, de parcă cineva ar fi luat un pistol cu vopsea și

ar fi împrășcat la nimereală tot promontoriul dinspre nord. Casa lui Lou și a lui Ruth era chiar în vârful colinei, grădina din spate dădea spre nord, iar la poalele ei se vedea satul Houth, portul, și mai

departe Ireland's Eye. Uneori, de pe promontoriu, se putea vedea Snowdon din Parcul Național Snowdonia, Țara Galilor, aflat la 138 de kilometri depărtare; deși în această zi senină, pe Lou Suffern nu îl interesa decât veșnicia.

Lou stătea pe o stâncă și respira aerul proaspăt. Îi curgea nasul, avea obrajii înghețați și urechile îl dureau de la vântul tăios. Degetele i se învinețiseră, de parcă ar fi fost strangulate la încheieturi; nu

era o vreme bună pentru organele vitale, dar era perfectă pentru navigație. Spre deosebire de grădinile dichisite ale casei lui și ale vecinilor, arbuștii crescuseră pe câmp, la voia întâmplării, ca un al doilea copil, care are mai multă libertate de mișcare și mai puține reguli; puseseră stăpânire pe

zona înaltă și își făcuseră simțită prezența în jurul promontoriului. Terenul era deluros și neegal, urca

și cobora pe neașteptate, nu te cruța și nu ajuta turiștii. Era ca un elev din ultima bancă, tăcut, dar echivoc, care urmărea capcanele pe care le pusese. În ciuda sălbăticiii Howth-ului din zona colinară

și a agitației și îmbulzelii din satul de pescari, orașul în sine avusese mereu un aer calm, ca răbdarea

unui bunic: farul îi călăuzea pe locuitorii apelor să ajungă în siguranță la țărm, stâncile stăteau ca un

șir de spartani de care nu puteai trece, neclintite în fața stihilor. Digul era un mediator între pământ

și mare, transbordând supus oamenii cu bacul până unde era omenește posibil, turnul Martello se înălța ca un bătrân soldat singuratic, care refuza să-și părăsească postul, mult după încheierea bătăliei. În ciuda rafalelor de vânt care atacau constant promontoriul, orașul era sigur și stabil.

În timp ce reflecta la viața lui, Lou nu era singur. Alături stătea el însuși. Erau îmbrăcați diferit: unul era gata să navigheze cu fratele lui, celălalt urma să meargă la patinaj cu familia. Priveau amândoi marea și soarele care tremura la orizont, arătând ca un ban uriaș din argint ce fusese aruncat

în apă pentru a aduce noroc, iar acum scânteia sub valuri.

Stăteau acolo de ceva vreme, fără să spună nimic, simțindu-se bine unul în compania celuilalt.

Lou, care stătea pe iarba deasă, privi zâmbitor spre Lou cel de pe stâncă.

— Știi cât sunt de fericit acum? Sunt alături de mine, chicoti el.

142

Lou, cel de pe stâncă, se sili să zâmbească.

— Când mă aud glumind, îmi dau seama că n-am deloc haz.

— Și eu la fel. Lou trase de un fir lung de iarbă pe care și-l înfășură în jurul degetelor vinete de frig. Dar am observat că sunt un ticălos arătos.

Amândoi chicotiră.

— Îndrugi prea multe verzi și uscate, spuse Lou cel de pe stâncă, amintindu-și că fusese martor la felul în care celălalt domina conversațiile deși nu era necesar.

— Am observat și asta. Ar trebui...

— Și nu ascultîți ce ți se spune – adăugă el îngândurat. Iar poveștile tale sunt mereu prea lungi.

Oamenii nu par să fie interesați de ceea ce crezi tu, recunosc el.

— Iar tu nu întrebi oamenii ce mai fac. Ar trebui să începi să faci lucrul ăsta.

— Spune-ți ție asta, spuse Lou cel de pe iarbă, complet neimpresionat.

— Asta fac.

Rămaseră tăcuți fiindcă Lou Suffern aflase de curând că putea câștiga mai mult dacă tăcea și stătea liniștit. Un pescăruș coborî în picaj, cârâind, îi privi curios apoi își luă zborul.

— Probabil că a plecat să le povestească prietenilor lui despre noi, zise Lou cel de pe stâncă.

— Hai să nu punem la suflet ce ne spun, pentru mine toți arată la fel, zise celălalt Lou.

Amândoi izbucniră în râs.

— Nu-mi vine să cred că râd de propriile mele glume, se frecă la ochi Lou cel care stătea pe iarbă. E jenant.

— Despre ce crezi că e vorba aici? întrebă Lou serios, aplecat peste stâncă.

— Dacă nu știi tu, nu știu nici eu.

— Da, dar eu am niște teorii, deci ai și tu.

Se priviră o clipă, știind exact ce gândește celălalt.

Lou își alese cuvintele cu grijă, înainte de a vorbi.

— Nu sunt superstițios, dar cred că ar trebui să păstrăm aceste teorii doar pentru noi, nu crezi?

— Nu aș vrea să fac pe nimeni să sufere, zise Lou, cel așezat pe iarbă.

— Nu ai auzit ce am spus? întrebă el încruntat. Am spus să nu mai vorbești despre asta.

— Lou! îl strigă Ruth din grădină, rupând vraja dintre ei.

— Vin! strigă el, ițindu-se deasupra gardului. Îl văzu pe Pud, care de abia începuse să meargă, ieșind spre libertate prin ușa bucătăriei, alergând pe iarbă nesigur, ca un pui ieșit din ou înainte de

vreme, care își eliberase doar picioarele. Pășea nesigur după o minge, încercând să o prindă, dar o

lovea din greșeală cu piciorușele de câte ori se apropia. Înțelegând în sfârșit că trebuia să procedeze

altfel, se opri din alergat înainte de a ajunge la minge și se furișă încet în spatele ei, de parcă aceasta

ar fi urmat să-și ia zborul. Ridică un picior. Neobișnuit să-și țină echilibrul pe un singur picior căzu în fund pe iarbă aterizând în siguranță pe fundulețul căptușit cu scutec. Lucy alergă afară și îl

ajută să

se ridice.

— Seamănă atât de mult cu Ruth, auzi o voce aproape de ureche și își dădu seama că Lou venise

143

lângă el.

— Știu. Uite ce figură face.

O urmărire pe Lucy care îl muștra pe Pud fiindcă n-a fost atent. Amândoi izbucniră în râs exact în același timp când ea îl certa.

Pud se opuse încercării lui Lucy de a-l lua de mână și a-l duce înapoi în casă. El se trase și ridică mâna, furios, apoi se îndreptă singur către casă, clătinându-se pe picioare.

— El de cine îți amintește? întrebă Lou.

— Gata, trebuie să plecăm. Tu du-te în port, eu îi iau pe Ruth și pe copii în oraș. Vezi să ajungi la timp, da? M-am străduit mult să-l conving pe Quentin să îl ajute astăzi.

— Sigur, plec într-acolo. Vezi să nu-ți rupi un picior.

— Vezi să nu te îneci.

— O să ne bucurăm de această zi.

Își strânseseră mâinile. Strângerea lor de mână se transformă într-o îmbrățișare și Lou îi dăruie acolo, pe colină, cea mai mare și mai caldă îmbrățișare după mult timp.

Lou ajunsese în port cu două ore înainte de cursă. Nu mai fusese de atâția ani, voia să se

obișnuiască cu jargonul, să simtă cum e să fii din nou pe barcă. Trebuia să stabilească o relație cu

restul echipei: comunicarea era vitală și nu voia să dezamăgească pe nimeni. De fapt, nu voia să-l

dezamăgească pe Quentin. O găsi pe frumoasa *Alexandra*, barca cu pânze pe care Quentin o

cumpărase cu cinci ani în urmă. De atunci cheltuisese pentru ea orice bănuț pe care îl avea în plus și îi

dăruise orice clipă liberă. Aflați deja la bord, Quentin cu încă cinci persoane discutau despre cursă

și despre tactici.

Lou făcu socoteala. Trebuia să fie doar șase la bord; acum erau șapte fiindcă venise și Lou.

— Salut, zise el apropiindu-se.

— Lou, îl privi Quentin surprins, și Lou înțelese de ce erau deja șase persoane: Quentin nu-și închipuise că el va veni.

— N-am întârziat, nu? Ai spus la nouă și jumătate, încercă el să-și ascundă dezamăgirea.

— Mda, sigur, spuse Quentin, încercând să nu pară surprins. Doar că... spuse el uitându-se către ceilalți bărbați care priveau fără să scoată o vorbă. Hai să te prezint echipei. Băieți, el este fratele meu, Lou.

Surpriza se citea pe fețele tuturor.

— Nu știam că ai un frate, zâmbi unul, făcând un pas în față și întinzându-i mâna. Sunt Geoff, bun venit. Sper că știi ce ai de făcut.

— A trecut ceva timp, spuse Lou nesigur, trăgând cu coada ochiului la Quentin. Dar Quentin și cu mine am fost la destule curse de-a lungul anilor, încât ar fi greu să uit. E cam ca mersul pe bicicletă,

nu-i așa?

Ei râseră și îl primiră la bord.

— Și unde vrei să stau? își privi întrebător fratele.

— Ești sigur că vrei să faci asta? îl întrebă încet Quentin, pentru ca ceilalți să nu-l audă.

144

— Desigur, încercă Lou să nu se simtă ofensat. Aceleași poziții ca de obicei?

— La prova? întrebă Quentin.

— 'Nțeles, căpitane, zâmbi Lou, salutându-l.

Quentin râse și se întoarse spre restul echipei.

— Gata, băieți, vreau să lucrăm în armonie, amintiți-vă să vorbiți unul cu celălalt, vreau ca informația să curgă în sus și în jos pe barcă tot timpul. Dacă n-ați făcut ce trebuia să faceți, strigați, trebuie să știm cu toții ce se petrece în fiecare clipă. Dacă vom câștiga, vă cinstesc.

Toți ovaționară.

— Așa, Lou, făcu el cu ochiul spre fratele lui, știi că aștepți nerăbdător asta de ceva timp.

Deși nu era adevărat, Lou nu simți nevoia să protesteze.

— Hai să vezi și tu în sfârșit din ce e făcută *Alexandra*.

Lou își împunse în joacă fratele în coastă.

Ruth împinse căruciorul lui Pud prin Fusiliers Arch apoi intrară în Saint Stephen's Green, un parc din centrul orașului Dublin. Acolo fusese montat un patinoar, atrăgând clienți din toată țara pentru a trăi acea unică experiență. După ce trecură pe lângă un lac cu rățuște și traversară podul O'Connell, intrară într-un tărâm de vis. Locul grădinilor îngrijite fusese luat de o piață de Crăciun, bogat decorată și arătând ca într-un film de Crăciun. Erau standuri unde se vindea ciocolată caldă și

turtă dulce, plăcințele și prăjituri cu fructe, iar mirosul de scorțișoară, cuișoare și marțipan plutea în

aer. Vânzătorii de la standuri erau îmbrăcați în elfi, din boxe se revărsa muzica de Crăciun, țurțuri de

gheață atârnavă din acoperișul fiecărui stand și mașini speciale suflau fulgi de zăpadă în aer.

Igluul lui Moș Crăciun era în centrul atenției, iar în fața lui se formase o coadă imensă, în timp ce elfii îmbrăcați în haine verzi cu pantofi ascuțiți încercau să amuze lumea care aștepta. La intrarea în

igloo acadele uriașe cu dungi roșii și albe formau o arcadă, de pe horn ieșeau baloane de săpun, care

zburau în aer. Pe un petec de iarbă câțiva copii – arbitrați de un elf – împărțiți în două tabere trăgeau

de un pișcot uriaș. Un brad uriaș fusese înălțat și decorat cu beteală și globuri pe măsură. De crengi

atârnavă baloane imense umplute cu apă către care un grup de copii – dar mai mult tătici – aruncau

mingi acoperite cu crenguțe de ilex în încercarea de a sparge baloanele și a scoate darurile din interior. Un elf roșu la față, ud de la baloanele sparte, alerga pentru a lua cadourile de pe jos, în timp

ce un altul umplea mai multe baloane și le trecea unei alte echipe pentru a le atârna de ramuri.

Pud întindea arătătorul grăsuț ori de câte ori vedea ceva care îi capta atenția. Lucy, care de obicei vorbea într-una, era tăcută. Avea părul tuns drept până la bărbie, iar bretonul se oprea deasupra sprâncenelor sub care străluceau ochii ei mari, căprui. Purta o haină roșie până la genunchi,

căptușită cu vată, cu nasturi mari negri și un guler de blăniță, colanți crem și pantofi negri strălucitori. Se ținea de căruciorul lui Pud cu o mână și plutea de fericire, pierdută într-o lume numai

a sa. Din când în când zâmbea fericită spre Lou și Ruth. Nimeni nu spunea nimic. Nici nu era nevoie.

Toți simțeau la fel.

Ceva mai departe de piața de Crăciun găsiră patinoarul, în care era un furnicar de sute de oameni, tineri și bătrâni, iar coada înconjura patinoarul, așa că cei care cădeau pe gheață aveau parte

145

de spectatori care se distrau la fiecare căzătură comică.

— Mergeți să vedeți spectacolul, eu voi sta la coadă, zise Lou referindu-se la mini-pantomima care era jucată în estrada orchestrei. Zeci de copii stăteau pe scaune din lemn, extaziați de lumea magică din fața lor.

Era un gest generos și egoist în același timp, fiindcă Lou Suffern nu se putea schimba așa, peste noapte. Făcuse încercarea de a petrece ziua cu familia, dar deja Blackberry-ul lui îl ardea în buzunar

și avea nevoie de timp ca să-și verifice mesajele.

— OK, mersi, zise Ruth, împingând căruciorul cu Pud la coadă. Nu vom lipsi mult.

— Ce faci? întrebă neliniștit Lou.

— Mă duc să urmăresc spectacolul.

— Pe el nu-l iei cu tine?

— Nu. *El* doarme. Va fi în siguranță alături de tine.

Ea se îndepărtă ținând-o de mână pe Lucy care sărea într-un picior, în timp ce Lou se uita la Pud ușor îngrijorat, rugându-se în gând să nu se trezească. Ținea un ochi la Blackberry-ul lui, celălalt la

Pud și un al treilea ochi, pe care nici nu știa că îl avea, asupra unui grup de adolescenți din fața lui,

care începuseră deodată să strige și să sară, hormonii nedându-le pace, fiecare strigăt al lor și mișcare stângace amenințând să-i trezească copilul. Lou percepuse brusc nivelul de zgomot al lui

Jingle Bells din difuzoare, când o voce întrerupse muzica pentru a anunța că cineva se rătăcise de

familie și aștepta la Centrul Elfilor. Conștientiza fiecare sunet, fiecare țipăt al copiilor aflați pe gheață, fiecare strigăt al taților care cădeau în fund, cu oasele trosnind. Fiind în alertă maximă, ca și

cum ar fi așteptat pe cineva să-l atace în orice moment, își puse înapoi în buzunar Blackberry-ul.

Coadă se mișcă, și el împinse căruciorul înainte.

În fața lui, îi atrase atenția un adolescent cu părul gras care le povestea ceva prietenilor lui, folosind sunete explozive și mișcări epileptice. Băiatul, ajuns în punctul culminant al povestirii, sări

înapoi și ateriză pe cărucior.

— Scuze, spuse băiatul întorcându-se și frecându-se deasupra cotului, unde se lovise. Scuze, domnule, a pățit ceva?

Lou dădu din cap. Înghiți în sec. Ar fi vrut să-l strângă de gât, să-i găsească părinții și să le spună să îi dea fiului lor o lecție despre arta de a povesti fără gesturi largi și explozii de salivă.

Aruncă o privire spre Pud. Monstrul fusese trezit. Ochii lui Pud, lucioși, adormiți, obosiți, care nu erau pregătiți să iasă din hibernare se deschiseră încet. Priviră la stânga, priviră la dreapta, apoi de

jur-împrejur, în timp ce Lou își ținea respirația. Se priviră unul pe celălalt într-o tăcere tensionată, apoi, hotărând că nu-i place expresia îngrozită de pe chipul tatălui său, Pud își dădu jos suzeta și începu să țipe. Să țipe.

— Șșș, zise Lou cu stângăcie, uitându-se la el.

Pud țipă și mai tare, lacrimi mari ieșindu-i din ochii obosiți.

— Haide, Pud, îi zâmbi el cu toți dinții, zâmbet cu care avea mare succes întotdeauna în afaceri.

Dar Pud plângea și mai tare.

146

Lou se uită în jur încurcat, cerându-și parcă scuze tuturor celor care îl priveau, în special tatălui încrezut care își ținea copilul în față, într-un port-bebe, în vreme ce alți doi copii îl țineau de câte o mână. Mormăi ceva către încrezut și îi întoarse spatele, încercând să pună capăt țipetelor terorizante,

împingând căruciorul repede, înainte și înapoi, atingând în mod voit ștaiful adolescentului cu părul

gras care îl pusese în această situație, și puse la loc suzeta în gura lui Pud, de zece ori. Încercă să

acopere ochii băiețelului cu mâna, sperând că dacă va vedea întuneric, va adormi. Nici asta nu dădu

rezultate. Corpul lui Pud se contorsiona, aplecându-se înapoi, în timp ce încerca să iasă din hamuri.

Continua să urle, ca o pisică ținută de coadă ce urma să fie înecată. Căută în săculeț câteva jucării pe

care i le oferi, dar care fură aruncate violent la pământ. Încrezutul se aplecă pentru a-l ajuta pe Lou să

adune jucăriile împrăștiate. Lou le luă din mâna acestuia fără să îl privească în ochi, mormăind mulțumiri. După ce toate lucrurile din săculeț fură împrăștiate pe jos, Lou se hotărî să elibereze monstrul. Se luptă să îi desfacă hamurile, în timp ce țipetele lui Pud se intensificau, atrăgând și mai

multe priviri și tocmai când cineva era pe punctul să sune la serviciile de asistență socială, își luă în

brațe fiul. Pud nu se opri din plâns și continuă să țipe, plin de muci la nas, cu fața roșie ca focul.

După zece minute în care îi arată copacii, câinii, copiii, avioanele și păsările, brazii de Crăciun, cadourile, elfii, lucrurile care se mișcau, lucrurile care nu se mișcau, orice obiect care se putea vedea, Pud tot plângea.

Ruth apăru alergând împreună cu Lucy.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a trezit imediat ce ați plecat, nu se oprește din plâns, spuse Lou transpirat.

Pud se uită la Ruth și-și întinse brațele spre ea, aproape sărind din brațele lui Lou. Plânsetele se opriră instantaneu, bătu din palme, fața lui căpătă o culoare normală, gânguri ceva. Pud se uită la mama lui, se jucă cu lăntișorul ei, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lou era încredințat

că, fără să fie văzut de cineva, Pud i-a zâmbit ștregărește.

Simțindu-se în elementul lui, stomacul lui Lou se agită cu anticipație, văzând cum linia de coastă se îndepărta, în timp ce se îndreptau spre punctul de pornire care era nordul insulei Ireland's Eye. Grupuri de membri ai familiei și prieteni le făceau cu mâna de lângă farul de la capătul digului, cu binocluri în mâini.

Marea avea ceva magic, te simțeai atras de ea. Oamenii voiau să locuiască lângă ea, să înoate și să se joace în ea, să o privească. Era un lucru viu, era imprevizibilă, ca un mare actor pe scenă; putea

fi calmă și primitoare, deschizând brațele pentru a-și îmbrățișa publicul la un moment dat, dar apoi

putea exploda cu furtuni violente, aruncând oamenii de colo-colo, voind să-i dea afară, atacând

liniile de coastă, sfărâmând insulele. Avea și o parte jucăușă, căci îi plăcea mulțimea, purta copiii pe

valuri în sus și în jos, răsturna saltelele de cauciuc și surferii, ocazional le mai dădea marinarilor câte o mână de ajutor; toate le făcea râzând în sinea ei. Pentru Lou nimic nu se compara cu senzația de

a simți vântul prin păr, de a străbate valurile cu ploaia în față sau încălzit de soare. Nu mai navigase

de multă vreme – el și Ruth petrecuseră multe vacanțe pe iahturile prietenilor de-a lungul anilor – dar

trecuse mult timp de când Lou nu mai făcuse parte dintr-o echipă în nicio privință a vieții sale.

147

Aștepta cu nerăbdare provocarea, nu doar să concureze cu alte treizeci de bărci, ci să învingă marea,

vântul și toate forțele naturii.

În zona de plecare, navigară pe lângă nava de start *Free Enterprise* pentru a fi identificați. Linia de start era situată între doi stâlpi, unul roșu și altul alb, aflați pe navă, și o baliză portocalie cilindrică care rămăsese în port. Lou luă poziția la prova când înconjură zona de plecare, pentru a

ajunge în poziție și a lua linia de start la timp. Vântul sufla din nord-est cu forța patru, erau curenți de

maree înaltă. Trebuia să țină cont de asta și să conducă barca cu viteză peste marea schimbătoare,

plină de valuri. Ca în vremurile de demult, Lou și Quentin vorbiseră despre asta și știau ce trebuie făcut. Orice trecere prematură a liniei de start ar fi însemnat eliminarea lor și era sarcina lui Lou să facă numărătoarea inversă, să îi poziționeze corect și să comunice cu cârmaciul, care era Quentin. În

adolescență ajunseseră la o mare măiestrie, câștigaseră numeroase curse la care ar fi putut concura cu

ochii închiși, simțind doar direcția vântului, dar trecuse mult timp de atunci și comunicarea dintre ei

se întrerupsese dramatic în ultimii câțiva ani.

Lou își făcu o rugăciune în gând când se dădu semnalul de avertizare la 11.25. Întoarseră barca, încercând să o așeze pe poziție, ca să fie printre primii care urmau să treacă linia de start. La 11.26

se ridică pavilionul pregătit. La 11.29 fu coborât pavilionul de clasă. Lou agită brațele, încercând să-i semnalizeze lui Quentin unde să așeze barca.

— Tribord la dreapta, Quentin! strigă el, ridicând brațul drept. Treizeci de secunde!

Se apropie pericolos de un alt iaht. Vina lui Lou.

— La stânga, spre port! LA STÂNGA! Douăzeci de secunde, răzni el.

Fiecare barcă se lupta să-și găsească o poziție cât mai bună, dar cum erau treizeci de bărci în cursă, doar un număr mic urmau să treacă linia de start într-o poziție favorabilă, aproape de nava de start.

La unsprezece și jumătate se auzi semnalul de plecare și cel puțin zece bărci trecură înaintea lor.

Nu porniseră foarte bine, dar Lou nu se descurajă. Uitase unele lucruri, avea nevoie de ceva practică,

dar acum nu era momentul, căci se afla în plină cursă.

Începură cursa, având Ireland's Eye în partea dreaptă, promontoriul la stânga, dar nu avea timp de admirat peisajul. Lou nu se clintea din loc, gândea rapid, se uita în jurul lui, la toate iahturile care

se întreceau, vântul răvășindu-i părul, sângele pulsându-i prin vene, simțind că trăiește, ca niciodată.

Își amintea totul, cum era să fii pe o barcă cu pânze. Poate că nu mai avea aceeași viteză, dar nu-și

pierduse instinctele. Barca mergea repede, spărgându-se de valuri, în timp ce se îndreptau spre baliza

de traseu, la o milă de linia de start.

— Volta în vânt! strigă Quentin, aflat la cârmă, urmărindu-le pregătirile. Parâma era întinsă.

Luke se asigură că vela nouă era pregătită și învârti manivela de câteva ori. Lou nu se clintea, gândindu-se la ce avea de făcut în continuare și urmărind bărcile din jurul lor pentru a se asigura că

nu se apropiau prea mult. Știa din instinct că mergeau cu vântul la babord și că nu ar fi avut prioritate

față de bărcile de la tribord. Vechile lui tactici îl copleșiră și fu mulțumit să vadă cum poziționase barca chiar la baliza de traseu. Simțea că Quentin avea mai mare încredere în el acum, când aveau o

148

poziție favorabilă. Voia să-i transmită lui Quentin sentimentul că el lupta pentru a câștiga locul întâi.

Quentin se asigură că avea spațiu de manevră și începu întoarcerea. Geoff se îndreptă iute spre

vela mare, iar când aceasta era umflată de vânt, o desfășură. lahtul tăia vântul, cu vela principală liberă. Luke o trase cât putea de repede, și când nu se mai putu, începu să învârtă manivela cu mare

efort. Quentin schimbă cursul.

— VÂNT STRÂNS! strigă Lou.

Quentin chiui, iar râsetul lui Lou fu purtat de vânt.

După ce trecură de prima baliză și se îndreptară spre a doua cu vântul din laterală, Lou începu manevra de înălțare a spina-ker-ului, apoi îi făcu lui Quentin semn că totul era pregătit. Restul echipajului își îndeplinea sarcinile stabilite. Lou era un pic prea entuziasmat, dar simțea că lucrurile

se legau.

Privind spina-ker-ul ridicându-se, Lou strigă fericit:

— SUS!

Navigau cu viteză și Lou agită pumnul în aer, chiuind. Aflat la cârmă, Quentin râse când velele se umflară în vânt și ei se îndreptau spre următoarea baliză. Quentin se uită iute în spate mulțumit să

vadă douăzeci și cinci de iahturi cu spina-ker-urile înălțate aflate în urma lor. Nu era rău. Schimbă o privire cu Lou și își zâmbiră. Nu își spuseră niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Simțeau amândoi același lucru.

După treizeci de minute de stat la coadă la patinoar, Lou și familia lui ajunseră în față.

— Distracți-vă voi, zise Lou bătând din palme și dând din picioare pentru a se încălzi. Eu voi merge să beau o cafea și vă voi privi de acolo.

Ruth începu să râdă.

— Lou, am crezut că vii să patinezi.

— Nu, se încruntă el. Am petrecut ultima jumătate de oră privind bărbați mai în vârstă decât mine pe patinoar și arată ca niște caraghioși. Dacă mă vede cineva? Prefer să stau aici, mulțumesc. În

plus aceștia sunt proaspăt curățați – el se referea la pantalonii lui.

— Bine, zise cu asprime Ruth, atunci nu te va deranja să ai grijă de Pud cât eu și Lucy vom patina.

— Haide, Lucy, își apucă el fiica de mână. Hai să ne luăm patine, îi făcu el din ochi lui Ruth

care se amuza și se îndreptară spre locul de unde se închiriau patine. Ajunse la tejghea înaintea Familistului Încrezut care avea în preajmă și mai mulți copii. Ha! Avu sentimentul unei victorii tăcute.

— Ce măsură? întrebă omul din spatele tejghelei.

— Zece, vă rog, răspunse Lou și se uită în jos către Lucy, așteptând să vorbească și ea. Lucy îl privi cu ochi mari, nevinovați.

— Spune-i domnului ce măsură porți, scumpo, zise Lou, simțind în ceafă răsuflarea Familistului Încrezut care aștepta.

— Nu știu, tati, șopti ea.

149

— Păi, ai patru ani, nu-i așa?

— Cinci, se încruntă ea.

— Are cinci ani, îi spuse el bărbatului. Deci ce măsură poartă un copil de cinci ani?

— Să știți că depinde de copil.

Lou oftă și își scoase Blackberry-ul, refuzând să stea din nou la coadă. În spatele lui Familistul Încrezut cu bebelușul în port-bebe strigă pe deasupra capului lui.

— Două perechi mărimea patru, una mărimea trei și una unsprezece, vă rog.

Lou dădu ochii peste cap și făcu o grimasă, așteptând să i se răspundă la telefon. Lucy râse și îl imită.

— Alo?

— Ce mărime poartă Lucy?

— Mărimea șase.

— OK, mersi.

Ajuns pe gheață, se ținu atent de balustrada patinoarului. O luă pe Lucy de mână și o conduse pe gheață. Ruth rămăsese cu Pud, care dădea încântat din piciorușe, sărind în sus și în jos, ridicând mânuța și arătând spre un punct nedefinit.

— Haide, draga mea.

Atât vocea cât și gleznele lui Lou tremurau când păși pe gheață.

— E foarte periculos, așa că va trebui să fii foarte atentă. Ține-te de balustradă, bine?

Lucy se ținu de laterală cu o mână și începu să se deplaseze pe gheață în timp ce gleznelor lui Lou

se clătinau pe lamele subțiri.

Lucy începu să patineze mai rapid.

— Scumpo, zise Lou, cu vocea tremurată, în timp ce privea gheața rece și dură la un metru optzeci sub picioarele lui, îngrozit de felul în care s-ar fi simțit dacă ar fi căzut. Nu-și amintea când căzuse ultima oară, de când era copil probabil, căzăturile le iei în copilărie.

Distanța dintre Lucy și Lou se mărea.

— Ține pasul cu ea Lou, strigă Ruth, de cealaltă parte, iar lui Lou i se părea că simte zâmbetul din vocea ei.

— Pariez că te distrezi de minune, îi spuse fără să o privească, concentrându-se la maximum.

— Desigur.

El împinse piciorul stâng în față, talpa alunecă mai departe decât își propusese și era gata-gata să facă șpagatul. Simțindu-se ca Bambi care mergea pentru prima dată, se clătina și se răsucea, agitând brațele în cercuri, ca o muscă prinsă într-un borcan de gem; nu departe auzea râsul inconfundabil al lui Ruth. Dar făcea progrese. Ridică privirea din când în când pentru a o supraveghea pe Lucy care se vedea clar, în geaca ei roșie, la jumătatea unei ture a patinoarului. Familistul Încrezut trecea în viteză pe lângă el, legănând brațele de parcă urma să ia parte la o cursă olimpică, viteza lui aproape răsturnându-l pe Lou. În spatele lui patinau copiii, ținându-se de

mâini și oare cântau? Până aici. Desprinzându-se încet de margine, picioarele lui nesigure încercară

150

să-și găsească echilibrul. Apoi, încetul cu încetul, el alunecă cu un picior în față, aproape răsturnându-se pe spate, gata să cadă în poziție de crab, dar își reveni.

— Bună, tati, îi zise Lucy trecând în viteză pe lângă el, căci făcuse un tur de patinoar.

Lou se îndepărtă de marginea patinoarului, departe de începătorii care târau picioarele centimetru cu centimetru, hotărât să-l depășească pe Familistul Încrezut care patina ca la curse.

Aflat la jumătatea distanței dintre centru și balustradă, Lou trebuia să se descurce singur acum.

Simțindu-se mai încrezător, își luă avânt, încercând să-și balanseze brațele, așa cum făceau ceilalți.

Luă viteză. Ocolind copiii și bătrânii, el țâșni pe patinoar, aplecat mult în față, legănându-și brațele

mai mult ca un jucător de hockey, decât ca un patinator grațios. Se lovi de copii, dezechilibrându-i pe

unii, răsturnându-i pe alții. Auzi un copil plângând. Trecu printre doi tineri care se țineau de mână.

Lou se concentra atât de mult să nu cadă încât de abia găsea timp pentru a-și cere scuze. Trecu pe

lângă Lucy, dar nu se putu opri, luă viteză și mai mare, patinând în cerc. Luminițele care împodobeau

copacii din parc se încețoșară pe măsură ce el patina. Sunetele și culorile patinatorilor din jurul lui îl

bui măceau. Simțindu-se ca într-un carusel el zâmbi și se relaxă mai mult în timp ce continua să

patineze în cerc. Îl depăși pe Familistul Încrezut, o depăși pe Lucy pentru a treia oară; trecu pe lângă

Ruth și auzi că îl strigă pe nume și îi face o fotografie. Nu putea și nu voia să se oprească; nu știa cum. Îi plăcea să simtă vântul în păr, să vadă luminile orașului în jur, aerul uscat, cerul plin de stele,

căci începea să se întunece. Se simțea liber și viu, mai fericit decât își amintea să fi fost după multă

vreme. Patina în cerc tot mai repede.

Alexandra și echipajul se înscriseră în regată pentru a treia și ultima oară. Viteza și coordonarea lor se îmbunătățiseră în ora care trecuse, iar Lou îndreptase problemele pe care le întâmpinase. Se

apropiau de ultima baliză și trebuiau să coboare spinașul. Echipajul făcu manevrele necesare.

Aproape de linia de sosire trimiseră un semnal radio pe canalul 37, așteptând rezultatul. Nu ajunseseră primii, dar erau fericiți. Se uită spre Quentin și își zâmbiră. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. Știau amândoi.

Căzut pe spate pe patinoar, în timp ce oamenii treceau în viteză pe lângă el, Lou se ținea de coaste, încercând să se abțină să nu râdă, dar nu putea. Făcuse lucrul de care îi fusese groază toată

viața și realizase cea mai dramatică și mai comică aterizare a zilei. Stătea în mijlocul patinoarului, iar Lucy râdea și ea, trăgându-l de braț și încercând să-l ridice. Se ținuseră de mâini și patinaseră încet când, prea încrezut, Lou se împiedicase de propriile picioare, zburase în aer și aterizase pe spate. Din fericire nimic nu se rănise în afară de mândria lui, dar nici de asta nu îi păsa. O lăsă pe

Lucy să creadă că îl ajuta să se ridice de pe gheață în timp ce îl trăgea de mână. Lou se uită spre Ruth

și o văzu făcând o altă fotografie. Își întâlniră privirile și el zâmbi.

În seara aceea nu pomeniră despre ziua care se încheiase. Nici nu era nevoie. Știau cu toții.

Fusese cea mai bună zi din viața lor.

151

26.

Totul a început cu un șoricel

Luni, după weekend-ul în care navigase și patinase, Lou Suffern se îndrepta mai mult plutind pe coridor, spre încăperea cu un birou mai mare și o lumină mai bună. Era Ajunul Crăciunului și clădirea de birouri era aproape goală, cu excepția câtorva persoane ce bântuiau pe holuri, purtând

îmbrăcăminte de oraș – care îl băteau pe umăr și îi strângeau mâna cu putere, felicitându-l. Reușise.

În spatele lui, Gabe îl ajuta să-și care dosarele. Fiind Ajunul Crăciunului, era ultima zi când putea să

se pregătească înainte de vacanța de Crăciun. Ruth ar fi vrut să iasă cu toții în oraș, să se plimbe și să

intre în atmosfera sărbătorilor, dar el știa că cel mai bun lucru ar fi fost să pornească cu dreptul în noua lui slujbă, astfel încât după Anul Nou să nu mai piardă timpul cu acomodarea. Ajunul Crăciunului sau nu, el dorea să se familiarizeze cu noile sarcini chiar acum.

Deci el și Gabe se îndreptau spre biroul mare și luminos. Când deschiseră ușa și intrară acolo, parcă se auzi un cor de îngeri, căci soarele dimineții își arunca razele direct pe noul lui scaun de piele supradimensionat, de parcă îl aștepta cu nerăbdare. Reușise. Deși oftă ușurat, urma să mai ofteze o dată cu gândul la noile sarcini care urmau să vină. Indiferent de ceea ce realizase, sentimentul că trebuia să-și atingă un alt țel persista. Pentru el viața era o scară nesfârșită care dispărea undeva între nori, instabilă, amenințând să se prăvălească, răsturnându-l. Nu se putea uita în

jos, căci i-ar fi înghețat sângele în vine. Trebuia să privească în sus. Înainte și în sus.

Gabe așeză cutiile jos, la indicațiile lui Lou, apoi fluieră privind în jur.

— Tii, ce mai birou, Lou.

— Așa e, surâse Lou, făcând ochii roată.

— E cald, adăugă Gabe cu mâinile în buzunare, pășind prin birou.

Lou se încruntă.

— Nu aș folosi cuvântul ăsta pentru a descrie biroul ăsta al naibii de mare – desfăcu el brațele.

Începu să râdă, simțindu-se în delir. Obosit și sentimental, mândru și un pic temător, încerca să se acomodeze cu situația.

— Și cu ce te vei ocupa acum? îl întrebă Gabe.

— Sunt director pentru Dezvoltarea afacerilor, ceea ce înseamnă că acum am autoritatea să le spun unor oameni de nimic ce trebuie să facă.

— Oameni de nimic, așa ca tine?

Lou tresări și îl privi pe Gabe, ca un radar ce înregistrase un semnal.

— Vreau să spun că acum câteva zile erai și tu un om de nimic, căruia i se spunea ce... nu contează, renunță să continue Gabe. Și Cliff cum a primit vestea?

152

— Ce veste?

— Că nu mai are un loc de muncă.

— A, strânse Lou din umeri. Nu știu. Nu i-am spus.

Gabe nu spuse nimic.

— Nu cred că se simte destul de bine pentru a vorbi cu cineva, adăugă Lou, simțind nevoia să se explice.

— Acum primește vizite, îl informă Gabe.

— De unde știi?

— Știu eu. Ar trebui să mergi să îl vezi. S-ar putea să-ți dea niște sfaturi bune. Ai avea ce învăța de la el.

Lou râse auzind aceasta.

Gabe nu clipi, privindu-l în tăcere.

Lou își drese vocea, stânjenit.

— E Ajunul Crăciunului, Lou, ce faci? îl întrebă Gabe blând.

— Cum adică, ce fac? Ce ți se pare că fac? Muncesc.

— În afară de cei de la pază ești singura persoană care se mai află în clădire. N-ai observat?

Toți sunt acolo, arată Gabe spre orașul aglomerat.

— Da, în fine, toți aceia de acolo nu sunt atât de ocupați ca mine, zise Lou copilărește. În plus și tu ești aici.

— Eu nu contez.

— Ce răspuns bun! Atunci nici eu nu contez.

— Dacă o ții tot așa, nu vei mai putea continua. Știi, unul dintre oamenii de afaceri cu cel mai mare succes din toate timpurile, Walt Disney, sunt sigur că ai auzit de el, are câte o companie ici și

colo, zâmbi Gabe, a spus că „Un bărbat nu ar trebui niciodată să-și neglijeze familia pentru afaceri”.

Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare, în care Lou își încleștă și își descleștă maxilarele, încercând să se hotărască dacă să-l roage pe Gabe să plece sau să-l dea pur și simplu afară din birou.

— Și tot el a spus „Totul a început cu un șoricel”, râse Gabe. Probabil că o preferi pe asta.

— Bun, acum trebuie să trec la treabă, Gabe, îți doresc un Crăciun Fericit.

Lou încerca să-și controleze tonul, astfel încât, chiar dacă nu era vesel, cel puțin să nu sune ca și cum i-ar fi venit să-l strângă pe Gabe de gât.

— Îți mulțumesc, Lou. Îți doresc și ție un Crăciun Fericit. Și felicitări pentru biroul tău al naibii de mare.

Auzind remarca asta, Lou nu se putu abține să nu râdă, iar când ușa se închise rămase pentru prima dată singur în birou.

Se îndreptă spre biroul de lucru, își trecu degetele peste lemnul de nuc și peste suprafața de piele. Pe birou nu se afla decât un calculator mare, alb, o tastatură și un mouse.

Se așeză pe scaunul din piele și se răsuci spre fereastră, privind orașul de jos, care se pregătea pentru sărbătoare. O parte din el ar fi dorit să meargă afară, dar era prins ca în capcană de fereastră

imens cu zăpadă, responsabilitățile și eșecurile cernându-se deasupra lui. Stătea în scaun, la biroul

acela de mai bine de o oră, rămas pe gânduri. Se gândea la Cliff, la evenimentele din ultimele săptămâni, la cea mai bună zi, care fusese în urmă cu doar patruzeci și opt de ore. Se gândea la toate.

Când se simți cuprins de o ușoară neliniște, se întoarse în scaun cu fața la birou, înfruntându-l. Se uită la tastatură. O privi fix. Apoi urmări cu privirea firul subțire de care era legat mouse-ul. Se gândi la Cliff, la felul în care îl găsisese sub birou, ținând strâns chiar această tastatură, fluturând chiar acest mouse, cu ochii mari, îngroziți.

În onoarea lui Cliff – ceva ce Lou înțelese că nu reușise să facă tot timpul cât acesta lipsise de la serviciu – își scoase pantofii, deconectă tastatura de la calculator și împinse scaunul de piele. Se așeză în patru labe și se târi sub birou, ținând strâns tastatura. Privi orașul forfotind pe ferestrele care

se înălțau de la podea până în tavan. Stătu acolo o oră, reflectând.

Ceasul de pe perete rupse tăcerea. În clădirea de birouri nu mai era obișnuita zarvă și agitație. Nu mai sunau telefoanele, fotocopiatoarele nu se mai auzeau, nici bâzâitul calculatoarelor, nu se auzeau voci, nici pași. Înainte să se uite la ceas nu auzise secunde, dar acum ticăitul părea tot mai

tare, pe măsură ce îl conștientiza. Lou se uită la tastatură, apoi la mouse. Avu un șoc, simți că îl lovește ceva în cap pentru a doua oară în acel an și pentru prima dată înțelese mesajul lui Cliff. Indiferent de ce se temea Cliff că vine după el, Lou știa sigur că nu voia să îl hăituiască și pe el. leși de sub biroul de lucru, își puse pantofii negri din piele și apoi părăsi încăperea.

154

27.

Ajunul Crăciunului

Grafton Street, aglomerata stradă pietonală din Dublin forfotea de oameni care își făceau ultimele cumpărături. Mâinile se luptau să apuce obiectele rămase pe rafturi, bugetele și toate planurile zburaseră afară pe fereastră când deciziile grăbite erau luate în funcție de disponibilitate și timp, nu

neapărat la gândul pentru persoana care le va primi. Cadourile mai întâi; pentru cine, vom vedea pe

urmă.

Fără a fi cuprinși de graba din jurul lor, Lou și Ruth se țineau de mână și se plimbau agale pe străzile din Dublin, lăsându-i pe ceilalți să se îmbrâncească, grăbiți. Lou avea tot timpul din lume.

Ruth fusese luată prin surprindere când el o sunase propunându-i să se întâlnească, în condițiile în

care mai devreme spusese un nu ferm, dar ca de obicei nu puse nicio întrebare. Întâmpinase cu o

plăcere tăcută această schimbare, dar și cu cinism, deși nu se exprimase cu voce tare. Lou Suffern

avea multe să îi dovedească.

Se plimbau pe Henry Street, plină de standuri unde vânzătorii ambulanți își vindeau ultimele produse: jucării și hârtie de ambalat, beteală și fleacuri, mașini cu telecomandă, totul era expus în

aceste ultime ore de cumpărături sălbatice de Crăciun. Pe dinamica Moore Street, alături de

produsele tradiționale puteai vedea un amestec de prăvălii asiatice și africane. Lou cumpără varză de

Bruxelles de la vânzătorii limbuți, al căror debit verbal era o distracție pentru oricine. Apoi au

asistat la slujba de Ajun și au luat prânzul la hotelul Westin din College Green, clădirea istorică din

secolul al nouăsprezecelea, o fostă bancă ce fusese transformată într-un hotel de cinci stele. Luară

masa în Banking Hall, unde Pud își petrecu timpul privind uluit tavanul decorat cu sculpturi

complicate lucrate de mână și cele patru candelabre în care sclipeau opt mii de piese de cristal egiptean, scoțând câte un strigăt spre tavan pentru a auzi ecoul.

Lou Suffern vedea lumea complet diferit în acea zi. În loc să o vadă de la înălțimea celor

treisprezece etaje, în spatele geamului securizat, dintr-un scaun imens de piele, alesese să vină aici.

Gabe avusese dreptate despre șoricel, de faptul că avea ceva de învățat de la Cliff – de fapt învățase

în urmă cu șase luni, când simțise mouse-ul de plastic care îl lovise peste față, făcând ca temerile și

conștiința sa să iasă la suprafață, după ce fuseseră îngropate de multă vreme. De fapt, dacă se gândea

bine, Gabe avusese dreptate în multe privințe. Vocea care îl iritase spusese cuvintele pe care n-ar fi

dorit să le audă. Îi datora mult lui Gabe. Se însera, iar copiii trebuia să se întoarcă acasă înainte ca

Moș Crăciun să vină în zbor cu săniuța. Lou o conduse pe Ruth și pe copii la mașina ei, apoi se îndreptă spre birou. Mai avea ceva de făcut.

Ajuns în holul clădirii chemă liftul și când ușile acestuia se deschiseră, apărură domnul Patterson.

155

— Lou, nu-mi vine să cred că lucrezi astăzi, ești formidabil spuse acesta surprins, privind cutia pe care o ținea în mână.

— A, nu lucrez. Nu într-o zi de sărbătoare, zâmbi el, încercând să sublinieze ceva, să stabilească regulile pentru noua lui funcție. Doar că...

Nu voia să-i creeze probleme lui Gabe, dezvăluind unde locuia.

— Am uitat ceva la birou.

— Am înțeles. Știi, Lou, zise domnul Patterson frecându-se obosit la ochi, mă tem că trebuie să-ți spun ceva. M-am tot gândit dacă să o fac sau nu, dar cred că e cel mai bine așa. Nici eu n-am venit

la birou ca să lucrez, recunosc eu, m-a chemat Alfred. A spus că e ceva urgent. După ceea ce s-a

întâmplat cu Cliff stăm cu toții ca pe ghimpi, așa că am venit iute aici.

— Vă ascult, zise Lou, neliniștit.

Ușile liftului se închiseră. Nu mai avea unde să fugă.

— Voia să-mi spună ceva despre... tine.

— Da, zise încet Lou.

— Mi-a adus astea.

El vârî mâna în buzunar și scoase flaconul cu pastile pe care Gabe i-l dăduse lui Lou. Înăuntru era o singură pastilă. Se vede treaba că Alfred, ticălosul, scurmase în pubela de gunoi pentru a strânge dovezi și a-l distruge.

Lou privi șocat flaconul, încercând să se hotărască dacă să nege sau nu. Simți că îl trec nădușelile încercând să născocască o poveste. Erau ale tatălui lui. Nu. Ale mamei lui. Pentru șold.

Nu. Pentru durerea lui de spate. Văzu că domnul Patterson continua să vorbească, așa că

redeveni

atent.

— Mi-a spus că le-ar fi găsit în pubela de gunoi, nu știu cum, se încruntă el, dar știa că sunt ale tale.

Se uită înspre Lou, așteptând o confirmare.

Lui Lou îi bătea năvalnic inima.

— Știi că ești prieten cu Alfred, zise el nedumerit. Dar îngrijorarea lui față de tine nu era sinceră. Mi s-a părut că voia să-ți facă necazuri.

— Ăă, îngăimă Lou, cu ochii la flacon. Nu sunt, ăă, nu sunt...

Se bâlbâia, fără să poată să încropească o propoziție.

— Lou, nu sunt genul de om care își bagă nasul în viețile personale ale oamenilor; ceea ce fac colegii mei în timpul lor liber este treaba lor, cât timp asta nu afectează compania în vreun fel. Așa că

nu am privit cu ochi buni faptul că Alfred a venit să mi le dea, se încruntă el.

Lou nu răspunse, dar continua să transpire masiv. Domnul Patterson continuă.

— Dar poate că tu ai vrut ca el să facă asta? îl privi el cu subînțeleș.

— Ce? se scărpină Lou în cap. De ce aș fi vrut ca Alfred să vi le aducă?

Domnul Patterson îl privi zâmbind mânzește.

— Nu știu, Lou, ești un tip isteț.

156

— Ce? întrebă Lou, complet nedumerit. Nu înțeleg.

— Corectează-mă dacă greșesc, dar *am presupus*, zâmbi el cu toți dinții, că ai încercat să-l

induci în eroare dinadins pe Alfred cu pastilele astea. Că l-ai făcut să creadă că erau altceva decât

erau de fapt. Am dreptate?

Lou rămase cu gura căscată, privindu-și șeful surprins.

— Știam eu, chicoti el, clătinând din cap. Ești bun. Dar nu chiar așa de bun. Mi-am dat seama după semnul albastru de pe ele, explică el.

— Ce vreți să spuneți? Ce semn?

— N-ai reușit să ștergi simbolul de tot, explică el deschizând flaconul și golindu-i conținutul în

palma. Vezi semnul ăsta albastru? Dacă te uiți cu atenție, vei vedea că acolo a fost litera D.
Lucrând

și eu aici cunosc pastilele astea, le iau destul de des.

Lui Lou i se puse un nod în gât.

— Asta era singura pastilă cu semn albastru?

Leneșul de Alfred nu răscolise prin gunoi pentru a-și salva propria piele, ci scrijelise o simplă tabletă de durere de cap.

— Nu, erau două pastile. Ambele cu un semn albastru. Am luat și eu una, sper să nu te superi.
Că

le-a găsit sau nu la gunoi, mă durea capul, așa că am luat una. Zilele astea dinainte de Crăciun aproape că m-au băgat în pământ.

— Ați luat una? rosti Lou pe nerăsuflăte.

— Ți-o dau înapoi, făcu el un gest de nepăsare. Poți să le iei de la orice farmacie. Se dau fără rețetă.

— Ce s-a întâmplat când ați luat-o?

— Păi, mi-a trecut durerea de cap, nu? se încruntă el.

Lou fu redus la tăcere.

— În orice caz, am vrut să știi că nu mi-a plăcut ce încerca Alfred să facă și nu cred că tu ești un... mă rog, ce încerca Alfred să mă facă să cred. Oameni ca el nu au ce căuta în companie. A trebuit să-l dau afară. Ajunul Crăciunului, doamne, serviciul ăsta ne face niște monștri uneori, zise el

obosit, părând deodată mai în vârstă decât cei șaiszeci și cinci de ani pe care îi avea.

Lou tăcea, frământat de tot felul de întrebări. Fie Alfred le înlocuise, fie Lou chiar luase pastile de durere de cap în cele două situații în care se dublase. Lou își scoase batista din buzunar, o despătură și examinează pastila care îi mai rămăsese. Inima îi stătu în loc. Se putea vedea semnul inițial

al pastilei de durere de cap. Cum de nu îl observase până acum?

— A, văd că mai ai una, se înveseli domnul Patterson. Te-am prins în flagrant, Lou.

Lou îl privi închizând și deschizând gura ca un pește, fără a putea scoate un cuvânt.

— Trebuie să plec acum, zise grăbit domnul Patterson. Am de asamblat un trenuleț și de pus baterii într-o păpușică ce vorbește ca o moară hodorogită pe care voi fi silit să o aud toată

săptămâna. Îți doresc un Crăciun fericit, Lou, îi întinse el mâna.

Lou înghiți în sec, gândindu-se tot la pastilele de durere de cap. Oare făcea alergie la ele? Oare

157

dublarea lui fusese un fel de efect secundar? Nu. Chiar se întâmplase, familia lui fusese martoră în

ambele situații. Atunci dacă nu pastilele erau cele care provocaseră așa, însemna că...

— Lou, îl strigă domnul Patterson cu mâna întinsă.

— La revedere, spuse Lou cu o voce răgușită, după care își reveni. Adică Sărbători Fericite.

Strânse mâna șefului său.

Imediat ce domnul Patterson se întoarse cu spatele, Lou alergă spre scările de incendiu coborând

la subsol. Era mai frig decât de obicei, iar lumina de la capătul culoarului fusese reparată, nu se mai

aprindea și se stingea ca un stroboscop din anii optzeci. De sub ușă se auzea muzică, *Driving Home*

For Christmas 4 a lui Chris Rea, care răsuna cu ecou pe holișorul pustiu.

Lou nu ciocăni, intră de-a dreptul, deschizând ușa cu piciorul, ținând în brațe cutia. Încăperea era mai goală decât înainte. Gabe era pe al doilea culoar, împăturindu-și sacul de dormit și pătura.

— Bună, Lou, zise el fără să se întoarcă.

— Cine ești tu? întrebă Lou cu o voce tremurată, așezând cutia pe un raft.

Gabe se ridică și ieși de pe culoar. Îl măsură pe Lou cu privirea de sus până jos.

— Ce mod interesant de a începe o discuție.

Privi cutia de pe raft, apoi zâmbi.

— Mi-ai adus un cadou? întrebă el încet. Nu trebuia.

El făcu un pas în față pentru a-l lua, dar Lou se dădu înapoi, privindu-l cu teamă.

— Hmm, se încruntă Gabe, apoi se întoarse spre cutia de pe raft. Pot să-l deschid?

Lou nu răspunse. Pe față îi luceau picături de sudoare, iar ochii urmăreau atent fiecare mișcare a lui Gabe.

Gabe deschise tacticos cutia frumos ambalată. Îndepărtă banda adezivă, având grijă să nu rupă ambalajul.

— Îmi place să fac cadouri oamenilor, explică el senin. Dar nu mi se întâmplă ca oamenii să îmi

facă daruri. Dar tu ești altfel, Lou. Mi-am dat seama de la început, îi zâmbi el.

Deschise cutia și scoase cadoul, un calorifer electric.

— A, foarte drăguț din partea ta. Îți mulțumesc. O să mă încălzesc cu el în altă parte, nu aici, căci trebuie să plec.

Lou se lipi de perete, îndepărtându-se de Gabe și spuse cu o voce tremurătoare.

— Pastilele pe care mi le-ai dat erau pentru durere de cap.

Gabe continua să studieze caloriferul electric.

— Probabil că ai aflat asta de la domnul Patterson.

Lou era surprins, se așteptase ca Gabe să nege.

— Da, Alfred le-a luat de la gunoi și i le-a dat.

— Ticălosul ăla, clătină el din cap zâmbind. Ei, ar putea câștiga puncte pentru străduință; el *chiar* nu voia ca tu să capeți postul, nu-i așa?

Cum Lou nu îi răspunse, continuă.

— Da, era un flacon cu pastile împotriva durerii de cap, de la farmacie. Mi-a luat mult timp să
158

șterg literele. Știi că în zilele noastre nu mai există multe pastile care să nu aibă marca pe ele?

— CINE EȘTI TU? strigă Lou, înspăimântat.

Gabe tresări, apoi îl privi abătut.

— Acum îți este teamă de mine? Fiindcă ți-ai dat seama că nu pastilele te-au clonat? Ce s-a întâmplat cu știința? Toată lumea crede imediat în toate aceste noi descoperiri științifice, noile pastile pentru aia, noile pastile pentru ailaltă. Slăbești, îți crește părul, bla bla bla, dar când vi se cere să credeți fără să cercetați, înnebuniți cu toții, clătină el din cap. Dacă miracolele ar avea formule chimice, toată lumea ar crede în ele. Ce dezamăgire. A trebuit să spun că era de la pastile,

Lou, altfel nu m-ai fi crezut. Am dreptate, nu?

— Cum vrei să *te cred*, cine naiba ești, ce se petrece aici?

— Haide, Lou, îl privi el trist. Ar trebui să-ți fie clar, de acum.

— Să-mi fie clar? În ceea ce mă privește, nimic n-ar putea fi mai încurcat.

— Pastilele. Sunt doar un con al științei. O conștiință, zâmbi el.

Lou își trecu mâinile peste față obosit, nedumerit, înfricoșat.

— Au fost doar ca să-ți dea o șansă, Lou. Toată lumea merită o șansă. Chiar și tu, indiferent dacă îți vine sau nu să crezi.

— O șansă PENTRU CE? urlă el.

Cuvintele pe care le rosti Gabe îi aduseră lui Lou fiori pe șira spinării, făcându-l să dorească să alerge la familia lui.

— Haide, Lou, pe asta o știi.

Erau vorbele lui Ruth. Cuvânt cu cuvânt.

Lou tremura de-a binelea, dar Gabe continuă.

— O șansă de a petrece mai mult timp cu familia ta, pentru a-i cunoaște mai bine înainte de... în fine, pentru a petrece mai mult timp cu ei.

— Pentru a-i cunoaște mai bine înainte de ce? întrebă Lou încet.

Gabe nu răspunse, își ferea privirile, știind că spusese deja prea mult.

— ÎNAINTE DE CE? urlă Lou din nou, apropiindu-se de Gabe.

Gabe tăcu, dar îl fixă pe Lou cu ochii lui albaștri.

— Li se va întâmpla ceva? întrebă el, cuprins de panică. Știam eu. De asta mă temeam. Ce li se va întâmpla? Dacă le-ai făcut ceva – scrâșni el din dinți – o să...

— Familia ta nu a pățit nimic, Lou, răspunse Gabe.

— Nu te cred, se isteriză el, scoțându-și BlackBerry-ul din buzunar. Se uită la ecran: nu avea apeluri nepreluate. Formă iute numărul de acasă, ieși de-a-ndăratelea din încăpere, privindu-l urât pe

Gabe, apoi o luă la goană în direcția mașinii.

— Pune-ți centura, Lou! strigă Gabe după el, cuvintele lui răsunându-i în urechi în timp ce fugea prin parcare de la subsol.

leși furtunos din parcare, în timp ce BlackBerry-ul continua să sune acasă, fără ca nimeni să răspundă. O ploaie torențială cădea în rafale peste parbriz. Reglă ștergătoarele la viteză maximă și

159

acceleră, întrepându-se spre cheiul pustiu. Semnalul care avertiza că centura nu era fixată devenea

tot mai puternic, dar Lou nu îl auzea, îngrijorat că nu primea răspuns de acasă. Roțile Porsche-ului

patinau ușor pe șoseaua udă din Clontarf, care urca spre Howth. Peste mare, cei doi stâlpi vopsiți în

dungi roșii și albe, ai centralei generatoare de electricitate se înălțau la două sute de metri înălțime,

ca două degete ridicate spre el. Ploua cu găleata, ceea ce îi îngreuna vizibilitatea, dar știa bine aceste

străzi, le parcursese înainte și înapoi toată viața și nu se gândea decât cum să ajungă mai repede pe

fâșia de pământ care îl separa de familia lui, pentru a fi cu ea cât mai repede cu putință. Era șase și

jumătate și se întunecase de-a binelea. Oamenii erau la slujba de la biserică, alții petreceau la pub,

iar ceilalți se pregăteau să pună cadourile sub brad și să lase un pahar de lapte și o prăjiturică pentru

Moșul și morcovi pentru ren. Familia lui Lou era acasă, probabil lua masa de seară – la care Lou promisese că va veni – dar nu răspundea la telefon. Lou se uită în jos spre BlackBerry pentru a vedea

dacă mai sună, nemaifiind atent la drum. Se abătu un pic spre mijlocul drumului. O mașină care venea

din sens opus îl claxonă, iar el trecu din nou pe banda sa. Trecu de Hotelul Marinei, de la Sutton Cross unde aveau loc petreceri de Crăciun. Văzând că în față drumul e liber, Lou apăsă până jos pedala accelerației. Trecu în viteză pe lângă biserica Sutton, pe lângă școală, trecu printr-o zonă învecinată cu luminițe la fereastră, unde se vedeau pomii de Crăciun strălucind la ferestre și Moși Crăciuni care se cățarau pe acoperișuri. Dincolo de golf, zeci de luminițe ale macaralelor din Dublin

străluceau alături de luminițele de Crăciun. Trecu de golf și intră pe drumul abrupt care ducea la casa

lui de pe colină. Turna cu găleata, în șuvoaie, împiedicându-i vederea. Pe parbriz se făcuse condens,

iar Lou se aplecă în față și îl șterse cu mâneca paltonului din cașmir. Apăsă un buton de pe tabloul de

bord pentru a șterge parbrizul. Sunetul de avertizare al centurii îi suna ascuțit în urechi și parbrizul se

aburi imediat, căci în mașină se făcu mai cald. El accelera, telefonul suna, dorința lui de a fi alături

de familia lui depășea orice alt sentiment. Îi luase douăsprezece minute pentru a ajunge pe

strada lui

luând-o pe drumul pustiu.

În sfârșit se auzi țârâitul telefonului, care îi indica un apel. El se uită într-acolo și văzu imaginea lui Ruth. Zâmbetul ei larg, ochii căprui, calzi și blânzi. Bucuros că nu pățise nimic din moment ce îl

suna, Lou se întinse spre BlackBerry.

Porsche 911 Carrera 4S are un sistem unic de transmisie pe patru roți care îl face să adere la drum mult mai bine decât orice mașină sport cu tracțiune pe spate. Repartizează cinci până la patruzeci la sută din putere pe roțile din față, în funcție de rezistența roților din spate. Deci dacă accelerezi puternic și intri prea tare în curbă, puterea roților din spate este transmisă celor din față,

trăgând mașina în direcția cea bună. Transmisia pe patru roți înseamnă că Porsche Carrera 4S poate

rula pe șosea mult mai stabil decât alte mașini sport.

Din nefericire, Lou nu avea acel model de Porsche. Îl comandase. Urma să vină în ianuarie, peste o săptămână.

Așa că, atunci când se uită spre BlackBerry, copleșit de emoție și ușurat că văzuse chipul soției, își luă privirile de la drum și luă curba mult prea tare. Ridică în mod reflex piciorul de pe accelerație, iar mașina derapă, se răsuci, intrând pe contrasens, apoi alunecă la vale pe șoseaua

160
abruptă.

Momentele care urmau fură pentru el cumplite. Șocul amorți durerea. Mașina se răsturnă, o dată, de două ori, apoi a treia oară. De fiecare dată Lou scoase un țipăt, căci corpul, picioarele și brațele

lui se răsuceau înăuntru ca o păpușă privită prin hubloul mașinii de spălat. Airbag-ul se deschise lovindu-l cu putere peste față, dându-i sângele pe nas, încât își pierdu cunoștința pentru câteva clipe.

Câteva minute mai târziu, Lou deschise ochii și încercă să evalueze situația. Dar nu putea. Era înconjurat de întuneric și nu se putea mișca. Un ochi era acoperit de o substanță groasă, uleioasă, care

îl împiedica să vadă, iar cu singura mână pe care o putea mișca pipăi și simți că tot corpul era acoperit de aceeași substanță. El mișcă limba în gură, simți gustul sălcii și își dădu seama că era

sânge. Încercă să-și miște picioarele, dar nu era în stare. Încercă să-și miște brațele, dar de abia putea mișca unul singur. Încercă să-și păstreze calmul, ca să vadă ce era de făcut. Pentru prima dată

în viața lui nu se putea gândi la o soluție, șocul inițial trecuse și înțelese în ce stare era, iar durerea îl

lovi din plin. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui Ruth, a lui Lucy și a lui Pud, a părinților lui. Erau cu toții nu departe, sus, în vârf; mai avea atât de puțin până ar fi ajuns acolo. În întuneric, în mașina zdrobită, în mijlocul florilor galbene și al cârciumăreselor, undeva pe promontoriul Howth, Lou Sufferm începu să plângă încet.

Raphie și Jessica își făceau rondul obișnuit și se ciondăneau din cauza muzicii country cu care

Raphie îi plăcea să o tortureze pe Jessica, când trecură pe lângă locul în care mașina lui Lou părăsise

carosabilul.

— Oprește, Raphie, îi întrerupse ea lălăitul despre inima lui îndurerată.

El cântă mai tare.

— RAPHIE! strigă ea, oprind muzica.

El o privi surprins.

— Bine, gata, hai pune Scorpionii sau cum naiba îi mai cheamă.

— Raphie, oprește mașina, zise Jessica pe un ton care îl făcu să tragă imediat pe dreapta. Ea ieși

din mașină și alergă câțiva pași înapoi spre locul care îi atrăsese privirile, unde copacii erau retezați

și îndoțiți. Își scoase lanterna și luminează în jos, pe culmea muntoasă.

— Doamne, Raphie, apelează imediat serviciul de urgență, strigă ea. Salvarea și Pompierii!

El se opri în loc și se întoarse la mașină unde transmise prin stație.

— Cobor! strigă ea, începând să coboare pe planul înclinat abrupt, printre copacii retezați.

— Nu face asta, Jessica! îl auzi pe Raphie strigând în spatele ei, dar nu-l ascultă. Vino imediat înapoi, e periculos!

Îl auzea, dar curând strigătele lui se stinseră, acum își auzea doar propria respirație, rapidă și agitată, iar pulsul îl simțea în urechi.

Jessica, nouă în echipă, n-ar fi trebuit să vadă în viața ei o priveliște ca această mașină

sfârtecată, răsturnată, de nerecunoscut. Dar mai văzuse așa ceva. Pentru Jessica era o imagine mult

prea familiară, care nu îi dădea pace în somn și în momentele în care era trează. Aflându-se față în

față cu coșmarul ei, retrăind o amintire, o cuprinse amețeala și se ghemui la pământ cu capul între

161

picioare. Jessica avea secrete, iar unul dintre ele se întorsese să o bântuie. Se ruga la Dumnezeu să nu

fie nimeni în mașină; mașina era zdrobită, de nerecunoscut, fără plăcuță de înmatriculare, iar în întuneric nu se putea distinge dacă era neagră sau albastră.

Dădu ocol mașinii, ploaia deasă udând-o learcă. Terenul de sub picioare era umed și noroiu, făcând-o să alunece de nenumărate ori, dar cum inima îi bătea în piept și retrăia o amintire, nu simțea

durerea de la gleznă, nici crengile care o zgâriau pe față, pietrele colțuroase ascunse prin flori care o

răneau la picioare.

Într-o parte a mașinii zări o persoană, sau un corp, iar inima i se opri în loc. Lumină zona cu

lanterna. Era rănit. Plin de sânge. Vru să deschidă ușa, dar era blocată. Geamul de pe partea șoferului

se spărsese, așa că avea acces la jumătatea de sus. Încercă să își păstreze calmul când îl lumină cu

lanterna.

— Tony, șopti ea când îi văzu chipul. Tony, spuse cu lacrimi în ochi. Tony, întinse ea mâna, trecându-și degetele peste față, dorindu-și să deschidă ochii. Tony, eu sunt. Sunt aici.

Omul gemu cu ochii închiși.

— Te scot eu de aici, îi șopti ea la ureche, sărutându-l pe frunte. Te duc acasă.

El deschise ochii încet, iar ea se dezmetici. Ochi albaștri, nu căprui. Tony avea ochi căprui.

Urmă un schimb de priviri. Ea se trezise complet din coșmar.

— Domnule, îi spuse neputându-și controla tremurul vocii. Trase aer în piept și reluă.

— Domnule, mă auziți? Sunt polițist... sunt Jessica, mă auziți? Salvarea e pe drum, bine? O să vă ajutăm.

El gemu și închise ochii.

— Sunt pe drum, găfâi Raphie, începând să coboare la vale.

— Raphie, e periculos aici, se alunecă, stai acolo, ca să te vadă când sosesc.

— Trăiește? o întrebă el, ignorându-i sfaturile și continuând să coboare cu atenție.

— Da, strigă ea. Domnule, luați-mă de mână.

Ea îi lumină mâna cu lanterna, iar stomacul i strânse când văzu priveliștea. Trase aer în piept pentru a-și reveni, apoi îndreptă lanterna într-acolo.

— Domnule, luați-mă de mână. Sunt aici, simțiți? îl strânse ea cu putere.

El gemu de durere.

— Rezistați un pic, vă scoatem noi de aici.

El bolborosi ceva.

— Ce? Nu vă... faceți griji domnule, ambulanța e pe drum.

— Cine e? strigă Raphie, în timp ce cobora încet spre ea. Îl cunoști?

— Nu, răspunse ea simplu, fără a-și abate atenția de la el, nedorind să-l piardă.

— Soția mea, îl auzi ea șoptind, atât de încet încât de abia desluși spusele. Ea își apropie urechea de buzele lui, atât de mult, încât simțea că lobul urechii se umpluse de sânge.

— Aveți o soție? întrebă ea blând. O s-o vedeți, vă promit că o veți vedea. Cum vă numiți?

— Lou, șopti el apoi începu să plângă încet, dar chiar și lucrul ăsta reprezenta un efort, așa că se

162

opri.

— Te rog să rezisti, Lou.

Ea se lupta să-și stăpânească lacrimile, apoi își lipi urechea de buzele lui căci el șoptea ceva.

— O pastilă? Lou, n-am niciuna...

El îi dădu drumul la mână și începu să tragă de haină cu o mână lipsită de vlagă, făcând o

grimasă de parcă ar fi ridicat o mașină din loc. Icnii din cauza efortului, se văită de durere.

Întinzând

mâna spre buzunarul lui de la piept, plin de sânge, Jessica scoase flaconul. Înăuntru era o
singură

pastilă albă.

— Ești sub tratament, Lou? îl întrebă ea șovăind. Nu știi dacă ar trebui să ți-o dau.

Ridică privirile spre Raphie care încerca să se descurce pe drumul alunecos.

Lou o strânse de mână cu atâta putere încât ea aplecă imediat flaconul și îi strecură pastila în palmă. Tremurând, îi deschise gura, îi puse pastila pe limbă și îi închise gura. Întoarse iute capul, pentru a se asigura că Raphie nu o văzuse. Acesta era la jumătatea pantei.

Când se uită înapoi spre Lou, el o privea cu ochii mari. O privea cu o expresie de iubire, de absolută recunoștință pentru gestul ei, încât inima ei se umplu de speranță. Apoi el oftă adânc, se cutremură, închise ochii și părăsi această lume.

163

28.

De dragul vremurilor trecute

Exact în clipa în care Lou Suffern pleca dintr-o lume în cealaltă, el stătea în fața grădinii casei sale

din Howth, ud până la piele. Tremura din cauza experienței pe care o trăise. Nu avea mult timp la dispoziție, dar în acest moment nu-și dorea să fie în alt loc din lume decât acasă.

Intră pe ușa din față, pantofii lăsând urme de noroi pe gresie. În camera de zi se făcuse focul, sub brad erau așezate cadouri, ambalate frumos, cu fundițe. Lucy și Pud erau singurii copii din familie,

deci conform tradiției, părinții lui, Quentin și Alexandra, și proaspăt divorțata Marcia, urmau să doarmă în noaptea asta la ei. Nu voiau să rateze bucuria de a vedea reacția lui Lucy în dimineața de

Crăciun. În seara asta nu se putea să nu fie și Lou cu ei, nimic nu i-ar fi bucurat mai tare inima. Intră

în sufragerie, sperând că-l vor vedea, că darul miraculos al lui Gabe nu va da greș tocmai acum.

— Lou!

Ruth îl zări prima și se ridică de la masă, alergând spre el.

— Lou, iubitule, te simți bine? Ai pățit ceva?

Mama lui plecă iute pentru a-i aduce un prosop.

— Sunt bine, îi luă el fața între mâini, fără a-și lua ochii de la ea. Acum sunt bine. Te-am sunat, șopti el. N-ai răspuns.

— Pud a ascuns iarăși telefonul zise ea, privindu-l îngrijorată. Ești beat? îl întrebă în șoaptă.

— Nu, se înveseli el, doar îndrăgostit, îi șopti la rândul său, apoi ridică vocea pentru a fi auzit de toată lumea. Sunt îndrăgostit de frumoasa mea soție. O sărută pe buze, apoi îi miroși părul, o sărută pe gât și pe toată fața, fără a se sinchisi de cei care îi priveau.

— Îmi pare rău, șopti el de abia articulând cuvintele, în lacrimi.

— De ce îți pare rău? Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut. Pentru felul în care m-am purtat. Te iubesc, n-am vrut să te rănesc.

Lui Ruth i se umplură ochii de lacrimi.

— Știu, scumpule, mi-ai spus asta, știu.

— Am înțeles că atunci când nu sunt cu tine totul e lipsit de sens, zâmbi el, iar mama lui care se întorsese cu prosopul – râse și bătu din palme, apoi îl apucă de mână pe soțul ei.

— Vouă tuturor, făcu el ochii roată, fără a-i da drumul din mână lui Ruth, vă cer să iertare.

— Liniștește-te, Lou, zâmbi emoționat Quentin. Gata, totul e de domeniul trecutului, da? Nu-ți mai face griji pentru asta și hai să stăm la masă.

Lou își privi părinții care îl priveau zâmbind. Tatăl lui avea lacrimi în ochi și făcea semn din

164
cap că totul era bine. Sora lui, Marcia, clipea des, luptând să-și oprească lacrimile, făcându-și de lucru cu tacâmurile de argint de pe masă.

Îl șterseră cu prosopul, îl îmbrățișară, îi dădură să mănânce deși el nu mănăcă mult. În schimb le spuse tuturor cât de mult îi iubește, iar și iar, până ce toți au izbucnit în râs și i-au spus să înceteze. El

urcă scările ca să-și schimbe hainele pentru ca nu cumva, așa cum spuse mama lui, să facă pneumonie. În timp ce era sus, îl auzi pe Pud plângând și imediat se duse în dormitorul acestuia. În cameră era semi-întuneric, fiind aprinsă doar lampa de veghe. Îl văzu pe Pud treaz, stând în picioare în pătuț, ținându-se de zăbrele, ca un prizonier ținut captiv de o armată somnoroasă. Lou aprinse lumina și intră. Pud îl privi supărat.

— Hei, micuțule, zise blând Lou. De ce te-ai trezit?

Pud începu să scâncească.

— O, hai la mine.

Lou se aplecă și îl ridică din pătuț, îl luă în brațe și îl liniști. Era pentru prima dată că Pud nu țipa cât îl ținea gura în preajma tatălui său. Dimpotrivă, zâmbi, arătă cu degetul spre ochii lui Lou, spre nas, apoi spre gură și încercă să-l apuce de un dinte. Lou începu să râdă.

— Ei, pe ăștia nu ți-i dau. O să-ți crească și ție în curând, îl sărută el pe obraji. Când vei crește mare ți se vor întâmpla tot felul de lucruri.

Lou îl privi cu tristețe, știind că va pierde toate acele lucruri.

— Să ai grijă de mami, da? îi șopti el, cu o voce tremurată.

Pud râse, foarte vioi, apoi făcu balonașe la gură.

Auzind râsul lui Pud, Lou uită de lacrimi, ridică brațele în sus, și începu să-l scuture. Pud începu să râdă în hohote, înveselindu-l și pe Lou.

Cu coada ochiului o zări pe Lucy care îi privea din pragul ușii.

— Știi ceva, Pud, spuse el mai tare, ce-ar fi să mergem în camera lui Lucy și să sărim pe patul ei până o trezim, ce zici?

— Nu, tati! izbucni Lucy intrând în cameră, m-am trezit!

— A, și tu ești trează? Oare voi sunteți spiridușii care îl ajută pe Moșu'?

— Nu, chicotiră Lucy și Pud, la unison.

— Atunci, repede, în pat, altfel nu mai vine Moșu' dacă vede că nu dormiți.

— Dar dacă te vede pe tine? îl întrebă ea.

— Atunci ne va lăsa și mai multe cadouri.

Ea strâmbă din nas.

— Pud miroase a caca. Mă duc să-i spun lui mami.

— Nu, lasă că îl schimb eu.

Pud zâmbea. Lucy îl privea uluită.

— De ce mă privești așa? Cât poate fi de greu? Haide, amice, ajută-mă și tu puțin.

Pud îi dădu în joacă o palmă peste față. Lucy râse în hohote.

Lou îl lăsă pe Pud jos, ca să nu murdărească prosopelul de pe măsuța de înfășat.

165

— Mama îl așază acolo sus.

— Ei, tati nu face asta, spuse Lou, încercând să-și dea seama cum putea să-i dezbrace salopeta.

— Capsule sunt în partea de jos, îl lămurii Lucy.

— O, mulțumesc. El deschise capsule și îi scoase salopeta.

Desfăcu un scutec curat și îl învârti pe toate părțile încercând să-și dea seama cum să îl așeze.

— Miroase a caca!

Lucy se apucă cu mânuța de nas.

— Porcușorul se pune în față, îl sfătui ea, ținându-se în continuare de nas.

Lou încerca să facă lucrurile repede, pentru a controla situația, în timp ce Lucy își făcea vânt în mod exagerat, prefăcându-se că îi vine rău de la miros. Nemulțumit de felul în care se descurca tatăl

lui, Pud începu să dea din picioare, silindu-l pe Lou să se îndepărteze. Cum Pud stătea în patru labe

cu fundulețul în nasul lui Lou, acesta se strecură în spatele lui cu un șervețel umed. Dar ștersul de la

distanță nu ajuta prea mult. Trebuia să atace problema. Ținându-și respirația, începu să-l șteargă cu

nădejde. Cum Pud era preocupat de o minge cu care se juca, Lucy îi întindea lui Lou diverse ustensile.

— După asta ar trebui să-l dai cu cremă.

— Mulțumesc. O să ai mereu grijă de Pud, nu-i așa, Lucy?

Ea dădu cu seriozitate din cap.

— Și vei avea grijă de mami?

— Daaaa, ridică ea pumnul în aer.

— Iar Pud și mami vor avea grijă de tine, spuse el, apucându-l pe Pud de piciorușele grăsuțe și trăgându-l afară de sub pătuț pe covor, în timp ce Pud guița ca un purceluș.

— Și toți vom avea grijă de tata! ovaționă ea, țopăind.

— Nu-ți face griji pentru tata, spuse el încercând să-și dea seama cum să-i îmbrace bluzița. Astă seară îl culcăm fără pijămăluță, încercă el să pară sigur pe sine.

— Mami îi stinge lumina ca să îi vină somnul, șopti Lucy.

— A, bun, hai să facem așa, șopti Lou, stingând luminile. Pe tavan nu se mai vedeau decât luminițele de veghe, ursulețul Winnie care se învârtea.

Pud bolborosi ceva, privind luminițele.

Lou se așeză pe covor în întuneric, o trase pe Lucy aproape de el și o îmbrățișă privind amândoi ursulețul care alerga după borcanul cu miere de pe tavan. Venise momentul să stea de vorbă cu ea.

— Știi, indiferent unde va fi tata, indiferent ce se va întâmpla cu tine, dacă vei fi tristă sau

veselă, singură sau dacă te rătăcești, ține minte că voi fi mereu aici, cu tine. Chiar dacă nu mă vezi, să

știi că voi fi aici – el îi atinse căpșorul – și aici – el îi atinse locul inimii. Și voi fi mereu aici și te

voi privi, voi fi mândru de tot ceea ce vei face și dacă vreodată te vei întreba ce simt pentru tine, ține

minte că ți-am spus că te iubesc, scumpa mea. Tata te iubește, da?

— Bine, tati, se întristă ea. Și atunci când sunt rea?

— Când ești rea... reflectă el. Ține minte că de undeva tata speră că vei fi cât poți tu de bună.

166

— Dar tu unde vei fi?

— Dacă nu sunt aici, voi fi în altă parte.

— Unde vine asta?

— E secret, șopti el, încercând să-și stăpânească lacrimile.

— Undeva, într-un loc secret, șopti ea, la urechea lui.

— Da.

El o îmbrățișă încercând să nu scoată niciun sunet, deși avea ochii plini de lacrimi.

Jos, la parter se umeziseră toate privirile, căci auziseră conversația din camera lui Pud prin sistemul de intercomunicație. Pentru familia Suffern erau lacrimi de bucurie, pentru că fiul, fratele și

soțul revenise în viața lor.

În acea noapte Lou Suffern făcu dragoste cu soția lui, apoi o ținu în brațe, mângâind-o pe păr până ce trecu dincolo, dar chiar și atunci continuă să-i urmărească conturul feței, nasul în vânt, pomeții înalți, bărbia și maxilarul, până la păr, ca un orb care ar vedea pentru prima dată.

— Te voi iubi mereu, îi șopti el, iar ea zâmbi în somn, din lumea viselor.

Era trecut de miezul nopții când lumea viselor se risipi și pe Ruth o trezi soneria de la poartă. Pe jumătate adormită coborî în halat și îi primi în casă pe Raphie și Jessica. Quentin și tatăl lui veniseră

alături de ea, pentru a o proteja de pericolele nopții. Dar nu o puteau proteja de ceea ce urmă.

— 'Neața, spuse sumbru Raphie când se strânsesă cu toții în salon. Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie.

Ruth o măsură cu privirea pe polițista de lângă el, îi privi ochii negri care păreau reci și triști, apoi se uită la iarba și noroiul uscat de pe ghete și de pe pantalonii bleumarin.

— Ce s-a întâmplat? șopti Ruth, cu vocea gătuită. Spuneți-mi vă rog.

— Doamnă Suffern, cred că ar trebui să vă așezați, zise blând Raphie.

— Ar fi bine să-l chemăm pe Lou, șopti ea uitându-se spre Quentin. Nu era în pat când m-am trezit, probabil că e în cabinetul lui de lucru.

— Ruth, spuse tânăra polițistă atât de încet, încât lui Ruth i se opri inima și i se tăiară picioarele, așa că se lăsă așezată de Quentin pe canapea, între el și tatăl lui Lou. Se luară de mâini și se ținură

strâns, stând înlănțuiți, ascultându-i pe Raphie și pe Jessica, aflând că viața lor s-a schimbat, dincolo

de orice putință de înțelegere, iar fiul, fratele și soțul îi părăsise la fel de brusc precum revenise în familie.

În timp ce Moș Crăciun lăsa cadouri în casele din toată țara, iar luminile de la ferestre se

stingeau, când cununile de la uși păreau degete duse la buze în semn de tăcere, iar jaluzelele se

lăsau, ca niște pleoape obosite ale unei case, cu câteva ore înainte ca un curcan să fie aruncat pe

fereastră într-o altă casă dintr-un alt cartier, iar Ruth încă nu aflase că, deși își pierduse soțul, purta

în pântec copilul lui, familia Suffern înțelese – în acea noapte magică a anului – adevăratul cadou pe

care îl primiseră de la Lou în noaptea de Crăciun.

167

29.

Băiatul rebel 5

Raphie tăcu, urmărind reacția Băiatului rebel la auzul ultimei părți a poveștii.

— De unde știi toate astea?

— Am pus astăzi cap la cap toate informațiile. Am vorbit cu familia și cu colegii lui.

— Ați vorbit cu Gabe?

— În trecut, mai devreme. Îl așteptăm să vină la postul de poliție.

— Și ați fost acasă la Lou azi dimineață?

— Da.

— Și nu l-ați găsit acolo.

— Nu era nicăieri. Așternutul nu se răcise acolo unde dormise el.

— Ai inventat povestea asta?

— Niciun cuvânt.

— Și te aștepti să o cred?

— Nu.

— Atunci de ce mi-ai povestit-o?

— Oamenii spun povești, iar cei care le ascultă le pot crede sau nu. Asta nu e treaba povestitorului.

— Dar povestitorul nu ar trebui să o creadă?

— Povestitorul doar o spune, făcu el cu ochiul.

— Tu o crezi?

Raphie se uită în spatele lui, asigurându-se că nu se strecurase nimeni fără a fi observat.

Ridică din umeri stânjenit, clătinând din cap.

— Lecția unui om este povestea altuia.

— Ce vrei să spui?

Raphie evită răspunsul luând o înghițitură de cafea.

— Ai spus că este vorba de o lecție – care e lecția?

— Dacă trebuie să-ți spun până și asta...

— Haide, spune-mi.

— Să-i prețuiești pe cei dragi, zise el un pic stânjenit. Să fii recunoscător oamenilor deosebiți din viața ta. Să te concentrezi pe lucrurile care sunt importante.

El își dresese vocea și se uită în altă parte, nesimțindu-se în largul lui dând aceste explicații.

Băiatul rebel dădu ochii peste cap, mimând un căscat.

168

Raphie lăsă jena sa deoparte, dându-și încă o șansă de a înțelege adolescența, înainte de a renunța cu totul. Ar fi trebuit să fie acasă și să ia prânzul de Crăciun, în loc să stea aici cu băiatul ăsta

frustrat. Se aplecă în față.

— Gabe i-a dat lui Lou un dar special, fiule. Nu te mai întreb care era acela, am să ți-l spun și ar fi bine să mă asculți, fiindcă după asta voi pleca, iar tu vei sta singur să reflectezi la ceea ce ai făcut,

iar apoi ai să pleci în lume ca un tânăr furios și să trăiești așa tot restul vieții tale.

— Bine, spuse Băiatul rebel, apărându-se, de parcă ar fi fost muștrat de profesorul lui.

— Gabe i-a dat lui Lou darul *timpului*, fiule.

Băiatul rebel strâmbă din nas.

— Of, ai paisprezece ani și crezi că ai tot timpul din lume, dar nu-i așa. Niciunul dintre noi nu îl avem. Îl risipim indiferenți, asemenea banilor aruncați de cumpărătorii din luna ianuarie. Peste o săptămână vor umple străzile, răscolind magazinele, vor deschide portofelele și vor cheltui până la

ultimul bănuț.

Raphie păru că vrea să se retragă în cochilia lui, ascunzându-și ochii sub sprâncenele stufoase.

Băiatul rebel se aplecă spre el privindu-l fix, amuzat de emoția care îl cuprinsese pe Raphie.

— Dar poți să faci alți bani, așa că ce mai contează?

Raphie ieși din transă și îl privi de parcă atunci l-ar fi văzut pe Băiatul rebel pentru prima dată.

— Asta înseamnă că timpul e și mai prețios, nu-i așa? Mai prețios decât banii, mai valoros decât orice. Nu poți câștiga mai mult timp, niciodată. Odată ce trece o oră, o săptămână, o lună, un an, nu le

mai poți aduce înapoi. Pentru Lou Suffern timpul luase sfârșit, dar Gabe i-a dat mai mult, pentru a repara lucrurile și a încheia așa cum se cuvine. Acesta era cadoul.

Lui Raphie îi bătea inima nebunește în piept. Se uită spre cana de cafea și o dădu la o parte, simțind un junghi în inimă.

— Deci ar trebui să reparăm lucrurile înainte...

Nu mai putea vorbi și așteptă ca junghiul să se potolească.

— Crezi că e prea târziu ca să, înțelegi tu... să repar lucrurile cu... știi tu...

Băiatul rebel învârtea pe deget șiretul hanoracului, vorbind timid.

— Cu tatăl tău?

Băiatul ridică din umeri, privind în altă parte, nedorind să recunoască.

— Nu e niciodată prea târziu, spuse brusc Raphie, gânditor, apoi dădu din cap și împinse scaunul înapoi, ridicându-se.

— Stai așa, unde pleci?

— Să repar lucrurile, băiete. Am ceva de reparat. Și îți sugerez să faci și tu același lucru când va veni mama ta.

Ochii albaștri ai adolescentului îl priviră cu inocență, deși se ghicea confuzia și mânia.

Raphie se îndreptă spre hol, lărgindu-și cravata de la gât. Auzi că îl strigă cineva, dar continuă să meargă. Ieși din birou în încăperea destinată publicului, pustie în ziua de Crăciun.

— Raphie, strigă Jessica, alergând după el.

169

— Da, răspunse el, întorcându-se, cu un aer obosit.

— Te simți bine? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie. Te doare inima? Ești bine?

— Mă simt bine. Totul e perfect. Ce este?

Jessica miji ochii, privindu-l cu atenție, știind că o mințea.

— Te-a necăjit băiatul acela?

— Nu, s-a dat pe brazdă, acum toarce ca un motan. Totul s-a aranjat.

— Atunci de ce vrei să pleci?

— Hm?

El se uită spre ușă, dorind să născocească o altă minciună, un alt neadevăr pe care să îl spună pentru al zecelea an consecutiv. Oftă – un oftat adânc pe care îl ținuse în el de mulți ani, iar adevărul,

deși straniu, ieși firesc de pe buzele lui.

— Vreau să plec acasă, spuse el brusc, părând dintr-o dată mai bătrân. Vreau ca ziua de azi să se

încheie, ca să pot merge acasă la soția mea. Și la fiica mea.

— Ai o fiică? întrebă ea, luată prin surprindere.

— Da, răspunse el simplu, emoționat. Am o fiică. Locuiește pe vârful Howth. De aceea stau acolo în mașină, seară de seară. Vreau să o supraveghez. Chiar dacă ea nu știe asta.

Se priviră unul pe celălalt, simțind că se petrece ceva straniu în acea dimineață, un lucru ciudat care îi schimbaseră pentru totdeauna.

— Am avut un soț, spuse ea într-un târziu. A avut un accident de mașină. Eram acolo. L-am ținut de mână. La fel ca azi dimineață.

Îl se puse un nod în gât și vorbi mai încet.

— Aș fi făcut orice ca să mai trăiască măcar câteva ore.

Gata, o spusese.

— I-am dat lui Lou o pastilă, Raphie, zise ea apăsător, privindu-l în ochi. Știu că n-ar fi trebuit să fac lucrul ăsta, dar i-am dat o pastilă. Nu știu dacă povestea asta cu pastilele e adevărată sau nu, dar

dacă l-am ajutat să mai petreacă câteva ore cu familia lui mă bucur și, în cazul în care te interesează,

aș face-o din nou.

Raphie dădu din cap, reflectând la cele două mărturisiri. Ar fi trebuit să le includă în declarațiile lor, dar nu era nevoie să spună lucrul ăsta; știa și ea.

Se priveau unul pe celălalt, fără a se vedea cu adevărat. Se gândeau la cu totul altceva; la vremurile trecute, la timpul irosit care nu avea să se mai întoarcă niciodată.

— Unde e fiul meu?

Vocea speriată a unei femei sparse tăcerea. Iar când deschise ușa, lumina umplu sala întunecată.

Pătrunse și frigul, femeia avea fulgi de zăpadă în păr și pe haine, iar cizmele ei lăsa urme ude.

— E doar un copil, spuse ea cu voce gătuită. Are paisprezece ani. L-am trimis să cumpere gelatină, spuse ea ca prin vis.

— Mă ocup eu de asta, du-te acasă, îi spuse Jessica lui Raphie.

Și asta a făcut.

Un lucru de mare importanță poate afecta un mic număr de oameni. De asemenea, un lucru de mică importanță îi poate afecta pe foarte mulți. În ambele cazuri, o întâmplare – mică sau mare –

poate afecta un șir întreg de oameni. Incidentele ne unesc. Fiindcă suntem alcătuiți la fel: când se întâmplă un necaz, în interiorul nostru se declanșează ceva care ne leagă de ceilalți oameni, luminându-ne și unindu-ne ca luminițele dintr-un brad de Crăciun, care deși răsucite și răsturnate, sunt unite de același fir. Unii dintre noi se sting, alții pâlpâie, alții ard puternic și luminos, totuși ne unește același lucru.

La începutul cărții am spus că e o poveste despre o persoană care se descoperă pe sine. Un om al cărui suflet este revelat celor pentru care contează. Iar el descoperă ceea ce contează cu adevărat.

Ați crezut că vorbeam despre Lou Suffer, nu-i așa? V-ați înșelat. Vorbeam despre fiecare dintre noi.

O lecție găsește un numitor comun între noi toți și ne leagă ca verigile unui lanț. La capătul lanțului atârână un ceas, care înregistrează timpul. Îl auzim, acel tic-tac șoptit care sparge tăcerea, și îl

vedem, deși nu simțim cum trece. Fiecare secundă marchează viața fiecărei persoane; vine, apoi se

duce, dispare pe tăcute, fără tam-tam, evaporându-se ca aburul unui cozonac scos din cuptor de Crăciun. Când avem destul timp, suntem buni; când timpul s-a sfârșit, ne răcim.

Timpul e mai scump decât aurul, mai prețios ca diamantele, mai valoros ca petrolul sau orice altă comoară. Timpul e cel care ne lipsește, timpul provoacă războiul din inimile noastre, deci trebuie să-l cheltuim cu înțelepciune. Timpul nu poate fi ambalat cu fundiță și lăsat sub brad în noaptea de Crăciun.

Timpul nu poate fi dăruit. Dar te poți bucura de el alături de ceilalți.

Document Outline

- [1. O armată a secretelor](#)
- [2. O dimineață de surâsuri](#)
- [3. Băiatul rebel](#)
- [4. Observatorul pantofilor](#)
- [5. Etajul treisprezece](#)
- [6. O afacere pecetluită](#)
- [7. După o oarecare chibzuială](#)
- [8. Puding și plăcintă](#)
- [9. Băiatul rebel 2](#)
- [10. A doua zi dimineața](#)
- [11. Jonglerul](#)
- [12. Cursa vieții și a morții](#)
- [14. Băiatul rebel 3](#)
- [15. Casă, dulce casă](#)
- [16. Apelul deșteptător](#)
- [17. Ciocnire în noapte](#)
- [18. S-a făcut!](#)
- [19. Lou, ți-l prezint pe Lou](#)
- [20. Băiatul rebel 4](#)
- [21. Omul zilei](#)
- [22. – O, ce veste minunată...](#)
- [23. Surpriza!](#)
- [24. Sufletul regăsit](#)
- [25. Cea mai bună zi](#)
- [26. Totul a început cu un șoricel](#)
- [27. Ajunul Crăciunului](#)
- [28. De dragul vremurilor trecute](#)
- [29. Băiatul rebel 5](#)